

கனல
இலக்கிய
மாசு
சுஞ்சிணக

152

வகாசி 2021

சீபுர்தி

புரதம ஓசுரிபர் : க.புரணிதரன்

வடிவேல் விசாமினி, தேவமுருந்தன், இ.சு.முரளிதரன்.

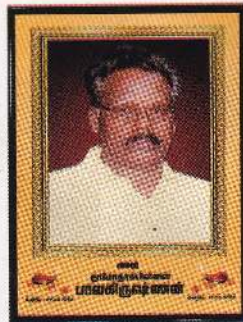
சி.ரஞ்சிதா, ரி.பி.கிருஷ்ணசாமி, மா.செல்வதாஸ், எம்.கே.முருகானந்தன்
ருஸ்னா நவாஸ், புலோலியூர் வேல்.நந்தகுமார், வசிகரன், ரோஷான் ஏ.ஜிப்ரி,
நஸார் இஜாஸ், செல்வ மனோகரி, டேபொறா நிரோஜினி சுகிர்தன், இதயராசன்
கந்தர்மடம் அஜந்தன், எஸ்.வஸீம் அக்ரம், இராஜேஸ்கண்ணன், ஏ.ஏ.வெறச்.கே.கோரி,
முல்லைக்கோணேஸ், சிவ.ஆரூரன், ஜமீல், மொழிவரதன், இளையதம்பி இராகவன்,
த.கலாமணி, வேல்ணைதாஸ், பேராசிரியர் செ.யோகராசா

*Crystal,
Box and*
DURO
FRAMES
AVAILABLE..!

#WORK FROM HOME

Treat your Loved Ones with the best personalized gifts...

PERFECT QUALITY | FINISHING TOUCH |
COMPETITOR PRICE | BEST SERVICES

AVAILABLE SIZES

- 10 x 08
- 10 x 12
- 10 x 15
- 12 x 16
- 12 x 18

**CRYSTAL &
DURO FRAMES
STARTING FROM**
1000/-

**365 DAYS
OPEN**

- || FULL COLOUR
- || HIGH QUALITY
- || LATEST PERFORMANCE
- || BEST PRINTING SERVICES
- || SATISFACTION GUARANTEE

**MATHI
COLOURS**

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
TEL : 021 222 9285
E-mail : mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE
+9476 096 4455

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- இராஜேஸ்கண்ணன் - 06
ஏ.ஏ.ஹெச்.கே.கோரி - 13
முல்லைக்கோணேஸ் - 18
சிவ.ஆரூரன் - 26
ஜமீல் - 32
மொழிவரதன் - 42

கவிதைகள்

- ருஸ்னா நவாஸ் - 05
புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார் - 12
வசிகரன் - 13
ரோஷான் ஏ.ஜிப்ரி - 21
நஸார் இஜாஸ் - 21
செல்வ மனோகரி - 25
டேபெறா நிரோஜினி சுகிர்தன் - 31
இதயராசன் - 37
கந்தர்மடம் அஜந்தன் - 45
எஸ்.வஸ்ம் அக்ரம் - 47

நூல் விமர்சனம்

- த.கலாமணி - 36
எம்.கே.முருகானந்தன் - 38
வேலணைதாஸ் - 39
பேராசிரியர் செ.யோகராசா - 40

நேர்காணல்

இளையதம்பி இராகவன்

பேசும் இதயங்கள்

அட்டைப்படம்

நன்றி இணையம்

கட்டுரைகள்

கூத்த நூலும் சாத்தனாரும்
வடிவேல் விசாயினி - 03

உணவகங்களில் பரிமாறுபவர் தொடர்பான
இரண்டு ஈழத்து தமிழ்ச்சிறுகதைகள்
தேவ முகுந்தன் - 09

விருட்சங்களாக வாழும் விவேக்
இ.ச.முரளிதரன் - 16

மாத்தளை சோமுவின நாவல்களில்
சமுதாயப் பிரச்சினைகள்
ஒரு விமர்சனப் பார்வைகள்
சி.ரஞ்சிதா - 22

பல்துறை இலக்கியப்படைப்பாளி
கலைமாமணி கா.தவயாலன்
ரி.வி.கிருஷ்ணசாமி - 34

இளையராஜாவின் இசையில் "டர்ம்ஸ்"
மா.செல்வதாஸ் - 41

டாக்குத்தரின் தொண்தொணப்பு - 10
எலி எலியைக் கடித்து விட்டது
எம்.கே.முருகானந்தன் - 46

ஜீவநதி

2021 வைகாசி இதழ் - 152

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்தீதினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :
கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:
திரு.தெனியானி
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

நவீனச் - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
கௌரவச் - \$ 60 U.S

மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K. Bharaneetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய இடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!

-- மாரதிதாசன்--

வாசிப்பு மனநிலை

வாசிப்பு மனநிலை தொடர்பான பல கேள்விகள் இன்று எழுந்த வண்ணமுள்ளன. இன்று நூல்களை வாசிப்பவர்கள் எண்ணிக்கை குறைந்து விட்டது என ஒரு சாராரும், இல்லை கூடி விட்டது என ஒரு சாராரும் குறிப்புகளை தெரிவித்த வண்ணமுள்ளனர். ஆனால் சஞ்சிகை ஆசிரியர் என்ற வகையில் என் கணிப்பின் படி இன்று பல வாசகர்கள் தேவையை ஒட்டியே வாசிக்கின்றார்கள். முன்னைய காலங்களைப் போல தொடர்ச்சியான வாசிப்பை மேற் கொள்ளும் வாசகர்கள் அருகி வருகின்றார்கள். பல்கலைக்கழகங்களில் படிக்கும் பல மாணவர்கள் தமது ஒப்படைக்காக நூல்களை வாசிக்கும் நிலையிலேயே உள்ளார்கள். அதுவும் புதிய சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துவது மிகக்குறைவு. உசாத்துணைக்காக பயன்படுத்தும் நூலில் இருந்து திருடி அப்படியே தமது ஒப்படைகளில் ஒட்டுகிறார்கள் (cut and Paste). இதனை திருத்துபவர்களும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வாசிப்புக்கு உட்பட்டு இருப்பதாலும் பதவிநிலை அடைந்த பின்னர் மேலதிக வாசிப்பை, தேடலை மேற் கொள்ளாமையினால் இத்திருட்டை கண்டு பிடிக்க முடியாமல் போவது துரதிஷ்டமே. முன்னைய காலங்களில் பல்கலைக்கழகத்தில் வாசிப்பு மிக ஊக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளதோடு மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக நூலகங்களை கற்றல் காலங்களில் முழுமையாக பயன்படுத்தி வந்தார்கள். ஆனால் இன்றைய நிலையில் எத்தனை பேர் பல்கலைக்கழக நூலகங்களை பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் உண்மை நிலை புரியும். இவ்வலகில் உள்ள வேற்று மொழி சார்ந்தவர்கள் நாளுக்கு நாள் பல்துறைகளிலும் முன்னேறிய வண்ணம் உள்ளார்கள். ஆனால் நாங்கள் பரீட்சை, பட்டம் நோக்கிய கல்வி முறைக்குள் சிக்கி பரந்து பட்ட அறிவு அற்றவர்களாக உருவாகி எம் தமிழை அழித்து வருகின்றோம். வாசிப்பினால் தான் எம் அறிவை நாம் வளர்த்துக் கொள்ள முடியும். இடர் மிகுந்த போர்க்காலத்தில், மின்சாரம் இல்லாத காலங்களில் நூல்களை, சஞ்சிகைகளை பெற்றுக் கொள்வதில் சிரமம் இருந்த போதும் நம்மவர்களது வாசிப்பு உச்ச நிலையில் இருந்தது. நம்மவர்களது பல நூல்களும் வெளியாகின. பலரும் வாசிப்பையே பொழுது போக்காக கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் இன்று இலகுவாக நூல்கள், சஞ்சிகைகளை பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தும் எமது வாசிப்பு மனநிலை குறைவடைந்து செல்வது கவலைக்குரியதே. எழுத்தாளர்களே வாசகர்களாகவும், வாசகர்களே எழுத்தாளர்களாகவும் ஒரு சிறு வட்டத்துள் பயணிக்கின்றோம். பெற்றோர்கள், கல்விச் சாலைகளில் உள்ளவர்கள் கூடுதல் கவனமெடுப்பதினால் தான் வாசிப்பு மனநிலையை ஏற்படுத்த முடியும்.

- க.பரணீதரன்.

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ் - பூபாலிங்கம் புத்தகசாலை,
புக்லப் - திருநெல்வேலி,
செட்டித்தெரு - பூபாலிங்கம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை - நல்லூர்
புத்தகப்பண்பாடு

கூத்தநூலும் சாத்தனாரும்

■ வடிவேல் விசாமிலி

கூத்தநூலானது புராதன ஆடற்கலைக்காக உருவாக்கப்பட்ட தொல்பொருள் இலக்கண நூலாகும். நாட்டியம், நாடகம், இசை ஆகிய மூன்று கலைகளையும் பற்றி தெளிவான விளக்கத்தை தருவது இந்நூலாகும். கூத்தநூலை எழுதியோன் சாத்தனார் ஆவார். இவர் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அகத்திய முனிவரின் சீடன் என்பது மட்டுமன்றி நாட்டியக் கோட்பாடுகளை ஒருங்கே தொகுத்த பெருமையும் இவரையே சேரும்.

சாத்தனார் பிறந்த ஊர் கன்னியாகுமரியில் உள்ள குமரியந்துறைக் கூத்தனார் ஆகும். இது பாண்டிய இராட்சியத்திற்கு உட்பட்ட ஊராகும். இவர் பாண்டிய இராட்சியத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து வருவார். தான் சென்ற இடங்களிலும், அதை சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் அக்காலத்தில் நிலவிய நாட்டிய வழிமுறைகளையும் இதர நாட்டிய கோட்பாடுகளையும் ஒருங்கே தொகுத்து துத்திரங்களாக அமைத்து விரிவான நூல் வடிவில் வழங்கியுள்ளார். இவர் நாட்டிய கலைக்கு ஆற்றிய சீரிய தொண்டைப் பாராட்டி “நாட்டிய பிரம்மா” என்ற விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தில் கூத்தநூல் ஆசிரியர் சாத்தனாரைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளது. அடியார்க்கு நல்லாரின் சிலப்பதிகார உரையில் மறைந்தொழிந்த பழம்பெரும் தமிழ் நூல்களில் ஒன்றான கூத்தநூலைப் பற்றியும் அதன் ஆசிரியர் சாத்தனாரைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இதனைப் போன்றே சாத்தனாரின் மரமைப் பற்றியும் கூத்தநூலும் பேசுகிறது. “சாக்கையர் தலைமகன் சாத்தனார்” என்பதனால் இவர் சாக்கையர் மரபைச் சாந்தவர் என்பது மட்டுமன்றி சாத்தன் சாத்து என்னும் வணிகர் கூட்டத்தில் ஒருவனைச் சாத்தன் எனக் குறிப்பிடுவது தமிழ் நெறி. உதாரணமாக பெரும் பெயர்ச் சாத்தன் எனப் போற்றப்படும் பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன் ஒரு வள்ளலாகவும், போர் வீரனாகவும் விளங்குகின்றான். இதனைப் போன்றே ஒல்லையூர் கிழர்மகன் பெருஞ்சாத்தன் ஒரு வள்ளல். இவர் சங்ககாலத்தை சேர்ந்தவர். இவ்வாறே சாத்தனார் மரபுபற்றி சங்ககாலத்தில் இருந்து வந்தமையும் காணலாம்.

பரத முனிவரால் எழுதப்பட்ட பரதநாட்டிய சாஸ்த்திரமும் சாத்தனாரினால் எழுதப்பட்ட கூத்தநூலும் நடனம் பற்றிய பல தரவுகளையும், ஆய்வுகளையும், கருத்துக்களையும், குறிப்புக்களையும், செயன்முறைகளையும் எமக்கு தெளிவுற வைக்கின்றன. பரத நாட்டிய சாஸ்த்திரத்தின் காலத்தினை வரையறை செய்கின்ற போதும் கூத்த நூலின் காலத்தைத் திட்டவாட்டமாக கூற முடியாதுள்ளது. ஆயினும் உரை நூல்களில் இது ஒரு பழமையான நூல் என்பது மட்டும் உறுதியானதாகும். கூத்தநூலில் நடனம்பற்றியும் ஏனைய கலைகள் பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

சாத்தனார் இயற்றிய கூத்த நூலை ச. து. ச யோகியார் அவர்கள் விளக்கக் குறிப்புக்களுடனும் பொழிப்புரைகளுடனும் 318 துத்திரங்களைக் கொண்ட அரிய நாட்டிய இலக்கண நூலினை எமக்கு வழங்கியுள்ளார். இதில் இந்நூலின் ஆசிரியரே,

“அகத்தியன் இயற்றிய அகத்திய முதல் நூல்
சிகிண்டி இயற்றிய தேன் இசை சார்பு
பேரிசை நாரை குறுகு கூத்து
சயந்தம் குணநூல் முறுவல் சயிற்றியம்
தண்டுவம் நந்தியம் பண்ணிசை தக்கம்
தாளம் தண்ணுமை ஆடல் மூவோத்தும்
வழிநூல் அவற்றின் வழிவகை வகுத்துக்
கூத்தின் விளக்கம் கூறுவன் யானே.”

என்று கூறுகின்றார். இப்பாடலில் சொல்லப்பட்டுள்ள நூல்கள் அனைத்தும் மறைந்து கிடக்கின்றன. இவற்றின் அடிப்படையிலே எழுந்த சாத்தனாரின் கூத்த நூல் இந்நூலின் தொன்மையினை நிலைநாட்ட இப்பாடல் ஒரு சிறந்த சான்றாகும்.

தமிழகத்தின் பண்டையக் கலைப் பெருமையை விளக்கும் கூத்தநூல் ஒன்பது பகுதிகளைக் கொண்ட மைந்துள்ளது. என ச. து. ச யோகியார் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்; சவைநூல், தொகைநூல், வரிநூல், கலைநூல், கரணநூல், தாளநூல், இசை நூல், அவைநூல், கண்நூல் என்பனவாகும். இவற்றிலே முக்கிய நூல்களாக சவைநூலும், தொகை நூலும் விளங்குகின்றன.

சவைநூலில் பின்வரும் விடயங்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன. இதுவே கூத்தியலின் ஒன்பது நூல்களுள் முதலாவதாகும். இதில் எழுத்து, சொல், யாப்பு, இசை, பண், தாளம், இயல், இயக்கம், கூத்து என்ற வகையில் இயல்பான சவைகளும் அவற்றினின்றும் விளைந்த கலைச்சவைகளும் எவ்வண்ணம் தோன்றி எவ்வண்ணம் இயங்கி எவ்வண்ணம் செயற்படுகின்றன என்பதை விளக்குகிறது. இனி, இச்சவை நூலின் முதற் பகுதியான தோற்றுவாய் இறைவனது கூத்திலிருந்து ஓசையும், ஒலியும், எழுத்தும், இசையும் பிறந்து கூத்திட்டுப் பர நிலையைத் தெரிவிக்கும் பண்பை கூறுகின்றதைக் காணலாம்.

அகண்டாகார ஆதி மௌனத்தின் உரையுளாய் உள்ள அநாதி முதல்வனே சிவன் கூத்தாடுகிறான். அவன் ஆடும் கூத்தில் அவனது வலக்கையில் உள்ள உடுக்கையில் ஓசை பிறந்து சுழல்கிறது. இவ்வாறு சுழலும் ஓசையில் இருந்து இசை உயிர்த்தெழுகின்றது. இவ்வண்ணம் உயிர்த்தெழுந்த இசையிலிருந்து இயக்கமாகிய ஆட்டத்தின் இயல்பு பிறக்கின்றது. ஆட்டத்தின் இயல்பிலிருந்து கூத்தின் அமைப்பு தோன்றியது. கூத்தின் அமைப்பிலிருந்து நாட்டியங்களின் கோவை தோன்றியது எனவும், நாட்டியகோவையில் இருந்தே பற்பல நாடக வகைகள் தோன்றி இதனையே,

“மோனத்து இருந்து முன்னோன் கூத்தில்
உடுக்கையில் பிறந்தது ஓசையின் சுழலே
ஓசையில் பிறந்தது இசையின் உயிர்ப்பே
இசையில் பிறந்தது ஆட்டத்து இயல்பே
ஆட்டம் பிறந்தது கூத்தினது அமைவே
கூத்தில் பிறந்தது நாட்டியக் கோப்பே
நாட்டியம் பிறந்தது நாடக வகையே.”

என்று கூறுகின்றதைக் காணலாம். சவைநூலில்

நாட்டியம், இசை, நாடகம் ஆகிய கலைகளின் தெய்வீக தோற்றம், பல்வேறு ஒலிகளின் தோற்றம், அமைப்பு, உணர்ச்சிகள், அவற்றை அரங்கில் வெளியிடும் முறைகள், அவற்றின் கோட்பாடுகள் என்பன இதில் இடம்பெறுகின்றன.

சவை நூலில் சவைகளை வகுத்துக் காட்டிய சாத்தனார் தொகைநூலில் சவைகளின் அடியாகப் பிறந்த கூத்துக்கலைகளை காட்ட முற்படுகின்றதைக் காணலாம். முதல் எட்டுச் சூத்திரங்களிலும் கூத்துக்களின் பொதுவான இயல்புகள் அவற்றின் பரிணாமத்தையும் ஒன்பது முதல் பதினேழு சூத்திரங்கள் வரை இறைவனது கூத்திலிருந்து பொது இயல், பொதுத்தன்மைகள், வளர்ந்த வரண்முறைகளையும், பின் பதினெட்டு முதல் முப்பத்து எட்டு வரை இறைவனின் நூற்றெட்டு கூத்துக்களையும் காணலாம். இதனையே,

“பன்னிரு கூத்தும் பற்பல கூத்தும்
பன்னிரெட்டெனும் பாவையின் கூத்தும்
மற்றைய வானவர் ஆட்சியும் மாட்சியும்
அந்தணர் ஒத்து இணை மந்திரத்து அறிக.”

என வேத மந்திரங்களில் கூறுகின்றது. முப்பத்தொன்பது முதல் ஐம்பத்து நான்கு வரை இறைவன் ஆடிய நூற்றெட்டு கூத்துக்களில் முக்கியமான பன்னிரு கூத்துக்களான அல்லியம், எல்லியம், பல்லியம், உள்ளம், நுதல் விழி, நுதல் கால், நோக்கம் நுணுக்கம், கால்வரி, பேய்வரி, களிற்றுஉரி, நச்சம் என்பனவும், இப்பன்னிரு கூத்துக்களின் வழி வந்து மக்களிடம் பரவிய பன்னிரு வகையான கூத்து நெறிகளையும் விளக்கி கூறுகின்றன.

தொகை நூலுக்கு அடுத்த படியாக வரிநூல் விளங்குகின்றது. இதனை கிராமிய நாட்டியங்கள் என்றும் கூறலாம். இவை பூமியின் ஐந்து வித இயற்கைப் பாகுபாடுகளையொட்டி அமைந்த நாட்டியங்கள், காதலைச் சித்திரிக்கும் நடனங்கள், உடல்கூறின் சிறப்புக்களையொட்டி தனியாகவும், குழுவாகவும் ஆடப்பெறும் நாட்டியங்கள், உணர்ச்சி மீறி ஆடப்படும் நடனங்கள் போன்றவை இப்பிரிவில் அடங்கும். நான்காவது நூலினை கலைநூல் என சாத்தனார் கூறுகின்றார்.

இதனில் கைகால்களின் நாட்டிய அமைப்பு பற்றி கூறுகின்றன. மிகவும் விரிவான முறையில் சொல்லப்படும் இப்பகுதியில் மனித உடல் அமைப்புக்களையொட்டி அமைந்த நாட்டியங்களை விளக்கும் ஆயிரம் தத்திரங்களுக்கு மேல் உள்ளன. பாதங்களின் நாட்டிய முறைகள், நாட்டிய வடிவங்கள், கால் விரல்கள், கணுக்கால், முழங்கால், தொடை என்பவற்றுடன் இரு கைகளாலும் நாட்டிய வடிவங்களை அமைத்து அதற்கேற்றபடி கழுத்து, முகவாய், கன்னம், காதுகள், வாய், மூக்கு, முக உணர்ச்சியாகவும் இணைந்த பல்வேறு நாட்டிய அமைப்புக்களை இந்நூல் விபரிக்கின்றது.

120 கரணங்கள் அவற்றின் தகுந்த முத்திரைகள், ஸ்தானகங்கள், சாரிகள், 90 கலசங்கள், 9 தாண்டவங்களின் முழு விபரம், 6 லாசியங்கள் ஆகிய கலைப்பிரிவுகளை கரணநூல் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். இதனை நாட்டிய குறிப்புக்களின் தொகுப்பாகவும் பார்க்கப்படுகின்றது. இதற்கு அடுத்தபடியாக ஆறாவது நூலாக விளங்குவது தாளநூல். இதனை கால வரையளவு எனவும் சொல்லப்படுகின்றது. இதில் அங்கங்கள், கிரகங்கள், மூர்ச்சனைகள் போன்றவையும் அடங்கியுள்ளன. இயல், தாளம் என்னும் பகுதியில் ஐந்து அடிப்படை தாளங்களும் அவற்றிலிருந்து கிடைத்த 35 இணைத்தாளங்களும், அவற்றின் சுரங்கள், ஜாதிகள் போன்றவற்றின் தகவல்கள் காணப்படுகின்றன.

ஏழாவது நூல் இசைநூல் ஆகும். இதில் ஆரோகண, அவரோகண வரிசை முறைகளும் காணப்படுகின்றன. இந்நூல் பகுதியின் விபரங்கள் தொடர்பின்றி காணப்பட்டாலும் நாயன் மார்கள் இப்பண்களை கையாண்டு தேவாரங்கள் பாடியுள்ளனர். எட்டாவது நூலாக காணப்படுவது அவைநூலாகும். இதனை அரங்கமைப்பு வர்ணனை என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இதில் அரங்கம் அமைக்கும் முறையும் அதற்கான ஒளி பயன்படுத்தப்படும் முறைகள் திரை, உடை, நாடக உணர்ச்சிகளுக்கான ஒளி வடிவங்கள் ஒப்பனை செய்யும் முறைகள் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளை இந்நூல் விளக்குகின்றது.

ஒன்பதாவது நூலாகக் காணப்படுவது கண் நூலாகும். இதில் கலை நூல்களின் உடல், குரல் தொடர்பான பல விடயங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. நாட்டியத்தின் மூலம் யோக சாதனை உடல் வலிமையும், குரல் வளமும் குன்றாது நிலையாக இருக்கத் தேவையான மருந்துகள், களிம்புகள், உடற்பயிற்சி, நாட்டியத்தில் மூச்சையடக்கும் முறை, கலைஞர்கள் மனதை ஒருநிலையில் நிறுத்தல் வீடு பெறும் வழி ஆகியவற்றை இந்நூல் விளக்குகின்றது. இவ்வாறு கலைப்பெருமை வாய்ந்த நூல்களில் ஒன்றாக விளங்கு கின்ற சாத்தனாரின் கூத்தநூலில் நடனம், நாடகம், இசை என்பவற்றுடன் வேறு பல கலை வடிவங்களை ஒன்பது பகுதிகள் ஊடாக விளக்கியுள்ளமையை நாம் காணலாம்.

இவ்வாறான சாத்தனாரின் கூத்தநூலானது ஒன்பது பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பகுதி களும் ஒவ்வொரு நூலுக்கு சமனான தன்மையினையும் ஆடற்கலையை சிறப்பான முறையில் எடுத்துக் காட்டுகின்றதை நாம் காணலாம். பரத நாட்டியத்தின் தோற்றம் என்பது சிவன் ஆடிய கூத்திலிருந்தே வளர்ச்சி யடைகின்றது. கூத்தின் அடியாகவே ஏனைய கலைகளும் தோற்றம் பெறுகின்றதைக் காணலாம். தமிழகத்தின் ஆரம்ப கலையான கூத்துக்கலையின் சிறப்பினையும் நாட்டிய கலையின் பல நிலைகளையும் கூறுவதோடு தமிழ் கலையின் சிறப்பினையும் நமக்கு எடுத்துக் காட்டும் கருவியாக சாத்தனாரின் கூத்தநூல் அமைந்துள்ளதை நாம் காணலாம்.

அவள் நிர்க்கதியானவாள்

கனவுகள் பலவந்தமாய் பறிக்கப்பட்டு
தனிமைக்காட்டுக்குள்
தள்ளப்பட்டவளை
உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா?

எட்வர்ட் ஹொப்பரின் ஓவியங்கள் போல்
அவளது நாட்களும் தனிமையிலே கழிகிறதே,
அது நினைவிருக்கா?

அழகும் தேக ஆரோக்கியமும் நிறைந்தவளை
தனிமை நோயினுள் தள்ளிவிட்டீரே
தயவுள்ளம் கொண்டோரே..
நினைவிருக்கா?

கைவிடல்களின் பின்னும் காப்பானாய் ஒருவன்
அவளுக்கு காவலாய் நின்றான்
காலம் அவனைக் கொன்றது அது
உங்களுக்கு நினைவிருக்கா?

பிச்சியாய் அடியும் உதையும் வாங்கிய பின்பும்
புன்னகையுடன் உங்கள் முன் சோற்றுக்காய்
தட்டேந்தும்
அந்தப்பிச்சியை நினைவிருக்கா?

உத்தமரையெல்லாம் கௌவிக்கொள்ளும்
காளன்
உச்சி முகர்ந்து தன்னைக் பற்றிக்கொள்ள
வருவானோவென
வாசலிலே காத்திருக்கிறாளே
அவளை நினைவிருக்கா?

அவள்தான்...
அவளேதான்...

உங்கள் கண்ணுக்கு
பிச்சியாய்த் தெரியும்
அவள் தான்....
அவளே தான்...

தன் தனிமை சாம்ராஜ்யத்தை
பல தசாப்தங்களாக
தனியாகவே ஆட்சிபுரியும் அரசியவள்
பேரரசியவள்....

தனிமையின் பேரரசியவள்...
பேரரக்கியவள்....

ருஸ்னா நவாஸ்
(மாவனல்லை)

அவர்களுக்குப் புதிய உலகத்தைக் காண்பிக்கப்போகிறேன் என்ற ஒருவித இறுமாப்பு என் நெஞ்சை நிறைத்திருந்தது. நான் என்னுடைய அலுவலகப் பணி பணி என்று பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் போதிலெல்லாம் வீட்டுக்குள்ளே ஒடுங்கிக்கிடந்தவர்களுக்கு இந்த நகரத்து வாழ்வுமுறை பிரமிப்பைக் கொடுக்கும். ஒரு கணவனாக எனது மனைவிக்கும் ஒரு தந்தையாக என்னுடைய பிள்ளைகள் இருவருக்கும் நான் கொடுக்கவேண்டிய உலக அனுபவங்களில் நிச்சயம் இதுவும் ஒன்று. இந்தத் தருணத்துக்காக அவர்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருந்திருப்பார்கள். மனைவி என்னிடத்தில் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வாள், பிள்ளைகளை எங்காவது வெளியே கூட்டிச்செல்லவேண்டும் என்று. அந்தக் கோரிக்கையினுள்ளே என்னவளின் உள்ளூறைந்த விருப்பம் ஒழிந்திருப்பதை அந்தக் கணங்களில் அவள் முகத்தில் மிதந்து தாழ்ந்த ஏக்க அலையில் கண்டுகொண்டவன். பாவம் அவள். சமையல், துப்பரவு, துணிதுவைத்தல், அலங்கரித்தல், தொடர்நாடகம் பார்த்தல் என்று நாளாந்த வாழ்வு செக்குமாட்டுத்தனமாக வெறுப்பைக் கொடுத்தபடி நகர்ந்தது. பிள்ளைகள்கூட பாடசாலை, ரியூசன் வகுப்புகள் என்று மாறிமாறி ஒரு தடத்தில் பயணித்து அலுத்துப்போனார்கள். அவர்களின் உலகம் சின்னதாய்ச்சுருங்கிப்போனது.

மாணவப் பருவத்திலிருந்தே பரந்துபட்ட உலக அனுபவங்களை பெற்றுக்கொண்ட எனக்கு, என் பிள்ளைகளுக்கு அந்த அனுபவங்களைப் பெற்றுக்கொடுக்க முடியாத அளவுக்கு பணிவாழ்க்கை பரபரப்பு மிக்கதாகிப்போனது. அது தானாக வந்து சேர்ந்துவிட்ட பரபரப்பா? அல்லது நமக்கு நாமே ஏற்படுத்தித் தப்பித்துக்கொள்ளும் தந்திரோபாயமா? என்பதையெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமளவுக்கு பொறுமையோடு காலங்கழிவதில்லை. என்ன வழிப்பட்டாயினும் இந்த ஆவணிமாத பாடசாலை விடுமுறைக்காலத்தில் மனைவி, பிள்ளைகளை தலைநகரத்துக்கும் ஏனைய சில பார்க்கவேண்டிய சிறப்பான இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றுவிடவேண்டும் என்று முன்கூட்டியே முடிவுசெய்துகொண்டுவிட்டேன். அந்தத் தீர்க்கமான முடிவு என் மனைவி பிள்ளைகளுக்கு வியத்தகு வினோதங்களைக் காண்பிக்கப்போகிறது.

நகரம் பரபரப்படையத் தொடங்கியிருந்தது. கால்களில் சில்பூட்டிய மனிதர்கள். ஓடுவதையே நடப்பதாகக் கொண்ட மனிதர்கள். மழைக்காலத்தில் மின்குமிழ்களை மொய்க்கும் ஈசல்களைப்போல வீதியோரக் கடைகளில் மொய்த்திருந்தனர். இரைச்சலால் நிறைந்திருந்த காதுகளில் நடைபாதைக் கடைக்காரர்களின் கூவல்களும் கூப்பாடுகளும் அபசுரமாய் குமைச்சல் தந்தன. நகரத்தின் மையப்பகுதி என்பதால், தற்பெருமையோடு நிமிர்ந்து நிற்கும் உயர்ந்த

சூப்பை

இராஜேஸ்கண்ணன்

தொடர்மாடிக் கட்டடங்களிடையே நீளும் பாதை வழியே தெரிந்த கொஞ்சநஞ்சக் காற்று வெளிகளையும் நகரத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் பயணிக்கும் போக்குவரத்து வண்டிகளின் புகை நிறைத்திருந்தது. உண்ணக் காற்றுவெளி உடலை நசநசக்க வைத்தது. என் மனைவி, பிள்ளைகளின் முகங்களைப் பார்க்கிறேன். என்னுள் உண்டாகியிருந்த சலிப்பு அவர்களிடத்தில் தென்படவில்லை. அவர்களுக்குப் புதிய அனுபவந்தானே! வியப்பில் ஆழ்ந்திருப்பார்கள்போலும்!

என்னுள் ஏற்பட்டுவிட்ட சலிப்பு அவர்களைத் தொற்றிக்கொள்ளக்கூடாது என்பதில் கவனமாயிருந்தேன். அவர்கள் சலித்துப்போனால் சுற்றுப் பயணத்தில் எனக்கான சமையின் கனம் அதிகரித்து விடும். அவர்களை மகிழ்வாக வைத்திருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே அவர்களுடன் கதையைத் தொடுத்தேன்.

“என்னடா குட்டி... எப் பிடியிருக்கு சிற்றி...ஆ...” சின்னவளைக் கேட்கிறேன்.

“நல்லாயிருக்கப்பா... சுப்பர்...” தன் பாணியில் பதிலளித்தாள்.

“என்னம்மா சுப்பர்?... என்ன பிடிச்சிருக்கு?...” அவளைப் பேசத் தூண்டினேன்.

“நிறைய ஆட்கள்!... நிறைய வாகனங்கள்!... நிறையக் கட்டிடங்கள்!... பெரிய கடைகள்!... எல்லாம் சுப்பர்தானே...” மகிழ்ச்சிபொங்கச் சொன்னாள்.

என்னுடைய சின்னமகள் தன் வயதுக்கேற்ற உயிர்துடிப்புடன் தான் இருக்கிறாள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன்.

“சிற்றியிலை ஆட்கள் நிறைய இருக்கிறதாலை வகை வகையாக இருப்பினம். நல்லவையும் இருப்பினம். கூடாதவையும் இருப்பினம். கள்ளரும் இருப்பினம். ஏமாற்றுக்காரரும் இருப்பினம். நாங்கள்தான் கவனமாக இருக்கவேணும். அப்பிடித்தான் ஒருக்கால் உங்கடை அப்பப்பா இந்தச் சிற்றிக்கு வந்து பஸ்சிலை போகேக்கையாரோ அவர் வைச்சிருந்த மணிப்பேர்சை கள வெடுத்துப் போட்டாங்கள்... அந்தநேரத்திலை அவர் பட்ட கஸ்ட்டைச் சொல்லி சொல்லி கவலைப்படுவார்... நாங்களும் கவனமாயிருக்கவேணும் என்ன?...”

நான் சொல்லி முடிக்கவும் சின்னவள் அம்மாவோடு ஒட்டிக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினாள். என் பிள்ளையிடத்தில் ஓர் எச்சரிக்கை உணர்வை ஊட்டி விட்டதாக ஒரு பரமதிருப்தி.

“நீ சரியா நட குட்டி” என்று செல்லமாக சின்னவளை அட்டிக்கொண்டே அதிருப்தியோடு என் முகத்தைப் பார்த்தாள் மனைவி.

நான் மூத்தவள் பக்கம் திரும்புகின்றேன். மெதுவாக அவளது மனநிலையை அறிய முனைகின்றேன்.

“அம்மு... நீ சொல்லன்... பிடிச்சிருக்குதா சிற்றி?...”

“அப்பா... சிற்றியிலை திரியிற ஆக்கள் எல்லாரும் சிற்றியிலை நிரந்தரமா இருக்கிறவையிலை என்னப்பா?...”

“ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுறியள்?...”

“ஏனெண்டால்... வெளியிடங்களிலை இருந்து வேறே அலுவலகங்காக வாறவை எண்டபடியால் தான் அவசர அவசரமாக அலுவல்களை முடிக்க பறந்து திரியினம் போலை... எங்கடை ஜோகிறபி ரீச்சரும்

சொன்னவ... பெரிய சிற்றியிலை சேருற கூடுதலான குப்பையள், கழிவுகள் சிற்றியுக்கிள்ளை நிரந்தரமா இருக்கிறவையளாலை இல்லையாம்.... வெளியிலை இருந்து வந்து போறவையளாலை தானாம் சேருது....”

அவள் பதில் சொல்லிமுடிக்கும்போது மனைவி என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்... அவளது பார்வையில் சமநேரத்தில் ஒரு பெருமையும் சின்ன ஏளனமும் தொனித்தது. நான் அதைக் கண்டுகொண்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

உரையாடிக்கொண்டே நடந்து வந்ததால் தூரம் தெரியவில்லை. நாங்கள் பிரதானமான நடைபாதைக் கடைத்தொகுதியை அண்மித்துவிட்டோம். நடைபாதைக் கடைகளில் நல்ல பொருள்கள் மலிவாகக் கிடைக்கும் என்பதால் மக்கள்கூட்டம் எப்போதுமே அதிகமாயிருக்கும். இங்கு வந்து பொருட்களை வாங்க வேண்டும் என்பதும் எங்கள் சுற்றுப்பயண நிகழ்ச்சி நிரலில் ஒன்று.

“சின்னவளை கையிலை பிடி. சனத்துக்குள்ளை தவறவிட்டிடாதை. உன்ரை காண்ட்பாக்கவனம்.”

மனைவிக்கு எனது கட்டளை விசனத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும். என்னை ஒருவகையாகப் பார்த்தாள். ஏதோ தன்னளவில் முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

“அம்மு... அப்பாவுக்கு முன்னாலை நடவுங்கோ... சனங்கள் இடிச்சுக்கொண்டு போவினம்... இந்த இடத்திலை சாமான்கள் வாங்குறது கவனம்... வில்லங்கத்துக்குத் தலையிலை கட்டிப்போடுவாங்கள்... நாங்கள் சாமானைக் கையிலை வாங்கிப் போட்டால் போதும் காசைக் கறந்துபோட்டுத்தான் விடுவாங்கள்... காசு வாங்கினால் சிலர் மிச்சக் காசைக்கூடத் தர மாட்டாங்கள்... கவனமாயிருக்கவேணும்... என்ன?...”

மூத்தவளுக்கு சொல்வதைப் போல என் மனைவிக்கே சொல்லிவைத்தேன். முகத்தைப் பார்க்க முனைந்தேன். அவள் மறுபக்கம் பார்த்து சிரித்தது போலத் தெரிந்தது.

எனது முன்னெச்சரிக்கை உணர்வு எப்போதுமே அவளுக்கு ஏளனம்தான்!...

நடைபாதைக் கடைகளின் வியாபாரிகள் பொருட்களை வாங்கச் செல்பவர்களின் கைகளைப் பிடித்திழுத்து பொருட்களைத் திணிக்கவில்லையே யொழிய மற்ற எல்லாவிதமான தந்திரங்களையும் செய்து தங்கள் பொருள்களை விற்றுவிட பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்துகொள்வதாகவே எனக்குத் தெரிந்தது.

பிள்ளைகள் இருவரிடத்தில் மாத்திரமன்றி என் மனைவியிடமும் பொருட்கள் வாங்கும் ஆர்வம் கண்களின் வழியே கொப்பளித்தது. பொருள்களை தொட்டும், கையில் எடுத்தும் இரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் நகரத்து வியாபாரிகளிடம் ஏமாந்து போய்விடுவார்கள் என்ற பதற்றம் என்னுள் வரவர பூதமாய் பெருத்துக்கொண்டே போனது.

“அம்மு... சாமான்களை எடுத்துப் பாராதையுங்கோ... பிறகு கரைச்சல்... வாங்கிற சாமான்களை மட்டும் எடுங்கோ...” மூத்தவளுக்குச் சொல்வதைப் போல என் மனைவிக்குச் சொல்லிவைத்தேன்.

“விடுங்க சேர்... சின்னப்புள்ளைங்கதானே... ஆசைப் பட்டுப் பாக்கிறாங்க... வாங்கலையின்னா காரிய மில்லை... பாக்கட்டும் கொழப்பாதீங்க...” கொச்சைத் தமிழ் பேசினான்.

வியாபாரி எனக்குச் சொன்ன பதிலைக் கேட்டு என் மனைவி மீண்டுமொருமுறை மறுபக்கம் திரும்பிச் சிரித்துக்கொண்டதாகவே தெரிந்தது. நான் எனது அதிருப்தியைக் காட்டலாமென எண்ணி அவளது முகத்தைக் குறிப்பாக பார்க்க முனைந்தேன் பொருட்களைப் பார்ப்பதுபோல பாசாங்கு செய்துகொண்டு அப்பால் நகர்ந்தாள்.

“அப்பா... எனக்கு அந்த கழுத்து மாலை வேணும்... ஸ்கூல்லை என்ர பெஸ்ட் பிரண்ட்ஸுக்கு குடுக்கப்போறன்... நாங்கள் ரூர் வந்த ரூபகத்துக்கு... வாங்கித்தாங்கோ... வடிவாயிருக்கு...” சின்னவள் என்னைக் குடைந்தாள்.

நான் அவளைச் சுற்றுலாவுக்கு அழைத்துவந்த ரூபகத்தைக் நண்பிகளோடு கொண்டாடத்தானே கேட்கிறாள். பாடசாலையில் அது தெரிந்தாலும் பெற்றாரைப்பற்றி நல்ல கணிப்பொன்று வரும்தானே. நான் வாங்கிக் கொடுப்பதாக முடிவெடுத்தேன். அவளுக்கு லோட்டஸ் ரவறில் ஏறிய புழுகம். துள்ளிக் குதித்தாள்.

பெண்பிள்ளைகள் கழுத்துக்கு அணியும் அழகான வகை வகையான மாலைகளை ஒரு காட்சிப் படுத்தும் தட்டிலே பரப்பி தொங்கவிட்டு அந்தத் தட்டின் முதுகுப்புறமாக ஒரு ஸ்ரான்ட் பொருத்தி சாய்த்துவைத்து, தான் செல்லுமிடமெல்லாம் தன்னோடு காவிச்செல்லும் “கடை” வைத்திருந்த அந்த வியாபாரி ஒரு பாம்பாட்டியைப் போல இருந்தான். தலையிலே சிவப்பு நிறச் சால்வை ஒன்றைச் சுற்றியிருந்தான். சாரத்தை முழங்காலுக்குச் சுற்றுக் கீழாக நிற்குமாறு உயர்த்தி உடுத்தியிருந்தான். அவன் அணிந்திருந்த கோட் போன்ற மேலங்கி பொத்தான்கள் பொருத்தப்படாதிருக்க அதன் வழியே உள்ளே அணிந்திருந்த பச்சைநிற ரீசேட் தெரிந்தது. இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்ட பட்டியொன்றில் பணத்தை வைக்க ஒரு சிறிய தோற்வை பொருத்தப்பட்டிருந்தது. இவ்வளவும் சேர்ந்து அவனது எண்ணைக்கறுப்பு உடலை யார் பார்த்தாலும் வெறுக்கவைத்தது. அவன் வைத்திருக்கும் மாலைகளின் அழகில் அவனது பயங்கரமான தோற்றம் ஒரு பொருட்டாக தெரியாது மறைந்து போனது.

“மாமா... எனக்கு ரண்டு கூப்பர் வடிவான மாலைதாங்கோ...” குட்டிதான் கேட்டாள்.

என்னை வழியும் அவனது கரிய முகத்தால் கருங்கல்லாய்ச் சிரித்தான்.

“நீங்களே பாத்து எடுத்திடுங்க... மகள்” என்றான். அவன் என் மகளை “மகள்” என்று அழைத்தது எனக்கு வெறுப்பைத் தந்தது.

“அண்ணை... அந்தப் பிங் கலர் மாலையை எடுங்கோ பார்ப்பம்...” இது என் மனைவி. அவன் “மகள்” என்று சொன்ன வெறுப்பில் நானிருக்க, இவள் “அண்ணன்” உறவுமுறை கொண்டாடுகிறாள்.

“இந்தாங்க அக்கே... மருமகளிடை கழுத்திலை கட்டிப்பாருங்க... அழகாயிருக்கும்...”

மாறிமாறி மகள், அண்ணை, மருமகள் என்று சொல்லச் சொல்ல அந்த வியாபாரியீது எனக்குள் தோன்றிய வெறுப்பு விஸ்வரூபம் எடுத்தது.

“மாலையை எடுத்திட்டுக் காசைக் குடுங்கோ... போவம்... நேரம் போகுது... பார்க்குக்குப் போக பஸ்

பிடிக்கவேணும்...”

எனக்குள் மூண்ட எரிச்சலை என் மனைவி உணர்ந்திருக்க வேண்டும். காண்ட்பாக்கை திறந்து ஆயிரம் ரூபாய் தாளை எடுத்துக் கொடுத்தவாறே “எவ்வளவு” என்றாள்.

“திறீ கண்ட்” என்றாள்.

“அவற்றை கோலத்துக்கு இங்கிலீஸ் வேறை வேண்டிக் கிடக்கு” வெளியே சொல்லாமல் எண்ணிக் கொண்டேன்.

“சில்லறை இல்லை அக்கே... கொஞ்சம் இருங்க... பணத்தை மாத்தி எடுத்திட்டு வாறே...” என்று சொல்லிக் கொண்டே பதிலுக்காக காத்திருக்காது சனக்கூட்டத்துள் கலந்துபோனாள்.

நான் வெடவெடத்துப்போனேன். எனக்கு வந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

“படிச்சுப் படிச்சுச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தன். கேட்டியளே... இல்லை. ஏமாத்திப்போடுவாங்கள் கவனமெண்டு எத்தினைதரம் சொன்னன். முந்நூறு ரூபாக் காசுக்கு ஆயிரத்தை எடுத்து நீட்டிறா அவ. பெரிய பணக்காரி. எல்லாம் முடிஞ்சுது. நடவங்கோ... போவம். ஒரு நாளும் அறிமுகமில்லாதவனை மாமா... அண்ணை... எண்டு சொந்தங்கொண்டாடினால் உதுதான் நடக்கும். மாலையும் மேளமும்... பிரண்ட்ஸுக்கு கட்டாயம் வாங்கிக் குடுத்துப் புழுக வேணுமே... கேக்கிறன். மிச்சம் எழுநூறு ரூபா ஆர் தாறது?... இண்டைக்கு மத்தியானச் சாப்பாட்டுச் சிலவுக்கும் இரவுச் சாப்பாட்டுச் சிலவுக்கும் போதும்.... குடுத்திட்டு நிக்கிறா... வெளிக்கிட்ட இடத்திலை கண்டவனையும் நம்பிறது. வெளிக்கிட்டு வெளியிடங்களுக்குப் போய்வந்தால்தானே... வீட்டுக் குள்ளை கிடந்திட்டு வெளிக்கிட்டு வரேக்கை மற்றவை சொல்லிறதைக் கேக்கவேணும். எழுந்தமானத்துக்கு நடக்கக் கூடாது. அவ நேற்று முனைச்ச காளான் எனக்குப் போதிக்கிறா... போதகர்... வெளியாக்கள் சிற்றிக்கை குப்பை போடனமாம்.... சிற்றியுக்கிள்ளையே குப்பையள் இருக்கு. இப்ப தெரியுதோ?... சரி நடவங்கோ போவம். போதும் சாமான் வாங்கினது”

நான் பொரிந்துதள்ளிக் கொண்டிருந்தேன். மனைவியும் பிள்ளைகளும் தலை கவிழ்ந்து மௌனிகளாய் நின்றனர்.

சற்றுநேரம் அப்பிக்கொண்ட மௌன இடை வெளியைக் கிழித்துக்கொண்டு “அக்கே... இந்தாங்க செவண் கண்ட். மிச்சங். சொறி மன்னிச்சக்கங்க. கொஞ்சம் லேட் பண்ணிட்டன்... என்னை “மாமா” எண்டு கூப்பிட்டாங்க இந்தக் குட்டி மருமகள்... அவவுக்கு கொஞ்சங் ஸ்வீட் வாங்கிட்டுவந்தேன்... புடியிங்க மருமகள்...” என்று கூறி சின்னவளின் கையில் இனிப்புக்களின் பொதியொன்றை பவ்வியமாய் திணித்து கரியமுகம் மலர்ந்து சிரித்தபடி நின்றாள்.

என் மனைவி என் முகத்தைக் ஒரு நோக்கத்தோடு குறிப்பாய் பார்க்க முனைந்தாள். நான் மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டேன். அவளின் பார்வை எரிச்சல் மிகுந்ததா?... ஏளனமானதா?... திரும்பிப்பாராது நடக்கத் தொடங்கினேன். என் முகத்தில் யாரோ கரிகொண்டு அப்பியதான ஓர் உணர்வு. சின்னவள் என்னைக் கறுப்பனுக்கு நன்றிசொல்வது என்காதில் கேட்கிறது. அவர்கள் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தார்கள்.

உணவகங்களில் பரிமாறுபவர்கள் தொடர்பான இரண்டு ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதைகள்

அறிமுகம்

வ. வே.சு. ஐயரின் “குளத்தங்கரை அரசமரம்” என்ற சிறுகதையே தமிழில் எழுதப்பட்ட முதலாலது சிறுகதை என்று கூறப்படுகின்றது. இச்சிறுகதை எழுதப்பட்டு ஏறக்குறைய நூறு வருடங்கள் கடந்து விட்டன. இந்த நூறு வருட காலத்தில் சிறுகதைகளின் கரு, வடிவம் என்பவற்றில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கையர் கோன், சம்பந்தர், வைத்திலிங்கம் என்போர் சிறுகதை மூலவர்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர். இவர்களால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட ஈழத்து சிறுகதை முயற்சி முன்னேற்றகரமான பாதையில் பயணிக்கின்றதென பொதுவாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தமிழ்நாட்டு சிறுகதைகளுடன் ஒப்பிடும்போது பின்தங்கியுள்ள தென்ற கருத்தினை 1960 களில் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் பகீதரன் தெரிவித்திருந்தார். இதனை ஒத்ததாக மற்றொரு இந்திய எழுத்தாளரான ஜெயமோகன் 1990 களில் ஈழத்து சிறுகதைகள் தமிழ்நாட்டு சிறுகதைகளை விட பின்தங்கியுள்ளனவெனவும் அவை ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்ட தட்டையானவையெனவும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ஈழத்து சிறுகதைகள் சாதி, வர்க்கம், தேசிய இனப்பிரச்சினை போன்ற முக்கியமான விடயங்களையே தமது பிரதான கருப்பொருட்களாக கொண்டமைந்துள்ள போதிலும் தனிமன உணர்வுகள், போன்ற நுண்ணிய விடயங்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டமைந்தவை மிகக் குறைவாக உள்ளனவெனக் கருதப்படுகின்றது.

இந்தப் பின்புலத்தில் உணவத்தில் பரிமாறுபவனுக்கும் அங்கு செல்லும் வாடிக்கையாளனுக்கு முள்ள மென்மையான உறவை வைத்து எழுதப்பட்ட இரண்டு சிறுகதைகளை ஒப்பிடுவதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகும். நுண்ணிய விடயங்களை கருப் பொருளாகக் கொள்ளும் இக்கதைகளை ஈழத்தின் பிரதான கதை கதையோட்டத்தில் இருந்து வேறுபட்டன வெனக் குறிப்பிட முடியும்.

உணவகத்தில் பரிமாறும் ஊழியர்கள்

உணவகங்களில் வாடிக்கையாளர்களுக்கு உணவு பரிமாறும் ஊழியர்கள் பெரும்பாலும் நாளொன்றில் அதிகாலை தொடக்கம் இரவு பத்து, பன்னிரண்டு மணிவரை வேலை செய்கிறார்கள். வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் வேலை செய்யும் இவர்களுக்கு விடுமுறைகளும் கிடைப்பதில்லை. பண்டிகைக் காலங்களில் கூட தமது குடும்பத்தினருடன் நேரத்தை செலவழிக்காது உணவகங்களிலேயே வேலை செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இவர்களுக்கு உண்டு. கடை முதலாளிகளின் ஏச்சுக்களையும் திட்டுக்களையும் அடிக்கடி வாங்கும் இவர்களால் கடைக்குவரும் வாடிக்கையாளரின் முணுமுணுப்புக்களையும் சகிக்க வேண்டியுள்ளது. பெரும்பாலான வாடிக்கையாளர்கள் இந்த ஊழியர்களை மதித்து மரியாதையாக நடத்துவதில்லை. குறைந்தளவு கல்வித் தகுதியை கொண்ட இந்த ஊழியர்களின் மாதச் சம்பளமும் குறைவாகவே உள்ளது. சம்பளத்தை விட வாடிக்கையாளர் விரும்பி வழங்கும் சிறுதொகை வெகுமதியும் சில வேளைகளில் இவர்களுக்கு வருமானமாகக் கிடைக்கின்றது. மற்றைய

தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு தொழிற் சங்கங்கள் இருப்பதைப் போன்று இவர்களுக்கு தொழிற்சங்கங்களும் இல்லையென்றே பொதுவாகக் கூறலாம். கொடும்பு போன்ற நகரங்களில் பெரும்பாலும் மலையகத்தைச் சேர்ந்த சிறுவர்கள், இளைஞர்களே உணவகங்களில் பரிமாறுபவர்களாக பணி புரிகின்றனர்.

உணவகங்களில் பரிமாறும் ஊழியர்கள் தொடர்பான சிலக்கியப் படைப்புகள்

தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவரான புதுமைப் பித்தனின் “இது மிஷின் யுகம்” என்ற சிறுகதை உணவகத்தில் பரிமாறும் ஊழியனைப் பற்றியது. இக்கதையில் பரிமாறுபவன் ஒவ்வொரு வாடிக்கையாளனுக்கும் ஒரே மாதிரியாக உணவு வகைகளின் பெயர்களை ஒப்புவிக்கிறான். அவன் இயந்திரமாதிரி இல்லை மனிதனா என்ற ஐயம் பிரதான பாத்திரத்திற்கு ஏற்பட, அதனை உறுதி செய்வதற்காக பிரதான பாத்திரம் தனது கைக்குட்டையை நிலத்தில் விழ விடுகின்றது. அதனைக் கண்ட பரிமாறுபவன் “ஸார், உங்கள் கைக்குட்டை விழுந்து விட்டது, ஸார்” என்று கூறி அதனை எடுத்துக் கொடுக்க முயல்கிறான். இதனால் பிரதான பாத்திரம் பரிமாறுபவன் மிஷின் இல்லை என எண்ணுகிறது.

இலங்கையில் உணவகங்களில் பரிமாறும் ஊழியர்களை முக்கிய பாத்திரங்களாகக் கொண்ட ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. சத்தியபாரதி பதிப்பகத்தால் 1993 இல் வெளியிடப்பட்ட செ. யோகநாதனின் குறுநாவலான “சிறு பொறி பெருந்தீ,” யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள உணவகமொன்றில் பணியாற்றும் சமையல்காரர்களும் பரிமாறுபவர்களும் இணைந்து தமது உரிமைக்காக முதலாளிக்கு எதிராக போராடுவதைப் பற்றியது.

ஈழத்து சிறுகதைகளைப் பொறுத்த வரையில் அ. யேசுராசாவின் “வரவேற்பு”, அந்தனி ஜீவாவின் “புறாட் சலாட்” சுதாராஜின் “தயவு செய்து கை போடாதீர்கள்”, பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் “பெயர் தெரியாத மனிதன்”... போன்றன இந்த வகைக்குள் காணப்படுகின்றன. எனினும் மேலும் இந்த வகைக்குள் சில சிறுகதைகள் கதைகள் காணப்படக் கூடும்.

அந்தனி ஜீவாவின் புறாட் சலாட் என்ற சிறுகதையானது சிரித்திரனில் வெளியானது. தெளிவத்தை

ஜோசப்பினால் தொகுக்கப்பட்ட “மலையகச் சிறுகதைகள்” என்ற தொகுப்பிலும் இச்சிறுகதை உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சிறுகதை உணவகமொன்றில் பரிமாறுபவனாக பணிபுரியும் சிறுவனின் அவல நிலையைச் சித்திரிக்கின்றது. சுதாராஜின் சிறுகதையானது, உணவகமொன்றில் பரிமாறுபவன் தனது குடும்பத்தினருக்கு வடைகளை கொண்டு செல்வதற்கு பல நாட்கள் ஆசைப்படுவதையும் பல முயற்சிகளின் பின்னர் முதலாளியிடம் தனக்கு வடை வேண்டுமென்று கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போகிறான். அந்த வடைகளுக்கான பணம் கடை முதலாளியினால் அவனின் கணக்கில் சேர்க்கப்படுகிறது. வாசகர்களை பரிமாறுபவன் மீது அனுதாபம் கொள்ள வைக்கும் இச்சிறுகதை சிரித்திரனில் பிரசுரமானது. சுதாராஜின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “கொடுத்தல்” இலும் இது உள்ளடங்கியுள்ளது.

சில ஈழத்து சிறுகதைகளில் உணவகங்களில் பரிமாறும் ஊழியர்களை பிரதான பாத்திரங்களாக அன்றி துணைப் பாத்திரங்களாக இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக தேவமுருகத்தனின் “ஒரு சுதந்திர நாள்...” என்ற சிறுகதையில் உணவகமொன்றில் பரிமாறுபவர்களைப் பற்றி பிரதான பாத்திரம் இவ்வாறு எண்ணுகின்றது: “சங்கர், ரவி, விஜயன், சரவணன் .. என்று லக்ஸ்மி பவனில் வேலை செய்யும் மலையக இளைஞர்களை இவனறிவான். இவர்கள்தானே இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாய் இவனுக்கு இரவுணவு பரிமாறுகிறார்கள். வெறும் கடமைக்காய் உணவு பரிமாறாமல் நட்பாய், அன்பாய்ப் பரிமாறும் அவர்களை இவனுக்குப் பிடிக்கும்”.

இவ்வாறு உணவகங்களில் பரிமாறும் ஊழியர்களைப் பற்றிய சில கதைகள் ஈழத்தில் காணப்பட்டாலும் வசதி கருதி இந்தக் கட்டுரையானது உணவகத்தில் பரிமாறும் ஊழியனுக்கும் அங்குவரும் வாடிக்கையாளனுக்கும் இடையிலான பிணைப்புகளை வெளிக்காட்டும் இரண்டு சிறுகதைகளான

(அ) அ. யேசுராசாவின் “வரவேற்பு...”

(ஆ) பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் “பெயர் தெரியாத மனிதன்”

ஆகியவற்றை மட்டும் ஒப்பிட்டு நோக்க முயல்கின்றது.

இரண்டு சிறுகதைகள்

(அ). அ. யேசுராசாவின் “வரவேற்பு...”

ஈழத்தின் குறிப்பிடத்தக்க கவிஞர், சிறுகதையாளர், சினிமா விமர்சகர், சுஞ்சிகை ஆசிரியர்...என பலபரிமாணங்களைக் கொண்டவர் அ. யேசுராசா. இவரின் “வரவேற்பு...” என்ற சிறுகதை 1968 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டது. இக்கதை இவரின் 1974 ஆம் ஆண்டு வெளியான சிறுகதைத் தொகுதியான “தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்..” இல் இடம் பெற்றுள்ளது. இக்கதை எழுத்தாளர் செ. யோகநாதனால் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட ஈழத்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பான “வெள்ளிப் பாதுசரம்” தொகுதியிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

கொழும்பில் தொழில் புரியும் பிரதான பாத்திரம் விடுமுறையில் யாழ்ப்பாணம் வருகிறான். அவன் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தேநீர்க்கடையொன்றில் தேநீருருந்தச் சென்றபோது முன்பு கொழும்பில் உணவகமொன்றில் பணிபுரிந்த மரியதூசை இப்போது யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அந்த உணவகத்தில் பணிபுரிவதைக் காண்கிறான்.

காலையில் இருந்து இரவு பத்துப் பன்னிரண்டு மணி வரை உணவகங்களில் வேலை செய்யும் மனிதர்கள் மீது இயல்பாகவே அனுதாபம் கொண்டுள்ள பிரதான பாத்திரத்திடம் மரியதூசை மரியாதையாக கதைத்து சுகம் விசாரிக்கிறான். பிரதான பாத்திரத்திற்கு உணவு பரிமாறு பவனின் தோற்றத்திலும் பழக்கத்திலும் ஒருவித பிடிப்பு உள்ளது. இருவரும் பரஸ்பரம் உரையாடுகின்றனர். மரியதூசை பிரதான பாத்திரத்தின் “பில்”லுக்குரிய பணத்தை செலுத்துகிறான்.

உணவு பரிமாறுபவனுக்கும் வாடிக்கையாளனுக்குமிடையிலான ஒருவித இனம்புரியாத பந்தம் இக்கதையில் வெளிப்படுகின்றது.

(ஆ). பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் “பெயர் தெரியாத மனிதன்”

புலம்பெயர் இலக்கியவாதிகளுள் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியமானவராகக் கருதப்படும் பொ. கருணாகரமூர்த்தி. தற்போது ஜேர்மனியில் வசித்துவரும் இவர் சிறுகதைத் தொகுதிகள், குறுநாவல்கள் என்பவற்றை படைத்துள்ளார். இவர் எழுதிய “பெயர் தெரியாத மனிதன்” என்ற சிறுகதை “ஞானம்” நவம்பர் 2020 இதழில் வெளியாகியுள்ளது. இவரின் அநேக படைப்புக்கள் புலம்பெயர் தேசங்களை களமாகக் கொண்டள்ள போதிலும் இக்கதையானது வழமைக்கு மாறாக யாழ்ப்பாணத்தைக் களமாகக் கொண்டுள்ளது.

பிரதான கதாபாத்திரமான இளைஞன், தான் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் அனுராதபுரத்தில் வசித்த காலத்தில் உணவகமொன்றில் பரிமாறுபவனாக இருந்த மனிதனை எதிர்பாராத விதமாக யாழ்ப்பாண நகரத்தில் சந்திக்கிறான். அந்த பெயர் தெரியாத மனிதனுக்கு தன்னை அறிமுகம் செய்கிறான். அந்த மனிதனுக்கு பிரதான பாத்திரத்தை ஞாபகம் இல்லை. பெயர் தெரியாத மனிதனுக்கு அவனை நகரிலுள்ள சாப்பாட்டுக்கடையொன்றுக்கு அழைத்துச் சென்று அவனுடன் சேர்ந்து சிற்றுண்டிகள் உண்டு தேநீரும் அருந்துகிறான்.

அனுராதபுரத்தில் வசித்த காலகட்டத்தில் பிரதான கதாபாத்திரம் தனது சாப்பாட்டு கணக்கை குறைத்து எழுதியதை கண்ட பெயர் தெரியாத மனிதன் அதனை திருத்துமாறு கூறியுள்ளான். ஆனால் அதனை அவன் கடை முதலாளிக்கு கூறவில்லை. தனது மரியாதையைக் காத்த பெயர் தெரியாத மனிதனிடம் இந்தச் சம்பவத்தை பிரதான கதாபாத்திரம் நன்றியுணர்வுடன் கூறுகின்றது. தனது மரியாதையை முன்னர் காத்த பெயர் தெரியாத மனிதனின் மீது பிரதான பாத்திரத்திற்கு மரியாதையும் நன்றியுணர்வும் உள்ளது. ஆனால் பெயர் தெரியாத மனிதனுக்கு அந்தச் சம்பவங்கள் ஒன்றும் நினைவில்லை.

1977 இல் நடைபெற்ற இனவன்முறையால்

அனுராதபுர உணவகம் எரியுண்டதையும், அதற்கு முதலே கடை முதலாளி தனது சம்பளப் பணத்தினை கொடுக்காது இழுத்தடித்ததையும், தான் வேலையை விட்டு விட்டதையும் கதையோடு கதையாக பெயர் தெரியாத மனிதன் பிரதான பாத்திரத்திற்கு சொல்கின்றான்.

பின்னர், தற்போது எழுவைத்வீவில் வசிக்கும் பெயர் தெரியாத மனிதன் தான் தொழில் தேடி யாழ் நகரத்துக்கு வந்ததாக கூறுகிறான். பிரதான பாத்திரம் பெயர் தெரியாத மனிதனுக்கு ரூபாய் இருநூறினை வழங்க முயல அவன் அதனை வாங்க மறுக்கிறான்.

ஒப்பீடு

அ. யேசுராசாவின் “வரவேற்பு” என்ற சிறுகதை எழுதப்பட்டு ஏறத்தாள ஐம்பது ஆண்டுகளின் பின்னர் வெளியான சிறுகதை பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் சிறுகதை “பெயர் தெரியாத மனிதன்”. இந்த இரண்டு சிறுகதைகளுக்கும்மிடையே

1) சில காலங்களுக்கு முன்னர் கடையில் உணவகங்களில் பரிமாறுபவராக பணியாற்றியவரும் வாடிக்கையாளராகவிருந்தவரும் சந்திக்கின்றனர்.

2) வாடிக்கையாளர் உணவக ஊழியரை மதித்தல்

3) வாடிக்கையாளருக்கு பரிமாறுபவர் மீதான மதிப்பு இருத்தல்

4) இரண்டு கதைகளிலும் பிரதான பாத்திரங்களால் தேநீர்க்கடை ஊழியர்களை மறக்க முடியா திருத்தல்

போன்ற சில அம்சங்களில் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது.

இருந்தபோதிலும் இந்த இரண்டு சிறுகதைகளும் பல தனித்துவமான அம்சங்களைக் கொண்டிருப்பதையும் வாசகனால் அவதானிக்க முடியும்

வரவேற்பு கதையில் வரும் தேநீர்க்கடை ஊழியன் பிரதான பாத்திரத்திலும் வயது குறைந்தவன். இந்த இருவரும் சில காலங்களுக்குப் பின்னர் சந்திக்கும் போது இருவருக்கும் மற்றையவரை நினைவிருக்கின்றது. ஆனால் பெயர் தெரியாத மனிதனில் வரும் தேநீர்க்கடை ஊழியன் பிரதான பாத்திரத்திலும் வயது கூடியவன். பல வருடங்களுக்குப் பின்னர் இருவரும் சந்திக்கும்போது பிரதான பாத்திரத்திற்கு தேநீர்க்கடை ஊழியனை நினைவிருக்கின்றது எனினும் தேநீர்க்கடை ஊழியனுக்கு பிரதான பாத்திரத்தை நினைவில்லை.

வரவேற்பு சிறுகதையில் பிரதான பாத்திரமும்

தேநீர்க்கடை ஊழியனும் ஏறத்தாள ஐந்தாறு மாதங்களுக்குப் பின்னர் மீண்டுமொரு தேநீர்க்கடையில் சந்திக்கின்றனர். ஆனால் பெயர் தெரியாத மனிதனில் வரும் பிரதான பாத்திரமும் தேநீர்க்கடை ஊழியனும் பத்தாண்டுகளுக்கு கூடுதலான காலப்பகுதியின் பின்னர் வீதியில் சந்திக்கின்றனர்.

இந்த இரண்டு கதைகளிலும் தேநீர்க்கடை ஊழியர்களின் நல்ல பண்புகள் வெளித்தெரிகின்றன. வரவேற்பு சிறுகதையில் தேநீர்க்கடை ஊழியன் பிரதான பாத்திரத்தின் சிற்றுண்டி தேநீர் என்பவற்றிக்கான “பில்”லைச் செலுத்துகிறான். ஆனால் மற்றைய கதையில் பிரதான பாத்திரம் உணவு தேநீர், உணவுக்கான செலவை ஏற்கிறது.

வரவேற்பு கதையில் வரும் பிரதான பாத்திரத்திற்கு உணவகங்களில் வேலை செய்யும் மனிதர்கள் மீது இயல்பான அனுதாபம், உணவக ஊழியனின் தோற்றத்திலும் பழக்க வழக்கத்திலும் கொண்டுள்ள பிடிப்பு, இருவரும் ஒரே சமயத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் ஏற்பட்ட நெருக்கம் என்பவற்றால் இருவருக்கு மிடையே இதமான உறவு ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

ஆனால் பெயர் தெரியாத மனிதனில் வரும் பிரதான பாத்திரத்திற்கு தனது தவறை முதலாளியிடம் சொல்லிக் கொடுக்காது தனது மானத்தைக் காத்த தேநீர்க்கடை ஊழியன் மீது நன்றி கலந்த மதிப்பு உள்ளது.

பெயர் தெரியாத மனிதனில் வரும் ஊழியன் மரியாதை நிமித்தம் பிரதான பாத்திரம் கொடுத்த உபசரிப்பை ஏற்றுக் கொண்டாலும் தனது சுயமரியாதை காரணமாக பிரதான பாத்திரம் வழங்கும் பணத்தை ஏற்க மறுக்கிறான். வரவேற்பு சிறுகதையில் வரும் பிரதான பாத்திரத்திற்கு கடை ஊழியன் தனது “பில்”லை செலுத்தியது ஆச்சரியத்தை அளிக்கிறது. மரியாதை நிமித்தம் பிரதான பாத்திரம் அதனை ஏற்றுக் கொள்கிறது.

நிறைவுரை

ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதைகள் எடுத்தாளும் வழமையான கருப்பொருட்களில் இருந்து விலகியுள்ள இந்த இரண்டு சிறுகதைகளும் மனிதர்களுக்கிடையிலான எதிர்பார்ப்பற்ற அன்பை சித்திரிக்கின்றன. வெகு நுண்மையான கருப்பொருளை எடுத்தாளும் இக்கதைகள் சிறந்த கதைகளாக அமைந்துள்ளன. பரிசாரகனுக்கும் வாடிக்கையாளனுக்குமிடையிலான வழமையான தொடர்புகளை விடவும் இவர்கள் இருவருக்கு மிடையிலான அன்னியோன்னியத்தை இக்கதைகள் வெளிக்காட்டுகின்றனவெனலாம். வெகு சீரியசான விடயங்களை தவிர்ந்த சாதாரண விடயங்களையும் கலைநேரத்தியுடன் சிறுகதையாக்கலாம் என்பதற்கு இக்கதைகள் உதாரணமெனலாம்.

சிதையெரியும் சுடுகாடாய்

என்று முடியும்
இந்தத் துயரம்
ஆண்டுகள் கடந்தும்
மாண்டிடும் காட்சிகள்
தொடர
மரண ஓலங்களின்
பெருவெளியில்
வல்லாதிக்கங்கள்
பொடிப் பொடியாக
நெஞ்சு பதைக்கும்
காட்சிகளில்
நின்றமுகிறது மனம்
வடிவங்கள்
மாறிவரும்
துயரத்தின் நிழலில்
கொத்துக் கொத்தாய்
மனிதர்கள் மடிய
மனமுருகும் காட்சிகளில்
சிதையெரியும்
சுடுகாடாய் உலகம்
முகம்முடியும்
அவம் மாறா
அநியாயங்கள் தொடர
முச்சுக் காற்றுக்காய்
அலைகிறது மனிதம்
- புலோலியூர் வேல்நந்தன் -

தூரநிலத்தும் வன்

அந்நியம்
பார்வையில் பேச்சில் இருப்பில்
அனைத்திலும்.

ஓர் இரவில்
வளைகிறது வாழ்வு.
பொங்கித்ததும்புகிறது கடல்.
கண் முன் மிதக்கிறது
உன் நீலமேனி.

உன் பேழை வயிற்றை வருடுகிறாய்.
ஏதோ சொல்கிறாய்
எனைப் பார்த்து நெருங்குகிறாய்.

நானோ
வெள்விடாய் தீர்க்கிறேன்.
உன் பேழை வயிற்றை முத்தமிடுகிறேன்,
கட்டியணைக்கிறேன்.

நம் உடல் சூட்டில்
கொதிக்கிறது கடல்.
உயிர் உருகி வெளியில்
வழியும் உணர்வு.

பூவை நனைக்கிறது தேன்.
- வசிகரன் -

“கோழிக்கோட்டுல எரிப்பாங்களாமா, இல்ல, பொதைப்பாங்களாமா, அண்ணா?” என்று தம்பி கேட்ட கேள்விக்கு அண்ணனிடம் தெளிவான பதில் இல்லை. “தெரியலியேடா தம்பி” என்று உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

“பாடியெல்லாம் அடையாளந் தெரியாம உருக்குலஞ்சிப் போயிருக்கும். எல்லாத்தையும் மொத்தமாப் போட்டுக் கொடுத்துவாங்களோ, இல்ல, ஒரேக் குழியில பொதச்சிருவாங்களோ தெரியல. மொத்தத்துல, கோழிக்கோட்டுக்குப் போயி நம்ம அப்பாவ அடையாளந் காட்ட வேண்டிய வேலயக்கூட நமக்கு வைக்காம அப்பா போய்ச் சேந்துட்டார்.”

“போற போக்குல, வேற ஒரு நல்ல காரியத்தையும் செஞ்சிட்டுப் போயிருக்காரண்ணா நம்ம அப்பா.”

“ஆமாண்டா தம்பி, செத்துப் போனவங்க குடும்பத்துக்கு அரசாங்கம் பத்துலட்சம் குடுக்குதாம். மூத்த மகன்ங்கற மொறையில காச எங்கைக்குத்தான் வரும். பத்து லட்சம் மொத்தமும் எனக்கு வேண்டாம்தா. நா ஏழு வச்சிக்கிட்டு ஒனக்கு மூணு குடுத்துரேன். எனக்கு ஏழு. ஒனக்கு மூணு.”

“எப்படியெப்பிடி? அதத் திருப்பிச் சொல்லு?”

“திருப்பிச் சொன்னா, ஒனக்கு மூணு. எனக்கு ஏழு.”

“ரொம்ப புத்திசாலித்தனமாப் பேசிறியாக்கும்? இந்தப் பித்தலாட்டமெல்லாம் எங்கிட்ட வச்சிக்காத சொல்லிட்டேன். ஃபிஃபிட்டி ஃபிஃபிட்டி தான். அஞ்ச லட்சம் சொளையா என் கைக்கு வந்தாகணும்.”

2

“என்னடாப் பெரிய பித்தலாட்டத்தக் கண்டுட்ட? பத்து வருஷமா அப்பாவ வச்சிக் காப்பாத்தினவண்டா நா! இந்த சேவைக்கி எனக்குப் பித்தலாட்டப் பட்டமாடா? என்ன நன்றி கெட்ட ஓலகண்டாஇது!”

“பத்து வருஷம் நீ அப்பாவ சும்மாவா வச்சிக்காப்பாத்தின? அப்பாவுக்கு இருவதாயிரம்

பென்ஷன் வந்தது. அதனால நீ காப்பாத்துன. அந்த இருவதாயிரத்தையும் மாசாமாசம் நீ தானேண்ணா அபேல் பண்ணிட்டிருந்த?”

“இருவதாயிரத்த நா அபேல் பண்ணிட்டிருந் தேனா! பின்ன, அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் சாப்பாட்டுச் செலவு, மெடிக்கல் செலவு, காசி, கன்னியா குமரி, பழனி, திருப்பதி போய்ட்டு வந்த ஆன்மீகச் செலவு, இதுக்கொல்லாம் ஒங்கப்பனாடாதருவான்?”

“எங்கப்பந்தான் தந்துட்டுப் போயிருக்கானே. அத நீ அமுக்கப்பாக்கறத நா அலவ்பண்ண முடியாது.”

“சரிடா அஞ்ச லட்சத்த அழுவுறேன். அள்ளிட்டுப்போ. அநாவசியமா வார்த்தைய வளக்காத.”

சில்லறைச் சச்சரவில் தீவிரமாய் ஈடுபட்டிருந்த அண்ணன் தம்பி ரெண்டு பேருமே, தங்கச்சி என்ட்டர் ஆனதை அவதானிக்கவில்லை.

தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டு அவள், அண்ணன்மாருடைய கவனத்தை ஈர்த்தாள்.

“தங்கச்சி நானொருத்தி இருக்கேங்கறத கணக்குல எடுக்கவே எடுக்காம அண்ணன்கள் ரெண்டு பேரும் பாகப்பிரிவினைப் பண்ணி முடிச்சிட்டீங்க. பவே பெரியண்ணா, சபாஷ் சின்னண்ணா!”

“தங்கச்சி, நீ எப்பம்மா வந்த?”

“ஒங்க சதித் திட்டம் ஆரம்பிக்கும்போதே வந்துட்டேன். பத்து லட்சத்த நீங்க ரெண்டு பேரும் பங்கு போட்டுக்கிட்டீங்க, அப்ப எனக்குப் பட்டை நாமமா?”

“சதித் திட்டமெல்லாம் இல்லம்மா, ஒன்னோட சின்னண்ணாவப் போல நீயும் பெரிய வார்த்தையெல்லாம் போடாத. தப்புத்தான், ஒன்ன மறந்துட்டோம். கவலப்படாதம்மா, நாங்க ஆளுக்கு நாலு எடுத்துக்கிட்டு, பொம்பளப்புள்ள ஒனக்கு ரெண்டு லட்சம் குடுத்துரோம்.”

“ஐயோ, தாராள மனசண்ணா, பொம்பளப்புள்ளக்கி நீங்க என்ன பிச்சையப் போடறீங்க? எனக்கும் ஈக்வல் ஷேர் வந்தாகணும்.”

“அதெப்படம்மா?”

பணம் பாசம் பரவசம்

ஏ.ஏ.ஹெச்.கே.கோரி

“என்ன, அதெப்பெய்கற சின்னண்ணா, எங்க வீட்டுக்காரர் வக்கீலங்கறத மறந்துட்டியா? அவருக்குத் தெரிஞ்ச சட்டம் எனக்கும் கொஞ்சம் தெரியும். ஆண்கொழந்தைகளோட, பெண்கொழந்தைகளுக்கும் சொத்துல சம பங்குன்னு மெட்ராஸ் ஹைக்கோர்ட் சொல்லியிருக்குங்கறது ஒங்க ரெண்டு பேத்துக்கும் தெரியாதாண்ணா? பத்து லட்சத்த மூணாப் பிரிச்சி, ஒரு சம பங்கு எனக்கு வந்தாகணும்.”

“ஆனா தங்கச்சி, பத்தை மூணால சரியா வகுக்க முடியாதேம்மா, பின்னமால்ல வரும்!”

“அப்ப, இப்பி செய்யலாம்டா தம்பி. நாம மூணுபேரும் ஆளுக்கு மூணு எடுத்துக்குவோம், மிச்ச மிருக்கிற ஒரு லட்சத்த அம்மாவுக்குக் குடுத்துருவோம்.”

“ஹை, நல்ல ஐடியாண்ணா, அம்மாவுக்குப் போற ஒரு லட்சமும் ஒன்னோட கன்ட்ரோல்தான் இருக்கும்! தங்கச்சிக்கும் எனக்கும் மூணு மூணு, ஒனக்கு மட்டும் நாலு!”

“என்னடா தம்பி இப்பி அழிச்சாட்டியம் பண்ண, அம்மாவக் கடைசி வரக்கும் வச்சிக் காப்பாத்தப் போறது நாந்தானோட? அதுக்கு இந்த போனஸ் கூடத் தரக்கூடாதாடா?”

“சரிண்ணா, இப்பத்தான் நீ நியாயமாப் பேசற. அம்மாப் பங்கையும் நீயே வச்சிக்க, அப்ப, அப்பா வோட பத்து லட்சத்துல நம்ம மூணு பேருக்கும் ஆளுக்கு மூணு, அம்மாவுக்கு ஒண்ணு. அக்ரீட்?”

“அக்ரீட்.”

“அக்ரீட்.”

பாகப்பிரிவினை சுமுகமாய் நடந்து நிறைவு பெற்ற பின்னால்தான் தங்கச்சிக்கு அம்மாவுடைய நினைவு வந்து, அம்மாவைப்பற்றிப் பெரியண்ணா விடம்விசரித்தான்.

“அப்பாவோட ப்ளேன் க்ராஷான மேட்டர் நீதான் அம்மாட்ட சொன்னியாண்ணா, அம்மா ரொம்ப அழுதாங்களா?”

“ஐயோ, அத ஏன் கேக்கற லிஸ்டர், அம்மா ஒரே ஒப்பாரி. ஒங்க அண்ணி வேற வீட்ல இல்லியா, ஒண்டியா அம்மாவ நா சமாளிக்கிறதுக்குள்ள போதும் போதும்னு ஆயிருச்சி.”

“ஆமா, அண்ணி வீட்ல இல்லியே, எங்கண்ணா?”

“அவ, ஈப்பாஸ் போட்டுக்கிட்டுப் புள்ளைங்களையும் கூட்டிக்கிட்டுத் திருச்சிக்கி அவங்க அம்மா வீட்டுக்குப் போயிருக்கா. சரி, அதிருக்கட்டும், தம்பி வர்றதுக்குக் கொஞ்சம் முந்திதான் ருமுக்குள்ள அம்மா அழுது ஒஞ்சிக் கண்ண மூடிக்கிட்டுப் படுத்தாங்க. இப்ப நல்லாத் தூங்கிட்டிருப்பாங்க. கவனம், இந்தப் பத்து லட்சம் மேட்டர் நமக்குள்ளயே

இருக்கட்டும். தம்பி, ஒனக்குந்தாண்டா, நாம இப்பப் பேசிட்டிருந்தது எதுவுமே அம்மாவுக்குத் தெரியவேக்கூடாது.”

“அம்மாவுக்குத் தெரியக்கூடாது, சரிண்ணா, ஆனா, நம்மக் குட்டித் தம்பி ஒருத்தன் துபாய்ல இருக்கானே, அவனுக்கு மேட்டர் தெரியாமப் போகுமா? அவன் சண்டக்கி வரமாட்டானா? அவனப்பத்தி நாம

நெனச்சிப் பாக்கவே இல்லியே!”

“அவன் துபாய்ல அமோகமா இருக்காண்டா, இந்த லட்சங்களையெல்லாம் அவன் கேர்பண்ண மாட்டான்.”

“இருந்தாலும், அனாமத்தா வர்றக் காசு தானேண்ணா!”

“அனாமத்துக் காசுக்கு ஆசப்படறவங்க நாம மூணுபேர் தாண்டா. நம்மக் குட்டித் தம்பி வேற மாதிரி ஆள். ஒனக்கு இன்னொரு மேட்டர் தெரியுமா?”

“என்ன மேட்டர்ண்ணா?”

“தம்பி ரெண்டு விலாவும் ரெண்டு டிக்கட்டும் அனுப்பிச்சிருந்தான், அப்பாவுக்கும், அம்மாவுக்கும்.”

“அதான் தெரியுமேண்ணா, கௌம்பறதுக்கு முந்தின நாள் அம்மாவுக்கு ஒடம்புக்கு முடியாமப் போச்சி. அதனால அப்பா மட்டும் தனியாப் போக வேண்டியதாப் போச்சி.”

“அம்மாவும் போயிருந்தாங்கன்னா....”

“அம்மாவும் போயிருந்தாங்கன்னா? நீ என்ன சொல்ல வற்றேன்னு நா சொல்லட்டுமாண்ணா? அம்மாவும் போயிருந்தாங்கன்னா, இந்தப் பத்து லட்சம் இருவது லட்சமாயிருக்கும்னு சொல்ல வற்ற, ஏண்ணா ஒனக்கு இந்தக் கெட்ட புத்தி!”

“ஆமா, ஒனக்கு ரொம்ப நல்ல புத்தி, சும்மா நிறுத்துடா.”

“நீங்க ரெண்டு பேரும் நிறுத்துங்க, இப்ப நா என்னோடப் பாய்ன்ட்ட்ச் சொல்றேன். நம்மப் பேரன்ட்ஸ் ரெண்டு பேரும், நம்மளப் பெத்தாங்க, வளத் தாங்க, படிக்க வச்சாங்க, கல்யாணம் பண்ணி வச்சாங்க, அதோட அவங்கக் கடமை முடிஞ்சது. அவங்களோடக் காலமும் முடிஞ்சது. இனி, நம்மக் காலம், நம்ம புள்ளைங்களோட காலம். நாம ப்ராக்ட்டிக்கல்லாப் பாக்கணும். பெரியண்ணா சொல்ல வந்தது தப்பேயில்ல சின்னண்ணா.”

“சரி லிஸ்டர், நா வாபஸ். மெஜாரிட்டியோட ஒத்துப் போறேன். பத்து லட்சம் வர்றது, இருவது லட்சமா வந்தா, டபுள் லாபந்தானே, நா என்ன வேண்டாம்னா சொல்லப் போறேன்!”

“சரி, அம்மா இந்த ரூம்ல தானேண்ணா படுத்திருக்காங்க? பாதிக்கதவு தொறந்திருக்கு, அம்மா எழுந்திரிச்சிட்டாங்களாணு எட்டிப் பாக்கட்டுமா?”

இவள் எட்டிப் பார்த்தபோது அம்மா, கண்ணீர் வற்றிப்போன கண்களை மூடியவாறு கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். பாதி திறந்திருந்த கதவுக்கு வெளியே நடந்துகொண்டிருந்த உரையாடலை, ஆதி முதல் அந்தம் வரை உள்வாங்கிக்கொண்டுதான் படுத்திருந்தாள்.

புருஷனைப் பறிகொடுத்த வேதனையோடு, இப்படிப்பட்ட பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த வேதனையும் சேர்ந்து நெஞ்சைப் பிசைய, கடவுளே என்று கட்டிலில் படுத்திருந்தாள்.

கண்களில் கண்ணீர் உற்பத்தி, திரும்பவும் ஆரம்பித்தது.

“சின்னண்ணா, நீயும் வீட்டுக்குப் போகணும், நானும் போகணும். அம்மாவ எழுப்பிக் கட்டிப்புடிச்சி அழுதுட்டுக் கௌம்பற வழியப் பாப்போம்” என்று, பாதிக்கதவு திறந்திருந்த அறைக்குள்ளே, மீதிக் கதவையும் திறந்துகொண்டு தங்கச்சி பிரவேசிக்க, அண்ணன்மாற

ரெண்டு பேரும் அவளைத் தொடர்ந்து அறைக்குள்ளே நுழைந்தார்கள்.

“அம்மா, அம்மா” என்று அம்மாவை லேசாக உலுக்கவும் அம்மா கண் விழித்துப் பார்த்தாள்.

அடுத்த விநாடி, மகள், அம்மாவின் மேலே கவிழ்ந்து கொண்டு அழுகைக் கச்சேரியை ஆரம்பித்தாள்:

“ஐயோ, அம்மா, அப்பா என்னம்மா இப்படி நம்ம எல்லாரையும் மோசம் பண்ணிட்டுப் போய்ட்டா ரேம்மா....”

“மோசம் பண்ணினது அப்பாவாடி?” என்று உதடுவரைக்கும் வந்துவிட்ட வார்த்தைகளை அம்மா விழுங்கிக்கொண்டாள், கண்ணீரோடு கலந்து.

மகளும், அவளுடைய சின்னண்ணாவும் மாறி மாறி விசும்பிக் கொண்டிருக்க, அந்த நேரம் பெரியண்ணாவுக்கு மொபைலில் ஓர் அழைப்பு வர, சட்டைப் பொக்கெட்டிலிருந்த மொபைலை எடுத்து ஹலோ சொன்னபடியே அவன் அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

அறையை விட்டு வெளியேறியவன், ரெண்டு நிமிடங்கழித்து அறைக்குள்ளே எட்டிப்பார்த்து, “தம்பி, லிஸ்டர், ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் வெளிய வாங்களேன்” என்று அழைத்தான்.

அழைத்தவன், “ஒரு ஷாக்கிங் ந்யூஸ்” என்று பதறினான்.

“துபாய்லயிருந்து நம்மக் குட்டித் தம்பி பேசினான்டா. அந்த ப்ளேன் க்ராஷ்ல செத்துப் போனவங்க லிஸ்ட்ல நம்ம அப்பா பேர் இல்லியாம். பேப்பர்ல வந்த லிஸ்ட் தப்பாம்.”

6

“ஐயையோ, என்னண்ணா இப்படியொரு குண்டத் தூக்கிப் போடற?”

“குண்டத் தூக்கிப் போட்டது நானில்லடா, நம்மத் தம்பிதான். துபாய்ல இண்டியன் எம்பலிகூடப் பேசினானாம் அவன். எம்பலில உறுதியாச் சொல்றாங்களாம், கேஷுவாலிட்டில அப்பா இல்லவே இல்லியாம். அப்பாவுக்குக் காயம்தானாம்.”

“இது, வந்து, அண்ணா, காயத்துக்கு எவ்ளவு தருவாங்க, ரெண்டு லட்சந்தானே?”

“படுகாயம்னாத்தாண்டா ரெண்டு லட்சம், அப்பாவுக்கு சின்னக் காயம்தான். ஆறுதல் பரிசு, அம்பதாயிரம்.”

“ஐயோ, பிச்சக்காசு அம்பதாயிரம்தானா? என்னண்ணா இப்படி பொசுக்கு போயிருச்சி!”

“அந்தப் பிச்சகாசுக்கூட நம்மக் கைல குடுக்க மாட்டாங்க, அப்பா கைலயே குடுத்துருவாங்க.”

“சரி, நாமக் குடுத்து வச்சது அவ்ளவு தான். அப்பா இப்ப எங்க இருக்காராம்? நாமப் போய்க் கூட்டிட்டு வரணுமா?”

“கோழிக்கோட்டுலதான் ட்ரீட்மென்ட் குடுக்கறாங்களாம், நாளக்கி டிஸ்ச்சார்ஜ் பண்ணிருவாங்களாம். நாமப் போகவேல்லாம் வேண்டாம். அப்பாவ அரசாங்கமேடோர் டெலிவரி பண்ணிரும்.”

முழுக் கதவும் திறந்திருந்த அறைக்குள்ளேயிருந்த அம்மாவுக்கு, இந்த உரையாலும் துல்லியமாக்க்கேட்டது.

அம்மாவுக்குக் கையும் ஓடவில்லை, காலும் ஓட வில்லையென்றாலும், கட்டிலிலிருந்து துள்ளியெழுந்து

ஓடி வந்து, அறைக்கதவை சாத்தித் தாளிட்டாள்.

இது கனவா, அல்லது நிஜமா என்றொரு சந்தேகம் எழுத்தான் செய்தது. கையை ஒங்கிக் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டாள். வலித்தது. கனவல்ல, நிஜம்தான்!

நிஜமோ நிஜம்!

கணவனுடைய படத்தை மார்போடு இறுக்கிக் கொண்டு கட்டிலில் படுத்தாள். பிறகு, மாறி மாறி முத்தமழை பொழிந்தாள்.

கண்களில் மீண்டும் கண்ணீர் உற்பத்தி.

முன்னிலும் தீவிரமாக.

புடவைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்தாலும் கண்ணீர் கட்டுப்படவில்லை.

முகம் முழுக்க ஆனந்த ஈரம்.

7

அதே நேரம் அம்மாவுடைய மொபைல் ரிங்கரித்தது.

“அம்மா, நா துபாய்லயிருந்து பேசறேம்மா, கொஞ்சம் முந்தி பெரியண்ணாட்ட பேசினேன். பெரியண்ணா சொன்னானாம்மா?”

“ஒரு அண்ணாவும் சொல்லலடா கண்ணா, நானே ஓட்டுக் கேட்டுத் தெரிஞ்சிக்கிட்டேன். என்னோட வயிதல பால வார்த்தேடா மகனே, என்னோட ஓடம்பு புல்லரிக்கிதுடா. இப்படியொரு சந்தோஷத்த நா என்னிக்குமே அனுபவிச்சதில்லடா ராசா!”

“நா மட்டும் என்னம்மா? இன்னிக்கி அஞ்சு கிலோ ஸ்வீட் வாங்கி, துபாய்ல, தெரிஞ்சுவங்க, தெரியாதவங்க எல்லாருக்கும் குடுத்தேம்மா. அம்மா, அப்பாவையும் ஒங்களையும் ஓடனேப் பாக்கணும் போல இருக்கும்மா. இந்தக் கொரோனா ஸீஸன்ல நானும் இந்தியாவுக்கு வர முடியாது. நீங்களும் துபாய்க்கி வர முடியாது. கொரோனா முடிஞ்சவொடன அப்பாவும் நீங்களும் துபாய்க்கி வந்துருங்கம்மா.”

“வந்துற்றோம்டா மகனே, இனி, மேலப் போற வரக்யும் ஒன்னோடதான்.”

“மேலப் போறீங்களா! அதெல்லாம் ஒங்கள எங்கயும் போக நா அலவ் பண்ண மாட்டேன். நிரந்தரமா நீங்க என்னோடதான்.”

“நிரந்தரமா இருக்கோம்டா. ஆனா, கடேசிக் காலம்னு ஒண்ணு இருக்கில்லியாடா மகனே!”

“அது, அதுபாட்டுக்கு இருந்துட்டுப் போகட்டும். அதப் பத்தியெல்லாம் பேசாதீங்க. அம்மா, அம்மா, அப்பாவும் நீங்களும் எனக்கு, எனக்கே எனக்கு வேணும்மா. நீங்க இங்க வந்தீங்களன்னா, நா ஒங்கள விடவே மாட்டேன்.”

“இப்படியெல்லாம் பேசித் திரும்பவும் என்ன அழ விடாதேடா கண்ணா.”

“அழுகை ஸீன் எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சி, இனி ஆனந்தம்தான் அம்மா. கொரோனா முடிஞ்சவொடன நீங்க ரெண்டு பேரும் துபாய்க்கி வந்துருங்க வந்து, பெர்மனன்ட்டா எங்கூடவே இருங்க.”

“இருக்கோம்டா, ஆண்டவன் பட்டயிருந்த அழைப்பு வற்ற வரக்யும் ஒங்கூடவே இருக்கோம். ஒரேயொரு விவரம் மட்டும் நீ கேட்டு வைடா ராசா.”

“என்ன விவரம், அம்மா?”

“துபாய்ல எரிப்பாங்களாமா, இல்ல, பொதைப் பாங்களாமா, மகனே?”

விருட்சங்களாக வாழும் விவேக்

இ.ச.முரளிதரன்

தமிழ்ச்தழுவலில் நகைச்சுவை நடிகர் ஒருவரின் மரணம் பெருந்துன்பியல் நிகழ்வாக நோக்கப்படுவது இதுவே முதல் முறை. நடிப்பினைத் தவிர்த்தால் சூழியப் பெறுமானத்தினைப் பெறுகின்ற நாயக விம்பங்களுக்கு நடுவண் சமூகப் பணியால் “விவேக்” சரித்திரமாகியுள்ளார். முப்பது இலட்சத்திற்கும் அதிகமான மரங்களை நடத்தோடு இப்பணியினை பிறரும் முன்னெடுக்க வழிகாட்டியாகிய இயற்கை எய்திவிட்டார். அவருக்குக் கிடைத்த கனதியான கௌரவம், ஏனைய நடிகர்களையும் பெறுமதியான சமூகப்பணியாற்ற வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளியுள்ளது.

1987 இல் “மனதில் உறுதி வேண்டும்” என்ற திரைப்படத்திலே அறிமுகமான விவேகானந்தன் எளிதாக உச்சநிலையினை அடைந்துவிடவில்லை. புதுப்புது அர்த்தங்கள், நண்பர்கள் போன்ற படங்களில் சற்றே ஈர்த்தாலும் “திருநெல்வேலி” திரைப்படமே கவனக்குவிப்பினையும் புதிய செல்நெறியினையும் உருவாக்கியது. வையாபுரி, தாமு என்போருடன் கூட்டணி அமைத்து ஆட்சியைப் பிடிக்க முயன்றதை ஆரம்பகாலப் படங்களினூடாக உணரமுடியும். நகைச்சுவைத் திரைப்படங்களை உருவாக்கிய V.சேகர் போன்ற இயக்குநர்களிடம் வலிந்து வாய்ப்பினைப் பெற்றுத் தனக்கான இடத்தினைக் கட்டமைத்தார். தன்னிடம் கைபேசி விற்க வந்த Cell முருகனின் ஆளுமையினை இனங்கண்டு பயன்படுத்திக் கொண்டு கருத்துக் கந்தசாமியாகிச் “சின்னக் கலைவாணர்” என்ற அடைமொழியையும் பெற்றார். எதுவிதமான தனி அரசியற் சாயத்தையும் பூசிக்கொள்ளாமல் அனைத்துக் கட்சியினரோடும் நட்பினைப் பேணிக் கொண்டார்.

விவேக்கின் நகைச்சுவை ஆற்றுகை தனித் தன்மையோடு மிளிர்ந்துள்ளது. போலி வன்மாளியாக, சமூகத்திற்குக் கருத்துரைப்பவராக, நாயகனின் தோழனாக, கடந்தகாலத் திரைக் கதாபாத்திரங்களை நகலெடுப்பவராக, ஏமாற்றும் வித்தைக்காரராக, ஏமாறும் அப்பாவியாக பன்முகத் தோற்றங்களில் தேய்வியம்பலாக மீண்டும் மீண்டும் தோன்றி அங்கத ஆற்றுகையினை வெளிப்படுத்தினார். படிக்காதவன், கிரீடம், வெடி, ஆதி, சண்டை, தென்னவன் முதலான

திரைப்படங்களிலே போலி வன்மாளியாகத் தோன்றியுள்ளார். “படிக்காதவன்” திரைப்படத்திலிருந்து வடிவேல் நீக்கப்பட்ட பின்னர், வடிவேலுக்காக உருவாக்கப்பட்ட அக்காட்சிகளை தனக்கேயுரிய பாணியில் வெளிப்படுத்தி அனைவரையும் கவர்ந்திழுத்தார்.

திருநெல்வேலி, திருமலை, சாமி, பாளையத்தம்மன் உட்பட பல படங்களில் சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துகளைப் பதிவு செய்துள்ளார் “உங்களை எல்லாம் இருநூறு பெரியார் வந்தாலும் திருத்த முடியாதுடா” என்ற திருநெல்வேலி திரைப்பட வசனமும், “750 Spare Parts இருக்கு அதில ஓடாத Lony இந்த எலும்பிச்சம்பழத்திலயா ஓடும்” என்ற மின்னலே திரைப்பட வசனமும் திரைச் சுவைஞர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்திழுத்தன. எனினும் சினிமாவிலே கேலிக்குள்ளாக்கிய கடவுள் நம்பிக்கை, மதச்சடங்குகள், சோதிடம், வாஸ்து போன்றவற்றை நிஜ வாழ்விலே ஏற்றுக்கொண்டு பின்பற்றினார் என்பது நகை முரணாகும். கடந்த காலத் திரைக் கதாபாத்திரங்களை நகலெடுத்த பண்பு வெறுப்பினையும் விருப்பினையும் கலவையாகப் பெற்றுக் கொடுத்தது. “பராசக்தி” சிவாஜி, “கௌரவம்” சிவாஜி, “அப்பர்” சிவாஜி முதல் மரியாதை “சிவாஜி” என நகலெடுக்க சிவாஜி கணேசனின் இரசிகர்கள் எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்தனர். சிவாஜி கணேசனின் குடும்பத்தோடு “விவேக்” பேணிய நட்பானது நெருக்கடி நிலையினைத் தவிர்க்க உதவியது. எம்.ஜி.ஆர், ரஜனி, கமல் எனப் பலரையும் நகலெடுத்ததுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சரோஜாதேவியின் நகலெடுப்பு ஆற்றுகையும் (குரு என் ஆளு) சுருளி ராஜனின் நகலெடுப்பு ஆற்றுகையும் (வாடா) திரைச் சுவைஞர்களிடம் பெரும்புகழைப் பெற்றுக் கொடுத்தன. உத்தமபுத்திரன், மாப்பிள்ளை, பிலே பாண்டியா, தூள், ரன், வேலையில்லாப்பட்டதாரி போன்ற படங்களில் ஏமாறுகின்ற அப்பாவியாக நடித்துள்ளார். உத்தம புத்திரனில் “எமோசனல்” ஏகாம்பரம் வெளிப்படுத்தும் மாறுகின்ற முகபாவங்கள் நயாதீதமானவை. லேசா லேசா, பார்த்தீபன் களவு போன்ற படங்களில் நம்பும் உறவுகளை ஏமாற்றுபவராக வேட மேற்றுள்ளார். குருவி, சிவாஜி, என்னை அறிந்தால் போன்ற பல திரைப்படங்களில் நாயகனின் தோழனாகத் தோன்றிக் கலகலப்பு ஊட்டுகின்றார்.

விவேக்கின் நகைச்சுவை தொடர்பாகப் பல்வேறு விமர்சனங்களும் காணப்படுகின்றன. உள்ளாடைகள் குறித்துப்பேசுதல், அந்தரங்க உறுப்புகளை இடக்கரடக்கலாகப் பேசுதல் போன்றன அவற்றுள் அடங்கும். “சொம்புரொம்ப அடிவாங்கியிருக்கு”, “லட்டு பூந்தியாகிடிச்சு”, “மைனர்க் குஞ்சை சுட்டிட்டேன்”, “படாத இடத்தில் பட்டிடுத்து” என இரண்டை அர்த்த நகைச் சுவையினை அதிகளவிலே வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மேலும் விளிம்பு நிலை மக்களையும் (பிச்சைக்காரர், விலைமகளிர், மூன்றாம் பாலினர்) சிறுவியாபாரிகளையும், உடல் எடை பருத்த பெண்களையும் அதிகளவிலே கேலிக் குள்ளாக்கியுள்ளார். இத்தகைய குற்றச் சாட்டுகள் ஏனைய நடிகர்களின் மீதும் உண்டென்பதால் இதைக்குறித்து, “விவேக்” தரப்பினர் குற்றவுணர்வு கொள்ளவில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

பிரபலங்களின் அடையாளங்களைக் கேலிக் குள்ளாக்கல், உடன் நடப்போரின் விம்பங்களைக் கவிழ்த்தல் போன்ற பண்புகளையும் இனங்காண முடியும். சாலமன் பாப்பையாவின் திருக்குறள் வெளிப்பாடு, வைரமுத்துவின் உடல்மொழி, கோபிநாத்தின் ஆடை, கமல்ஹாசனின் முத்தம், மிஸ்கின் அணியும் கண்ணாடி எனப்பலவிடயங்களை அங்கதத்துக்கு உள்ளாக்கியுள்ளார். திருமலை படத்தின் நாயகனான விஜய் சட்டையின் கழுத் தோரத்திலிருந்து “சிகரெட்டை” தகுநயமாக (Style) வாயால் உருவி எடுப்பார். அதே படத்தின் காட்சியொன்றிலே “விவேக்” கழுத்துப் பட்டியிலிருந்து உருவி விம்பக்கவிழ்ப்பினைச் செய்வார். உத்தம புத்திரன் திரைப்படத்தில் “இந்தப் பையனைப் பார்த்தால் பலநாள் சாப்பிடாத மாதிரியே இருக்கு” என நடிகர் தனுஷைக்கேலி செய்வார். சிவாஜி திரைப்படத்திலே “பால் குடிக்காமல் தேயிலைச் சாயம் குடித்து வளர்ந்தவர்” என ரஜினியை நிறத்தை வைத்துக் கேலி செய்துள்ளார். எனினும் அதே படத்திலே திராவிட நிறம் என்று கருமை குறித்து அவரே ரஜினியின் பெருமையினையும் பேசுகிறார். இவற்றைப் போலவே ஜோதிகாவை நல்லெண்ணெய் விளம்பரத்தை வைத்தும், லைலாவைக் கூசிப் பார்க்கும் விழிகளை வைத்தும், ரம்பாவைத் தொடையைப் சுட்டியும் கேலி செய்து நகைச்சுவையாக மடைமாற்றியுள்ளார். இத்தகைய விடயங்களை அணுகுவதற்கு சற்றே துணிச்சலும் வேண்டுமென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சக போட்டியாளரான வடிவேலுவைச் சமன் செய்து முன்னேறிய தருணத்திலே “இம்சையரசன் 23ம் புலிகேசி” வெளிவந்து வடிவேலுவின் வணிக அந்தஸ்து உச்சமடைந்தது. “சொல்லி அடிப்பேன்”, “பஞ்சு” என வடிவேல் போல முயற்சித்த போதும் அப்படங்கள் வெளி வரவில்லை. பல்வேறு சிக்கல்களால் வடிவேல் திரையுலக விட்டு விலகிய தழுவில் அவ்விடைவெளியினை நிரப்ப விரும்பாது சமூகப்பணி சார்ந்த குறிக்கோளி லிருந்து விலகாது மரநடுகையினைத் தொடர்ந்த வண்ணமிருந்தார். இச்செயற்பாடே “விவேக்” மீதான நன்மதிப்பினை உச்சநிலைக்குக் கொண்டு சென்றது. மர நடுகைக் காலத்தில் மிகக் குறைந்தளவான படங்களுையே தேர்வு செய்து நடத்தார்.

தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளை அதிகமாகக் கேலிக்குள்ளாக்கியவரும் இவர் தான்! அரட்டை அரங்கம், நையாண்டி தர்பார், கோமல்வரன், பெச்சி உங்கள் சொய்ஸ், செய்தி வாசிப்பு, சோதிடக் குறிப்பு, தொலைக்காட்சித் தொடர்கள் உட்பட அனைத்தையும் கிண்டலடித்துள்ளார். அதே போலத் திரையிசைப் பாடல்களையும் அதிகமாகக் கேலி செய்துள்ளார். “வாழை மீனுக்கும் விலாங்கு மீனுக்கும் கல்யாணம்” பாடல் குறித்த தமிழ் சமூக இரசனையை எள்ளல் புரியும் விதம் நயாத்தமானது! புரியாத பாடல்களைப் பட்டிமன்றப் பேச்சாளருக்கான கனதியோடும் அதேவேளை திரைத் துறையினருக்கு வலிக்காத வகையிலும் நக்கலடிப்பார். வாழ்வின் பல்வேறு தருணங்களில் அவரது வசனங்கள் நினைவுக்கு வருவதுண்டு. “ஆளே இல்லாத கடையில யாருக்கடா tea ஊத்தறாய்”, “எனக்கு 16 ஜ தெரியும். ஆனா அவருக்கு என்னைத் தெரியாது”, “எப்படி இருந்த நான் இப்படி ஆயிட்டேன்”, “தண்ணியக்குடி தண்ணியக்குடி” “idia இல்லாத பசங்க”, “escape” போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

மோகமுள், குட்டி, பாய்ஸ், நான்தான் பாலா, பாலக்காட்டு மாதவன், வெள்ளைப்பூக்கள், அழகி போன்ற படங்களில் சற்று மாறுபட்ட “விவேக்” தென்படுகின்றார். எதிர்மறைக் கதாப்பாத்திரங்களிலும் நுழைந்து எம்மை வியப்பிலாழ்த்துவார் என எதிர்பார்த்திருந்த வேளையில் இயற்கை எய்திவிட்டார். மதுப் பழக்கம் மீது தீராத மோகம் உள்ளதென்பதை பொது வெளி உரைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. “புரிஞ்சவங்க புரிஞ்சுக்கிங்க... புரியாதவங்க புரிஞ்சவங்களைக் கேட்டுத் தெரிஞ்சிக்கிங்க” “Don't worry be happy” என்ற வசனங்களை பொதுவெளிப் பேச்சுகளில் அதிகமாகவே பயன்படுத்தியுள்ளார். அவரது கதாபாத்திர வெளிப்பாடுகள் மீது பல்வேறு விமர்சனங்கள் இருக்கலாம். ஆனாலும் மரங்களை நடுகைசெய்து அகிலத்திற்கே உயிரியம் தந்த உன்னத செயலால் என்றென்றும் போற்றுதற்கு உரியவராகி இதயமெங்கும் பசுமை துளிர்விட்டு வாழ்வார். அனைவரும் இயற்கையின் நியதியை எதிர் கொண்டே யாக வேண்டும். “இன்னைக்கு செத்தா நாளைக்கு பாலு” என்ற அவரது வசனத்தை மனங் கொண்டு, மரணத் திற்கும் புன்னகைத் தேற்றம் கொண்டு மரங்களை நடுகை செய்து வாழ்தலே அவருக்கான அஞ்சலியாக அமையும்.

நான் பத்தாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த சமயம், மார்க்கழி மாத விடுமுறை யொன்றில் மாட்டு வண்டியில் தண்ணி முறிப்புக்குப் போவதாகவும் என்னையும்

“டேய் மணி! வாறியேடா தண்ணிமுறிப்புக்குப் போவம்” என்றார், மாமா.

எனக்கும் விடுமுறைதானே காடுகளையும் வயல்களையும் மயில் காடை கௌதாரி போன்ற காட்டுப் பறவைகளையும் காணலானே எண்ணிக்கொண்டேன்.

“எப்ப மாமா திரும்பிறது?” என்று கேட்டபோது பாக்கியம் மாமி உள்ளே இருந்து குரல் கொடுத்தார்

“எதுக்கப்பா அவனக்கொண்டு போய் உந்த மழை தண்ணிக்க காய்ச்சல் கீச்சல் வந்தாலும் மச்சான் சண்டைக்கு வந்திடுவா.”

“எடியேய் நீ சும்மாய் இர்றி... என்னதான் படிச்சாலும் தோட்டம் வயலெண்டு அதுகளையும் செய்யப் பழகியிருக்க வேணும். குழுமுனைக் கனகையற்ற பொடியளப் பார் ஆர் படிக்கேல்ல... எல்லாம் உத்தியோகம் ஆர் அவங்களள வயல் செய்யேல்ல? நாலாம் கண்டத்தில கூடத்தற செய்யிறது அந்தாளினர் பொடியள்தான.”

“ஐயாட்டக் கேட்டிட்டுச் சொல்லுறன்” என்றேன்.

மறுநாள் மாமா மாடுகளை அவிழ்த்து வண்டியில் பூட்டிக் கொண்டிருந்தார். புறப்படும் முன்னர் இரண்டு மாற்றுடைகளையும் இரும்புக்கை மாயாவியின் குள்ளநரிக் கும்பல் டேவிட் லோரன் ஸின் திகிலூட்டும் நிமிடங்கள் ஆகிய முத்து காமிக்ஸ் புத்தகங்களையும் எடுத்து வைத்தேன். நாங்கள் புறப்படத் தயாரான போது மாமி ஓலைப் பெட்டி யொன்றில் சாப்பாட்டை நிரப்பி வண்டியில் வைத்தார்.

புறப்பட்டு சிறிது தூரம் மாடுகள் ஒருவித லயத்துடன் மெல்லோட்டத்தில் செல்ல மாடுகளின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த சலங்கைகளின் ஒலி கால் குளம்புகளின் ஓசைக்கேற்ப சீரானதோர்

இராகத்தை இசைப்பது போல இருந்தது.

அளம்பில் சந்தியால் திரும்பி குழுமுனை செல்லும் செம்மண் தெருவில் வண்டி இறங்கியபோது மாடுகள் களைத்து விட்டிருந்தன போல மெல்லோட்டம் குறைந்து நடக்கத் தொடங்கின மாமாவும் மாடுகள் களைத்திருப்பதைக் கண்டு கயிறுகளை தட்டியில் கட்டி விட்டு கால்களில் ஒன்றைக் கீழே தொங்கவிட்டு மறுகாலை மடக்கி இருக்கையில் வைத்தபடி வெற்றிலைப் பையை விரித்துப் போடத் தொடங்கினார். மாடுகள் தெருவில் கரைபிடித்துப் போய்க்கொண்டே இருந்தன.

நான் தெருவின் இரு கரைகளிலுமுள்ள காடுகளைப் பார்த்தபடி வண்டியின் தட்டியைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றேன். காட்டுக்கோழி ஒன்று வீதியின் குறுக்காய்ப் பாய்ந்தது. சிவப்புக் கொண்டையும் இறகுகள் கறுப்பும் கருநீலமும் செம்மஞ்சளும் கொண்ட கட்டையான கோழி.

“காட்டுக்கோழி சாப்பிட்டிருக்கிறயோமணி?” என்று மாமாகேட்டார்.

“இல்ல மாமா நீங்கள் சாப்பிட்டீங்களோ?”

“சாப்பிட்டீங்களோ... அதுதான் எங்கட மெயின் இறைச்சியே... வயல்ல காட்டுக் கரையில பொறி வைச்சப் பிடிக்கிறனாங் கள். சிலநேரம் ரெண்டு மூண்டெண்டு அம்பிடும். நல்ல தூளும் கொச்சிக்காய் போட்டு வைச்சால் சுடச்சுட வயல்ல சமைச்சுச் சாப்பிடுற சாப்பாடு இருக்கே அமிர்தமடா அமிர்தம். பண்டி வெடி வைப்பாங்கள்... உக்கிளான் கொண்டருவாங்கள். மோட்டயில ஆம் பிடிப் பாங்கள், மம்பட்டிப்பிடியில வேட்டக்கட்டக் கட்டி கொழுவிக்கொண்டு உடும்பு கொண்டு வருவாங்கள்... வந்து பாரன் உனர் ராசி என்னவோ உனக்குத் தின்னோணும் எண்டொரு கொடுப்பனவிருந்தாக் கிடைக்கும். இல்லாட்டி கத்தரிக்காயும் வாழக்காயும் கருவாடும்தான்.

மேடுகிணிகளின் காலம்

■ முல்லைக்கோணைஸ்

மார்ச் 2021

குழுமுனை தாண்டி பள்ளமும் திட்டுமாய் இருந்த தண்ணிமுறிப்பு ரோட்டில் மாட்டு வண்டி ஏறி இறங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை வயல் விரிந்து கொண்டே போனது. மதியம்போல் வயலை வந்தடைந்திருந்தோம்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்தபோது வயல் முழுவதும் மூடுபனி. பனி அசைந்து நகர்ந்து சுழன்று மாயை காட்டியது. வயல் கரையில் இருந்த காடு எதுவுமே புலப்படவில்லை. மயில்களின் அசுவல் ஒலி மட்டும் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. பொன்னப்பு இரவு மூட்டிய தீவறையில் பாணையொன்றில் தேநீர் தயாரிக்க ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார். சுள்ளித்தடிகளை முறித்து தீவறையில் திணித்த போது எரியும் சுவாலைகள் அந்த இடத்தில் ஒரு கதகதப்பை உண்டு பண்ணியது.

“தம்பி! இந்தப் பனிக்கு பழக்கமில்லாதாக் களுக்கு காய்ச்சல் தடிமல் வந்திடும். கொஞ்சம் பனித் தண்ணி வத்தவிட்டுக் கொட்டில வெளிக்கிடுங்கோ” என்றபடி பிளாஸ்டிக் லோட்டாக்களைக் கழுவினார். பொன்னப்பு சமையல் வேலையும் காவல் காப்பதுமாக மாமாவோடு விதைப்புக் காலத்திலிருந்தே இருந்து வருவதாக மாமாகூறியிருந்தார்.

எனக்கும் சூடாக ஒரு தேநீர் குடிக்க வேண்டு போல இருந்தது. பொன்னப்பு தேநீரை ஆத்தும் போது பனியில் ஆவி மேலெழுந்து கலைந்தது. மாமா மண் வெட்டியுடன் வரம்பு வழியே வந்து கொண்டிருந்தார். வேப்பங்குச்சியை வாயில் வைத்துக் கடித்துக் கொண்டே இடையிடை குளிந்து களைகளைப் பிடுங்கி வரம்பில் போட்டபடி வந்தார். இப்போது பனி சற்றுக்குறைந்தாற்போலிருக்க மரங்களை ஊடுருவி சூரிய ஒளி நீண்டு வயலெங்கும் பரவியது. இப்போது தான் காட்சிகள் துலங்கத் தொடங்கின. வாய்க்கால் மேட்டி லிருந்த புளியமரம் இன்னமும் பனி மூடித்தான் கிடந்தது. பொன்னப்பு தேநீரையும் ஒரு லோட்டாவில் ஊற்றித் தந்து சக்கரைக் கட்டியொன்றையும் தந்தார். சக்கரையச் சுவைத்தவாறு தேநீரை தீவறைக்குப் பக்கத்திலேயே இருந்து அருந்தினேன். சூடான தேநீர் தொண்டைக்குள் இறங்கியபோது குளிர் உடலிலிருந்து வெளியேறுவதை உணர் முடிந்தது. பொன்னப்பு தேநீரை அருந்தும் போது அவரது கரங்கள் மெல்லிய நரம்புகள் புடைத்து நின்றன.

“ஏன் பொன்னப்பு சுவிற்றர் ஏதும் போடலாமே இந்தப் பனிக்குள்ள உங்களுக்குக் குளிரேல்லையோ?” என்றேன்.

“அதெல்லாம் பழகிப்போச்சுப் பொடியா. உங்கட வயசில நாங்களும் கூதல் உறைக்குதெண்டுதான் கொட்டில விட்டு வெளிக்கிட மாட்டம். ஆனாக் கமக்காரன் விடுவானோ பனித்தண்ணி வெட்டெண்டு தேத்தண்ணியோட வயலுக்க இறங்கினால் பத்துமணி வரைக்கும் குளிஞ்ச சாரி நிமிரேலாது. அதுக்ககுப் பிறகு போய்த்தான் பழந்தண்ணியெண்டு இரவாக்கிள சோத்தில தண்ணிய ஊத்தி வைச்ச பாணைக்குள்ள பச்ச மிளகாய் வெங்காயத்த வெட்டிப்போட்டு கொஞ்சத் தேங்காய்பாலயும் விட்டுக் கரைச்சுக் குடிக்கிறது. பன்றெண்டு வயசில வேலைக்கெண்டு வெளிக்கிட்டது இப்ப வரைக்ககும் ஒய்வில்ல. அதெல்லாம் அவனவன்

தலையெழுத்துத்தம்பி.”

பல்லைத் துலக்கியவாறே மாமாவும் கொட்டிலுக்கு வந்து சேர்ந்தார். அப்போது களை பிடுங்குவதற்காக நாலைந்து பெண்கள் வரம்பு வழியே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கொட்டிலை வந்தடைந்தபோது அதில் பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயது மதிக்கத்த சிறுமியொருத்தியும் இருப்பதை அவதானித்தேன். கருத்த தேகம். இப்போதுதான் புடைக்கத் தொடங்கியிருப்பது போல் அவளது சட்டையின் மார்புப் பகுதி இரண்டும் விளாங்காய்ப் பிஞ்சுகள் இருப்பது போன்று துருத்திக்கொண்டிருந்தது. முடியை பின்னித் தொங்க விட்டிருந்தாள். என்னை விட இரண்டு மூன்று வயது தான் சின்னவளாய்த் தோன்றினாலும் உடல் செழுமை கூடி வசீகரம் கொண்டவளாய் இருந்தாள். அவளது மென் கரங்கள் களை பிடுங்கப் போவதையெண்ணி ஒருவித பரிதாப உணர்வு எனக்குள் எழுந்தது.

வெயிலேறி விட்டிருந்தது. வந்த பெண்கள் வரிசையாக நின்று களை பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மாமா குழுமுனைக்குப் போய் வருவதாகக் கூறி கொட்டிலில் நின்ற பொன்னப்புவின் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு போனார்.

பொன்னப்பு மதியச் சமையலுக்காக வாழைக் காயை நறுக்கத் தொடங்கியிருந்தார். நான் அருகிருந்த காட்டைப் பார்த்து வரலாமென எண்ணியபடி செருப்பைப் போட்டுக் கொண்டு நடந்தேன். வாய்க் காலில் தண்ணீர் முழங்காலளவுக்கே பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

சருகுகளும் சுள்ளிகளும் மிதந்து செல்லத் தண்ணீர் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. வாய்க்கால் வித்தனில் ஏறும் போது மூச்சு வாங்கியது. எனது அரவம் கண்டதில் காட்டுக்கோழி ஒன்று பாய்ந்து பற்றைக்குள் மறைந்தது. காடு தொடங்குமிடம் சதுப்பு நிலமாகவே இருக்க அங்கிருந்த மரக்கட்டைகளில் கால் வைத்து எட்டி நடந்தேன் செழிப்பு நிறைந்த செடிகள் தென்பட்டன. கரம்பைக் காய்களும் பழங்களும் சிலிர்த்துக் கிடந்தன. பிடுங்கி வாயில் போட்டுக் கொண்ட போது முயல் ஒன்று பற்றைக்குள்ளிருந்து வெளியேறிப் பாய்ந்தது. ஏதோ துப்பாக்கி ரவைக்குத் தப்புபவன் ஓடுவது போல் வெட்டி வெட்டிப் பாய்ந்தது. காடெங்கும் உயர்ந்த மரங்களின் கிளைகளால் மூடியிருக்க வெயில் இறங்க முடியாதபடி இருளும் குளிர்ச்சியும் கொண்டிருந்தது. விளாத்தி மரமொன்றில் ஏராளமான காய்கள் பிடுங்குவாரற்றுக் கிடக்க பதிவாக இருந்த கிளையில் காயொன்றைப் பிடுங்கி அதன் அடி மரத்திலேயே உடைத்துச் சாப்பிட்ட போது தொண்டைக்குள் விக்கியது. சதுப்பு நிலமாக இருந்ததால் யானைகளின் கால்தடங்கள் பெரிய வட்டம் வட்டமாய் நிலத்தில் இறங்கிக் காணப்பட்டது. சில தடங்களில் நீர் தேங்கி நின்றது. கொடிகளும் செடிகளும் காடு வியப் பூட்டியது. இடையிடையே ஒளி ஊடுருவி உடலில் படும் போது இதமாக இருந்து. பச்சோந்தி ஒன்று கால்களை மெது மெதுவாக எடுத்து கிளைகளைப் பிடித்தபடி வட்டவிழிகளை உருட்டி உருட்டி மறுகிளைக்குத் தாவ முயன்று கொண்டிருந்தது. அதன் வால் மேற்பக்கமாகச் சுறுன்றிருக்க என்னைப் பார்த்தும் வேகம் கூட்டாது மெது வாகவே உடலை முன்னும்பின்னும் ஆட்டி ஆட்டி நகர்ந்தது.

குரைப் பற்றைகள் சேரட்டில் கொழுவி யிழுத்தன. காடு மனசில் அமைதியையும் ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தது. அதனால்தானோ என்னவோ முனிவர்களும் சாதுக்களும் காட்டில் வாசம் செய்ய முனைந்திருக்கலாம். உடலுக்குள் ஒளிந்திக்கும் உற்சாக மிகுதியும் உடலிச்சையைத் தூண்டு புலமாகவும் காடு இருப்பது போலப்பட்டது.

காடு தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்க கொட்டிலுக்குத் திரும்பலாமென எண்ணி வந்த வழியே திரும்பினேன். ஆனாலும் நான் வந்த வழி வேறாகவும் திரும்பும் வழிவேறாகவும் இருக்க ஒரு வித அச்சம் என்னில் தொற்றிக் கொள்ள நடையில் வேகம் கூட்டினேன். வாய்க்கால் ஓடும் மெல்லிய சலசலப்புச் சத்தம் கேட்கவே நெஞ்சில் நிம்மதியுண்டானது.

கொட்டிலை அடைந்தபோது அடுப்பில் குழம்பு கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. மாமா சொன்னது போல எனக்கு இறைச்சி சாப்பிடக் கொடுப்பனவு இல்லைப் போல, வாழைக்காயும் கருவாடும் சேர்த்துக்குழம்பு வைத்திருந்தார் பொன்னப்ப.

“என்ன தம்பி! காடெல்லாம் பாத்தச்சோ?” என்றபடி பனையோலையால் இழைக்கப்பட்ட தட்டுவங்களை சாப்பாடு போடுவதற்காகக் கழுவினார்.

“ஓமோம்” என்றபடி வெளியேய வானியில் வைத்திருந்த தண்ணீரில் காலைக் கழுவிக்கொண்டேன்.

“உன்ர வயசுப் பொடியளத்தான் தம்பி, மோகினியள் மோகம் கொள்ளறது. நானும் சின்ன வயசில காடு கரம்பஎண்டு திரிஞ்சவன்தான். அப்ப எனக்கு பதினைஞ்சு பதினாறு வயசிருக்கும். தண்ணி மறிப்புக் காட்டில் வயல் விதைப்புத் தொடங்கினால் வெட்டு முடிஞ்சு குட்டிக்கும் வரைக்கும் வயலும் காடும் தான் வாழ்க்க. ஒரு இரவு வயிறு சரியில்லேண்டு வாய்க்கால் பக்கம் போனன். சாமத்த அண்டியிருக்கும் நிலவும் சாடையாய் எறிச்சுக் கொண்டதானிருந்திது. வாய்க்கால் கரையில் இருந்த மருத மரத்தில இருக்குது. மோகினி. ஒரு கால் வாய்க்காலுக்கு இந்தப்பக்கம் நீண்டு கிடக்குது, மற்றக்கால் மரக்கொப்பில. உடம்பெல்லாம் பச்சையும் நீலமும்போல மினுமினுப்பு கூந்தல் கீழ் தொங்குது. நிலவு வெளிச்சத்தில் பளிச்செண்டு தெரியுது. அண்டைக்கு ஓடி வந்து கொட்டில்ல படுத்தனான் தான் படுத்த படுக்கய விட்டுப் பதினைஞ் சிருபது நாள் எழும்பேல்ல. மெலிஞ்சு எலும்பும் தடியு மாப் போனன். நான் தப்புவன் எண்டு நினைக்கேல்லயாம் எண்டு ஆச்சி சொன்னா. பாக்காத டாக்குத்தருமில்ல செய்யாத மருந்து மில்ல. பிறகு அப்புதான் ஒரு புசாரியிட்டக் கொண்டு போய் நாட்டு வைத்தியம் செய்தேன். அந்தாள் தான் சொல்லிச்சுது. பொடியன் காத்துக்கறுப் பெதயெ கண்டிட்டுப் பயந்திருக்கிறான் போல எண்டு பூசாரிக் குத் தான் நான் கண்டதச் சொன்னன். அந்தாள் திருனீ ரோதி ஏதோ குடிக்கவும் தந்ததால உயிர் பிழைச்சன்.”

பொன்னப்ப சொல்லச் சொல்ல மோகினிப் பிசாசின் உருவம் எனக்குள் தோன்றி கையசைத்தும் கண் களைச் சிமிட்டியும் முடியை நீவியும் விட்டுக் கொண்டாள்.

அன்றிரவு பனி உக்கிரமாகப் பெய்தது.

வேளைக்கே சாக்குகள் இரண்டை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டேன். அடர்காடு, பின்னிலாக்காலம், வாய்க் காலில் நீர் இன்னமும் சலசலத்தபடி ஓடுகிறது. வித்தனில் மருத மரங்கள் கிளை பரப்பிக்கிடக்க நிலவொளி கிளைகளுக்கிடையே ஊடுருவிப் பாய்ந்து நீரின் சலனத்தில் தெறிக்கிறது. மரக்கிளையொன்று நீர்ப் பரப்பின் குறுக்கே வீழ்ந்து கிடக்க அதில் ஓய்யாரமாக முடியை விரித்து அமர்ந்திருந்தாள் மோகினிப்பிசாசு முடியின் நுனிகள் நீளமாகத் தொங்கி ஓடும் நீரின் விளிம்பில் முட்டும் போது நீரோட்டத்தின் அசைவுக் கேற்ப முயும் அசைந்து கொண்டிருந்தது. நீலப்பச்சை நிறத்தில் நிலவொளியில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தாள் மோகினி. என்னைக் கண்டதும் தன் கண்களால் ஜாடை காட்டினாள். அவளது தோற்றம் பிசாசைப் போன்றில் லாது ஒரு தேவதையைப்போல் அழகொளிர்ந்தாள். கைகளைவாவென்ற தோரணையில் நீட்டினாள். அவள் அழைப்பிலும் கண்ணசைவிலும் கட்டுண்டவன் போல் அவளைநோக்கி நடந்தேன். என்னைத் தன் குளிர்ந்த கரங்களில் பற்றி தன் மடியில் மல்லாக்கக் கிடத்தினாள். அவளது முகம் நிலவொளியில் பிரகாசித்தது. ஒரு கையால் என் தலையை வருடி விட்டாள். எழுந்து ஓட வேண்டுமென்று தோன்றியதே தவிர உடலை அசைக்கக் கூடமுடியாதபடி கட்டுண்டு கிடந்தேன். சிறிது நேரத்தில் எனது சாறம் ஈரமாக இருக்கத் திடீரென விழிப்புத் தட்டியது. எழுந்து உட்கார்ந்தபோது தீவரையில் வைத்திருந்த விறகுகள் எரிந்து தீர்ந்திருந்தன. ஆனாலும் மீதியிருந்த விறகுகளில் தீக்கங்குகள் ஒளிர்ந்தபடிதான் இருந்தது. எழுந்து விறகுகளை அண்டி விட்டுக் கொண்டேன். தொடைகளில் ஈரம் குளிர்ந்த போது துடைத்து விட்டு மீண்டும் படுத்துக் கொண்டேன். கண்களுக்குள் மீண்டும் மீண்டும் மோகினி வந்து கொண்டேயிருந்தாள்.

காலையில் வாய்க்காலில் சென்று குளித்தபோது பட்ட மரமொன்றில் சோடியாக இருந்த மயில்கள் கருநீல இறகுகளைக் கோதியவாறிருந்தன. வாய்க்காலை விட்டு வெளியேற உடலில் குளிர்ந்தகமமாக இருந்தது. மனசு லேசாகவும் உற்சாகமும் மேலிட களை பிடுங்க வந்த அந்தச் சிறுமியைப் பார்க்க வேண்டும் போல ஒரு உந்துதல் மனசில் விரிந்து கொண்டேயிருந்தது. அவள் பால் ஒரு ஈர்ப்பும் காபந்துணர்வும் உண்டானதை எண்ணும் போது எனக்கே வினோதமாகவும் இருந்தது. ஆடைகளை மாற்றிக் கொண்டு களை பிடுங்க வரும் ஆட்கள் வரும் பாதையைப் பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தேன்.

அப் போது தான் யுத் தத் தின் முதல் வேட்டொலியை நான் தண்ணிமுறிப்புக் குளக்கட்டுப் பக்கமிருந்து வந்ததைக் கேட்டேன்.

மயில்களும் காடை கௌதாரிகளும் காட்டுக் கோழியும் பதுங்கிக் கொண்டன. யானைகள் அடர்காடு தேடிப்போயின. மாண்களும் கூட மிரண்டபடி மறை விடம் பார்த்து ஓடி ஒளிந்தன. உலங்கு வானூர்தியின் தாழப் பறக்கும் ஒலியும் வேட்டொலிகளும் தண்ணி முறிப்புக் குளக்காற்றோடு வெம்மை கூடி வீசியது. அறுவடைக்கு முன்னரே வயல்ப் புலங்களை விட்டு ஊர்களுக்குள் ஓடுங்கிக் கொண்டது சனம். அந்த நாளுக்குப் பிறகு தண்ணிமுறிப்பு வயல்பக்கம் நான் போகவேயில்லை. மாமாவும் கூடத்தான்.

பயங்கரங்களின் கூடு

மனவெளியெங்கும்
முட்கள் புத்துக்கிடக்கும்
காலத் தெருவில்
புக்களைத் தேட வேண்டாம்
எனது கிளையில்
அது சாத்தியமில்லை

விழித்திரைகள் விம்மிக்கொண்டு வந்தாலும்
ஆசுவாசப்பட்டு அடக்கியபடி
உங்கள் மீதான அன்பால்
தனிமைப்படல் என்னும்
தரவு வேலிக்குள்
நான்
விலகியிருக்கிறேன்

மீள்தல் என்பது
அவ்வளவு எளிதில்லை
அது பேரடவிக்குள்
கண்களும் கைகளும்
கட்டப்பட்ட நிலையில்
வழி தவறித் தவிக்கும்
வலுவிறந்த கால்களின் களைப்புக்கு ஒப்பானது

வேட்டைக்கு அலையும்
பெரும் மிருகத்திடமிருந்து
தப்பிக்க மிரட்சியுடன் சிரத்தையெடுக்கும்
முயலின் முயற்சி போன்றது

நேற்றுவரை
“இதுதான் எமது விதியோ..?” என்று
பாடிக்கொண்டிருந்தவனுக்கும்
பாடை தயாராகி விட்டது

எதுவும் எந்த நொடியும் நிகழும்
எனக்கு முன்னாலுள்ள
கூண்டில்
இருமிக்கொண்டிருந்தவனும்
இன்று
பயங்கரவாதியாகி விட்டான்

நெஞ்சுரங்களை
தகர்த்து விடும் தளர்வு பற்றியோ
பீதியில் உறைதல் என்பதையோ
அனுபவங்களில் கொடியது பற்றியோ
கூடுதல் கொடுமைகளை
அறிய விரும்பினால்
இனி நீங்கள்
என்னைப்போல்
தனிமைப் படுத்தப்பட்ட
மற்றொருவனிடம்
கேட்டுப் பார்க்கலாம்!

ஒத்திகையிடப்பட்ட நடனங்கள்

வளைந்து நெளிகின்ற மணல் வீதியிலும்
பெரும் நகரத்தின் சாலைகளிலும்
கதைகள் பேசியபடி சுவாரஷ்யமாய்
நீண்ட பயணம் செய்வது
நமக்கொன்றும் புதியதில்லை.
பெரும் வளத்தின் பசுமையிலும்
தளைக்கின்ற மகிழ்ச்சியை
வேடிக்கை பார்த்து நகர்வோருக்கு
நமது முகம் புதியதும் இல்லை.
சிறு ஓடைகளிலும்
மணல் முகடுகளிலிலும்
கடற்கரை அலையிலும் கால்களை
நனைத்தபடியும் இருவரும்
ஆயிரம் கதைகள் பேசி பெருமிதமாய்
எத்தனையோ தடவைகள் பயணித்திருக்கிறோம்.
சில விடயங்களில் கவலைகள் கொண்டு
அழுது ஆர்ப்பரித்திருக்கிறோம்.
சின்னச் சின்ன விடயங்களையும்
பேசித் தீர்த்திருக்கிறோம்.
நாம் எழுதிய கதையில்
கரையான்களைப் போலவோ
அல்லது புற்றீசல்களாகவோ
உள்ளே நுளைந்து நிதானித்து
காழ்ப்புணைவுகளின் எச்சங்களை
துப்பி விட்டு துடைத்து நகுகின்ற
ஒரு நமட்டுப் புன்னகையில்
பெருமூச்செறிகின்ற வங்குரோத்துக்காரனின்
வக்கிரப் புத்தியில்
இன்று நீயும் நானும் அந்நியர்கள்.

- ரோஷான் ஏ.ஜிப்ரி

- நஸார் இஜாஸ்

மாத்தளை சோழுவின் நாவல்களில் சமுதாயப் மிர்ச்சினைகள் ஒரு விமர்சனப் பார்வை

அறிமுகம்

ஈழத்தில் மலையக இலக்கியம் என்னும் தனியொரு இலக்கிய பகுப்பு மலையக வம்சாவளியினராலும் மலையகத்தைச் சாராத மலையகத்தின் மீது அக் கறைகொண்ட படைப்பாளிகளாலும் இன்று சிறப்பான ஓர் அடையாளத்தைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. மலையக வம்சாவளியைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளில் மாத்தளை சோழுவிற்கும் சிறப்பான இடம் உண்டு. இப் படைப்பாளி சிறுகதை, புதினம், பயண இலக்கியம் முதலான துறைகளில் பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். இலங்கை மட்டுமன்றி தமிழகம், அவுஸ்திரேலியா, ஐரோப்பியா, சிங்கப்பூர், கனேடியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் தமிழ் இதழ்களிலும் இவரது படைப்புகள் வெளிவருவதுடன், இனப்பிரச்சினையின் காரணமாக அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்துகொண்டு தொடர்ந்து இலக்கிய பணியை சிரமமேற்கொண்டு நகர்த்துகின்றார். அண்மையில் இவரது “கண்டிச் சீமை” என்னும் நாவல் முயற்சி நூலுரு பெற்று மலையக மக்களின் வாழ்வியலை பதிவுசெய்துள்ள இன்னுமொரு புதுவரவாக மிளர்கின்றது. இவரது மூலஸ்தானம், அவள் வாழத்தான் போகிறாள் ஆகிய இரண்டு நாவல்களும் முறையே தமிழகம், இலங்கை ஆகிய இருவேறு துழலில் நிலமானிய,

முதலாளித்துவ சமூக கட்டமைப்புடன் வாழ்வு நடத்திய மக்களின் போராட்டங்களையும், வாழ்வியலையும் பதிவுசெய்துள்ளது. இவ்விரு நாவல்களிலும் மாத்தளை சோழு கொண்டு வந்துள்ள நாவலின் தலைப்பு, கதையம்சம், பாத்திரங்கள் ஆகியவற்றை விமர்சன நோக்கில் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

மூலஸ்தானம் - நாவல்

1998 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இந்நாவல் தமிழ்நாட்டின் ஓமாந்தூர் என்னும் கிராமத்தை களமாக கொண்டு அவ்வூரின் சாதிய துழலையும் அதன் சிக்கல்களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. ஐயர், ஐயரின் மனைவி மீனாட்சி, இவர்களது மகன் ராமு, கரோலின், வேல்சாமி, கோவிந்தன், துளசி, சிவராஜா ஆகிய முக்கிய பாத்திரங்களை கொண்டு நகர்ந்து முடிகின்றது, இந்நாவல். சாதியை இறுக்கமாக பேணும் தமிழகத்தின் துழலை படம்பிடிக்கும் இந்நாவலின் தலைப்பு “மூலஸ்தானம்” சற்று வித்தியாசமாக இருக்கின்றது. மூலஸ்தானம் என்னும் பதம் தமிழர்களின் ஆலயத்துடனும் ஆகமத்துடனும் தொடர்புடைய பதம். வேதம் ஒதும் பிராமணர்கள் மாத்திரமே மூலஸ்தானத்திற்குள் குடியிருக்கும் தெய்வத்தை மந்திரம் பாடி அர்ச்சிக்க முடியும் என்பது எம்மவர்களின் எழுதப்படாத தீர்ப்பு. பிற சமூகத்தை சேர்ந்தவர்கள் உட்பிரவேசிக்க முடியாத, கூடாத அந்த மூலஸ்தானத்திற்குள் தாழ்ந்த சாதியை சேர்ந்த வேல்சாமியையும், சிவராஜாவையும் ஐயர் சாதி சண்டையின்போது மறைத்து வைத்து காப்பாற்றுவதன் மூலம் சாதி பேதத்தை உடைக்க எத்தனிக்கிறது, இந்நாவல்.

மூலஸ்தானம் நாவலில் சாதி ஏற்றத்தாழ்விற்கு எதிராக குரல் எழுப்பி வினையாற்றும் ஐயர் என்னும் பாத்திரமே தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை சாதியத்திற்கு எதிராக போராடுகின்றது. ஆரம்பத்தில் சாதியை இறுக்கமாக பேணி போற்றிய ஐயர் தனது மகன் ராமுமிற்கு ஏற்பட்ட விபத்திற்கு இரத்தம் பெற தனது சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவரின் இரத்தத்தையே எதிர்பார்த்து தோற்றுப்போய் தமது சாதி இல்லாத வேல்சாமியின் உதவியால் இரத்தம் பெற்று மகனை காப்பாற்றுகின்றார். இந்த சம்பவமே ஐயரின் மனதில் சாதிப்பேயை தகர்த்தியது. இந்நாவலில்

படைக்கப்பட்ட ஐயரை நினைக்கையில் பாரதி அன்று சொன்ன

“பார்ப்பானை ஐயரென்ற
காலமும் போச்சே வெள்ளைப்
பறங்கியரைத் துரையென்ற
காலமும் போச்சே
.....”

கவி வரிகளே எண்ணத்திற்குள் வருகின்றன. முற்போக்கு சிந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்டு இவற்றை இலக்கியங்களுக்குள் பல படைப்பாளிகள் கொண்டு வந்ததை போன்றே மாத்தளை சோமு அவர்களும் சாதியம் தொடர்பான இந்நாவலை படைத்துள்ளார். அதேபோல அமெரிக்காவில் கல்வி கற்கும் ஐயரின் மகன் ராம் அங்குள்ள சமூக நடைமுறைகளையும் மனிதர்கள் சக மனிதர்களை மதித்து பழகுவதையும் தன்னுடைய நாட்டில் நிலவும் சாதி பிறழ்வுகளையும் கண்டு மனம் மாறுகின்றான். அவனும் தனது தந்தைக்கு எழுதும் கடிதங்களில் இவை பற்றி குறிப்பிடுகின்றான்.

இருவேறுபட்ட சூழல்களை நாவலின் களமாக கொண்ட மூலஸ்தானம் நாவல் தமிழ்நாட்டின் சாதிபோக்குகளையும் அமெரிக்க சூழலில் மனிதர்கள் சமமாக மதிக்கப்படுவதையும் ஐயர் - ராம் ஆகிய இரு பாத்திரங்களின் சிந்தனை, உரையாடல், செயற்பாடுகள் மூலம் கொண்டு நகர்த்துகின்றார், மாத்தளை சோமு.

மூலஸ்தானம் என்ற இந்நாவலின் திருப்பு முனையாக அமைவது சாதிக்கலவரம் ஏற்பட்டபோது ஐயர் வேல்சாமி, சிவராஜா ஆகிய தாழ்ந்த சாதியினரை மூலஸ்தானத்தில் அடைத்து வைத்து, சமூகத்தின் உறுப்பினர்களால் கோயிலைவிட்டு வெளியேற்றுவதாகும். நாவலுக்குரிய தன்மையில் இந்த நாவல் அமைந்திருந்தாலும் இன்னும் யதார்த்த போக்குடன் படைத்திருக்கலாம் என எண்ணத்தோன்றுகின்றது. சாதி ஏற்றத்தாழ்வை களைவதற்கு ஐயர் என்னும் பாத்திரத்தை நாவலின் கதையம்சத்திற்குள் கொண்டு வந்தது புதுமையானதாக இருந்தாலும் சமூகத்தில் பிராமணர் கோயில்களை மாத்திரமே நம்பி வாழ்க்கை நடத்துவதால் சமூக வழக்கங்களை மீற துடிக்கும் போது அவர்களது பொருளாதாரம், தொழில் என்பன அந்த உயர்சாதியினரால் தீர்மானிக்கப்பட்டு கேள்விக் குள்ளாகின்றது. ஆகையால் ஐயருடன் இணைந்து இன்னும் பல பாத்திரங்களை நாவலிற்குள் நடமாட விட்டு சாதிக்கு எதிராக போராட்டம் நடத்து வதற்கு வழி செய்திருந்தால் நாவல் இன்னும் வலு பெற்றிருக்கும். அதேவேளை அமெரிக்காவில் கல்வி கற்கும் ராம் தான் காதலித்த கரோலினா என்ற அமெரிக்க பெண்ணை திருமணம் செய்து தமிழ் நாட்டின் சாதி கட்டுப்பாடுகளை கட்டுடைக்க முயற்சி செய்திருக்கலாம்.

இந்நாவலில் வரும் தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த வேல்சாமிக்கு ஐயர் பூநூல் அணிந்து பிராமணன் ஆக்க முயற்சிசெய்வது ஒருவகையில் சாதியை ஆதரிப்பதாகவே இருக்கின்றது. அது மட்டுமன்றி வேல்சாமி என்பவனும் பூநூலை ஏற்றுக்கொண்டு அணிந்தால் சமூகத்தில் வாழமுடியாது என சிந்தித்து

அதனை மறுப்பதும் இன்னுமொரு வழியில் சாதி மரபை ஆதரிப்பதாகவே உள்ளது.

பொதுவாக ஒரு நாவல் படைப்பு சமூக நடப்பியலை கொண்டு படைக்கப்படவேண்டும். ஆனால் மூலஸ்தானம் - நாவல் ஐயர் என்ற பாத்திரத்தை சாதி பேதத்தை களைவதற்கு கொண்டு வந்தமை அதீத கற்பனை என்றும் எண்ணவைக்கின்றது. காரணம் பிராமண சமூகத்தில் (ஈழத்தில்) நாம் அவதானிக்கும் விடயம் அவர்களது வீட்டிற்குள் யாரும் பிரவேசிக்கக் கூடாது, பிற சமூகங்களுடன் சம்பந்த கலப்பு வைத்து கொள்ள விரும்பாமை பாரபட்சம் இறுக்கமாக இருக்கின்றது. அவ்வாறு இருக்கும்போது சாதி குறைந்த பாத்திரங்களுடன் ஐயர் பழகுதல், பூநூல் அணிய அவா கொள்ளுதல் யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்ட சிந்தனை யாகும். இது நாவலாசிரியரின் சமூக மாற்றத்திற்கான விருப்பம் மாத்திரமே ஆகும். அதுமட்டுமன்றி வேல்சாமி என்னும் பாத்திரம் ஐயரின் மகனுக்கு இரத்தம் வழங்கியமையாலேயே அவனை ஒரு சக மனிதனாக ஐயர் போற்றுகின்றார். இல்லாவிடின் அவர் மனதில் சாதி சிந்தனை நெகிழ்வடைந்திருக்காது.

ஐயரால் கோவிந்தனுக்கும் வேல்சாமிக்கும் ஊரிலுள்ள உயர்சாதியனருக்கும் உபதேசிக்கப்படும் மனித சமரசம் வெறும் தத்துவ வார்த்தைகளால் இட்டு நிரப்பப்படுகின்றது. இதனால் ஐயரின் மனநிலையில் மட்டுமே மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சமூகத்தில் சாதியத்தின் பார்வை எவ்வித மாற்றமும் இன்றியே நாவலின் முடிவு வரை செல்கின்றது. ஐயரின் மகன் ராம் அமெரிக்காவில் வாழும் கரோலின் என்னும் பெண்ணை பற்றி தனது தந்தையிடம் கூறி அவளை திருமணம் செய்ய விருப்பம் கொண்டு அனுமதி கேட்பதையும் கடிதம் ஒன்றில் எழுதுகின்றான். அதை பற்றி நாவலாசிரியர் பின்வருமாறு கூறி நாவலை நிறைவுசெய்கிறார்.

“அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு அப்பாவும் அம்மாவும் என்ன சொல்வார்களோ என்ற பயம் அவனைத் தூங்கவிடவே இல்லை...”

அவர்கள் தூங்காததால் இந்த உலகம் மட்டும் விழித்துக்கொண்டிருக்குமா என்ன?” (பக்.226) நாவலின் இறுதியில் மாத்தளை சோமு அவர்கள் குறிப்பிடும் “இந்ந உலகம் விழித்துக்கொண்டிருக்குமா?” சாதிய இறுக்கத்தி லிருந்து இந்த சமூகம் விடுதலையடையாது, அதனையே கட்டி வைத்து காக்கும் என்பதையே இவ்வாறு கூறு கின்றார். உண்மையில் இந்த நாவல் சாதிய பிரச்சினை களை பற்றி பேசும் அதேவேளை சில பாத்திரங்களினூ டாக அதை களைய முற்பட்டு தோற்றுபோவதாகவே இறுதி முடிவு அமைகிறது.

நாவலின் குறிப்பிட்டவொரு பகுதியில் சிவராத்திரி பூஜையை முன்னிட்டு மக்கள் ஆற்றும் நடைமுறைகள் அவர்தம் நம்பிக்கையை பண்பாட்டை வெளிப்படுத்து கின்றது. ஏனைய பகுதிகளில் அமெரிக்க கலாசார சூழலின் பதிவுகள் வாழ்வியல் முறைகள் சுட்டிகாட்டப்பட்டுள்ளன. சாதிய வழக்கங்களை இன்னும் அதிகமாக நாவலின் கதையம்சத்திற்கேற்ப கொண்டு வந்திருந்தால் சிறப்படைந்திருக்கும்.

அவள் வாழத்தான் போகிறாள் - நாவல்

1996 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த இந்நாவல் இலங்கை மலையகத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலையும் பார்வதி என்னும் விதவைப் பெண்ணின் பிரச்சினையையும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சமூக நிலைமையையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்நாவலில் பல பாத்திரங்கள் கதைபோக்கிற்கேற்ப படைக்கப் பட்டாலும் பார்வதி என்னும் பாத்திரமே இந்நாவலின் பெயரை உச்சரிக்கும் போது மனதில் வந்து உதிக் கின்றது. இளம் விதவையாகிய இப்பெண் ராமு என்னும் தோட்டத்தொழிலாளியுடன் நெருங்கி பழகி சமூகத்தில் வாழும் பல மனிதர்களால் விமர்சனத்திற்குள்ளாகி அந்த ராமுவின் அன்பிற்கும் பரிவுக்கும் உட்பட்டு அவனையே இறுதியில் திருமணம் செய்து கொள்கிறாள்.

பார்வதி ராமுவுடன் இணைந்து தோட்டத்தில் வாழும் மக்களின் சமூக நலனுக்காக பாடுபடுவதுடன் நூலகம் அமைத்தல், பொதுகூட்டம், மரண நிகழ்வு ஆகியவற்றில் முன்னின்று செயற்படும் துணிச்சல் மிக்க பெண்ணாகவே இந்நாவலில் நடமாடுகின்றாள். ஆனால் ராமுவின் தாயினால் இவள் ஒரு விதவை என பல தடவைகள் வஞ்சிக்கப்படும்போது அமைதியாக நிற்கின்றாள்; தனிமையில் அழுகின்றாள்; துணையின்றி துடிக்கின்றாள். வெள்ளை சேலை அணிந்து, தான் ஒரு விதவை என எண்ணி மரபின் பிடியில் வாழும் இப்பெண்ணை சில தருணங்களில் ராமு என்பவனுடன் பழகும்போது மாத்திரம் முற்போக்கு சிந்தனையுடைய பெண்ணாக மாத்தளை சோமு காட்ட விழைவது பொருத்தமற்றதாக தோன்றுகின்றது. இதற்கு நாவலில் வரும் பகுதியை எடுத்துக்காட்டலாம். "பார்வதியின் கம்பராவிற்கு நேரே பூஞ்செடிகள் மூன்று நாலு நின்றன... செடிகளில் பூத்திருந்த பூக்களைப் பறித்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டு யோசித்தாள். அப்போது தான் தான் விதவை என்பதும் பூச்சூடக் கூடாது என்பதும் நினைவுக்கு வந்தது..." (பக். 55) பார்வதியை துணிச்சலுடைய பெண்ணாக துரை கண்டக்டர் - ஆகியோரை எதிர்த்து துணிந்து அவர்களின் தவறுகளை கூறும் பாத்திரமாக படைத்துவிட்டு மறு பக்கம் சமூகத்தின் மரபான பார்வைக்குள் கட்டுப்பட்டு கைதியாகி வாழும் பாத்திரமாக வார்ப்பது எள்ளளவும் சரியாகாது. பார்வதியின் துணிச்சலை சான்றுகாட்டும் நாவலின் ஒரு பகுதி,

"தொர என்னய ஏமாத்தலாம்னு நெனைக்கா தீங்க...நான் எல்லாத்தையும் பார்த்து கிட்டு இருந்தேன்... நீங்க என்னடான்னா இவரு மேல திருட்டுப் பட்டம் கட்டப் பார்க்கிறீங்க..." (பக்.45) என பார்வதி துரையை எதிர்த்து துணிச்சலாக நிற்பதாக படைக்கப்பட்டுள்ளாள்.

தன்னை விதவை என ஒதுக்கி பழிபோடும் சமூகத்தை தனது பலத்தால் எதிர்த்து நிற்கும் பாத்திரமாக நாவலில் கொண்டு வந்து புரட்சியான பல சிந்தனைகளை அப்பாத்திரத்தினுள் புகுத்தியிருந்தால் நாவலின் "அவள் வாழத்தான் போகிறாள்" தலைப்பு பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே பெண் விடுதலை தொடர்பான

சிந்தனைகள் மேலைநாட்டின் தாக்கத்தால் தமிழ்ச் சூழலுக்குள் வந்ததுடன் ஆக்க இலக்கியங்களிலும் முளைவிட ஆரம்பித்தது. பெண்கள் பற்றிய பிரச்சினைகளே அதிகமான ஆக்க இலக்கியங்களில் படைக்கப் பட்டது. அதன் தாக்கமே அவள் வாழத்தான் போகிறாள் என்னும் நாவலிலும் மாத்தளை சோமு அவர்களை பாதித்து, பார்வதி என்னும் விதவைப் பெண்ணின் பிரச்சினை சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. விதவை என்பதற்கு அப்பால் மறுமணம் தேவை என்பதை உணர்த்தி ராமுவை திருமணம்புரிவதாக நாவல் முடிவடைந்தாலும் ஒட்டுமொத்த பெண் சமூகத்திற்காக பாடுபட்டு வெற்றி காணும் முற்போக்கு சிந்தனையுடன் பெண் முன்னேற்றத்திற்காக பாடுபடும் ஒரு புரட்சி பெண் பாத்திரமாக பார்வதி படைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பது எமது கருத்து.

ஈழத்தில் மலையக மக்களின் போராட்டங்களையும் அடக்குமுறைகளையும் தொழிற்சங்கப் பிரச்சினைகளையும் பல நாவல்கள் படைப்புவெளிக்குள் கொண்டு வந்துள்ளன. இந்த நாவலிலும் முதலாளிகளின் அடக்குமுறையும் தொழிலாளர்களின் வேலை பறிபோதல், அவர்கள் தாக்கப்படல் - மலையக நாவல்களில் பொதுவாக காணப்படும் அம்சங்கள். இவற்றையும் மாத்தளை சோமு இந்நாவலில் கையாண்டுள்ளார். ஒரு சமூகத்தின் பேச்சுவழக்கு என்பது அவர்களின் பண்பாட்டின் இன்னொரு அடையாளம் என்பதை உணர்ந்த மாத்தளை சோமு பெருந்தோட்ட மக்களின் பேச்சுவழக்கை அப்படியே அந்த நாவலில் கையாண்டுள்ளார். மேலும் இவரது இவ்விரு நாவல்களிலும் தனித்துவமான கலையம்சம் வெளிப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் கீழ்வருமாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

"எம்பட்டு மருந்தெடுத்துக் குடுத்தும் போக மாட்டேங்குதோ...!", "ஆமா ஒன் வேலை என்னாச்சி? கெடைக்குமா? தொரை என்னா சொன்னார்?" "ஒக்காருங்க அய்யா! இதுதான் நமக்கு புட்டுவம். அய்யா வூட்டுல மாதிரி நல்ல புட்டுவம் இல்ல." (நாவலின் சில பகுதிகளிலிருந்து)

முடிவுரை

எனவே தொகுத்து நோக்கும்போது 1990களின் பின் படைப்பாக்கம் செய்யப்பட்ட இவ்விரு நாவல்களிலும் சமுதாயப் பார்வையும் அங்கு ஊடாடித் திரியும் பிரச்சினைகளும் மாத்தளை சோமுவினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக பெண்ணியச் சிந்தனை, சமூக சமரசம் - வெளிப்படுகின்ற அதேவேளை கலையம்சத் துடன் கூடிய மொழி நடையையும் மாத்தளை சோமு பயன்படுத்தியுள்ளார். மூலஸ்தானம், அவள் வாழத்தான் போகிறாள் - இரு நாவல்களிலும் பிரச்சினைகள் பல முன்வைக்கப் பட்டாலும் அப்பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகள் ஓரளவு நெருங்கி தீர்வுகாணப்படாமல் முடிவடைந்துள்ளதையும் அவதானிக்கமுடிகின்றது. எவ்வாறு இருப்பினும் இவ்இருநாவல்களும் மாத்தளை சோமுவின படைப்பாக்க ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

வனத்தை நோக்கியோர்
பயணம்...!

சீதா
தேர்ச்சக்கரங்களிடையே
இதயம் நசுங்கிச்சாக
கொடும்பழி சுமந்து
பயணித்தாள்...!

சுந்தர காண்டம் தாண்டி....
சமுதாய அங்கீகாரத்திற்காய்
அக்கினிப்பரீட்சையும்
தாண்டிய சீதா...
அதே சமுதாயத்திற்காய்ச்
“இராமனை நிராகரிக்காச்
சீதை”
எவனோ சொன்ன
வார்த்தைக்காய்...
நிறைகுலியென்றும் பாரா
நிராகரிப்பின் வலிகளுடன்
“வனத்திற்குத்
துரத்திவிடப்பட்டாள்!;

அன்று நெஞ்சில் குத்தி..
இன்று முதுகில் குத்தி...
வழிதெரியா...வழக்காய்..
வலியாய்ப்போன வாழ்க்கையில்...
குற்றம் என்னவென்றறியாமலே
எங்கே போகிறோமென்று தெரியாமலே
தண்டிக்கப்பட்டாள்!

ஏழடி சேர்ந்து நடந்து
அக்கினியை வலம் வந்து
கொடுத்த
உறுதிமொழி மறந்து
“எவனுடைய நாக்கோ
அசைந்ததென்று”
இராமன்
அவள் வாழ்க்கையை
தானே
“தனியாய்த்” தீர்மானித்தான்!

காதலனாய்...
இராவணன் வேண்டிக்கேட்ட
அங்கீகாரத்தினை
கணவனாய்... இவன்
தரவில்லை!

இப்போதும்
விசாரிக்காமலே
தீர்ப்பிற்கு அடிபணிய
நிர்ப்பந்தித்து விட்டான்!

வேர்விட்ட செடியினைப்
பிடுங்கியெறிந்தான்!
அவள் சுழற்சியின் அச்சை

தெளிவு

செல்வமனோகரி

முறித்துவிட்டான்!

நான் வாழ அருகதையில்லா
இடம் நீங்கி
நீயும் என்னுடன்
வந்திருக்க வேண்டும்!

இராவணன்
எதற்கும் நிர்ப்பந்தித்ததில்லை!
காதலுக்காய்...
காத்திருந்தவன்...
இராமனிடமிருந்து
பிரித்துச் சென்றது தவிர
எந்த துன்பமும் தராதவன்
அவருக்காய்
உயிருட்பட
அனைத்துமிழந்தவன்!

காதலும் கருணையுமுள்ளவன்
இங்கெவன்...?

மனசு புதியபாதையில்...
லவ, குச ஜனனம்
சீதையைத் தெளிவாக்கியது.

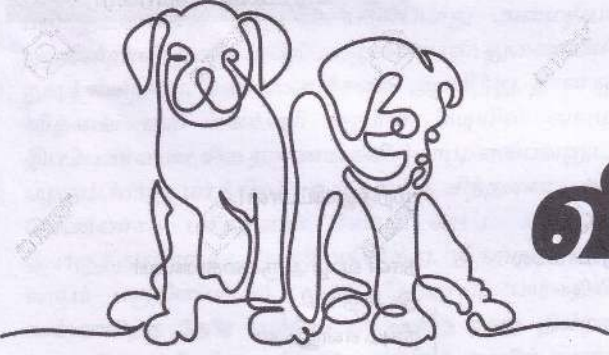
பூமித்தாய்
அவளை...
மீளவும்
தன்வயிற்றினுள்
வைத்தாள்!

அப்போது எனக்கு அகவை பதின்மூன்று. ஒரு நாள் பாடசாலையில் இருந்து திரும்பி வரும் போது ஆலடிச்சந்தைக்கு எதிரே, வீதியின் மறுபக்கம் இருந்த ஈச்சம் பற்றைகளோடு கூடிய வெளியில் இரண்டு நாய்க்குட்டிகளை காண்கிறேன். அவை இரண்டும் தம்மிடையே விளையாடிக்கொண்டு அங்கும் இங்கும் ஓடித்திரிகின்றன. சைக்கிளை வீதி ஓராக நிறுத்திவிட்டு அக்காணிக்குள் செல்கிறேன். நாய்க்குட்டிகளைத் தூக்கிப் பார்க்கிறேன். இரண்டு கடுவன் குட்டிகள். பார்ப்பதற்கு இரண்டும் ஒரே மாதிரி இருக்கின்றன. கறுப்பும் வெள்ளையும் கலந்த நிறம்.

அப்பாலில் இருந்த வீட்டிலிருந்து ஒரு பெரியவர் வெளியில் வருகிறார். “என்ன தம்பி, கொண்டு போய் வளக்கப்போறியோ?” என்று கேட்கிறார்.

“ஓ... மற்றது, இது ஆற்றை நாய்க்குட்டியள்?”

“தெரியேல்லை... காலையில் விடிய முன்னம் ஆரோ கடத்திப் போட்டுப் போட்டாங்கள். நாலைஞ்ச

குட்டி போல நிண்டது. இப்ப இது இரண்டும் தான் நிக்ந்து.”

“நான் வீட்டை போய் பாக் எடுத்துக் கொண்டு வாறன். அது வரை இதைப் பாத்துக் கொண்டிருப்பியளோ?” வினையமாக கேட்கிறேன்.

“பொறு தம்பி, வாறன்” என்றவர் வீட்டினுட் சென்று உரப்பை ஒன்றை எடுத்து வந்து என்னிடம் தருகிறார்.

நான் அதனுள் ஒரு குட்டியை எடுத்து வைத்தேன். மற்றக்குட்டி கத்தியது. பார்க்கப் பாவமாக இருக்கிறது. அதையும் எடுத்து உரப்பையினுள் போடுகிறேன். பெரியவரிடம் சொல்லிக் கொண்டு சைக்கிளை மிதிக்கிறேன்.

வீட்டில் ஒரு நாய் வளர்த்து வந்திருந்தோம். அது முதுமை அடைந்து இறந்து மூன்று மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. நாய்க்குட்டி ஒன்று எங்காவது பிடித்து வருமாறு அம்மா என்னிடம் கூறிக் கொண்டே இருந்தார். இன்று ஒன்றல்ல, இரண்டு குட்டிகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

நான் வீட்டை அடைந்த போது வெளி முகப்பில் நின்ற அம்மா என்கையில் இருந்த பையை பார்த்து, “என்ன கொண்டு வாறாய்?” என்று ஆர்வமாகக் கேட்கிறார்.

“நாய்க்குட்டிகள்” என்று நடந்ததை விபரமாகக் கூறுகிறேன்.

வீட்டுக்கு நாய்க்குட்டிகள் வந்தது அம்மாவுக்கு மகிழ்வாக இருந்தாலும், ஒரு குட்டி போதும் என்பதே அவரின் நிலைப்பாடு. எனக்கும் அது சரியே எனப்படுகிறது. “தெரிஞ்சாக்கள் ஆருக்காவது தேவைப்படும். விசாரிச்சு குடுக்கிறன்.”

“இப்போதைக்கு ஏதாவது சாப்பிடக்குடுப்பம்.” என்ற அம்மா, சமையலறைக்குட் சென்று பால் கரைத்து இரண்டு சிரட்டைகளில் எடுத்து வந்து வைக்கிறார். இரண்டு குட்டிகளும் வாலை ஆட்டிக்கொண்டு பால் குடிக்கின்றன.

நான் கிணற்றடிக்குச் சென்று சவர்க்காரம் போட்டு கையைக் கழுவிவிட்டு பாடசாலைச் சீருடையை மாற்றுகிறேன். மதிய உணவை முடித்து விட்டு வெளியே வந்த போது குட்டிகள் பூமரங்களைச் சுற்றி ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. என் தங்கை அவற்றைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். நானும் அவளோடு இணைகிறேன். என் கால்களையும் அவை சுற்றி வருகின்றன. ஒரு குட்டிக்கு நோவர் என்றும் மற்றக் குட்டிக்கு நேயன் என்றும் பெயரிடுகிறேன். பெயர்களைக் கூப்பிட்டு அவற்றோடு விளையாடுகிறேன்.

மாலையில் அம்மா அங்கு வருகிறார். “தம்பியா

வித்தியாசம்

■ சிவ.ஆருரன்

அதுகளுக்கு வீடு பழக முன்னம் ஒரு குட்டியைக் கொண்டு போய் விட்டிட்டுவா” என்கிறார். எப்படியோ இரண்டில் ஒன்றைத் திருப்பிக் கொண்டு சென்று விட்டே ஆக வேண்டும். அது நிர்ப்பந்தம். ஆனால் அதில் எதைத் தெரிவு செய்வது என்பதில் எனக்கு மனத்தயக்கம். இரண்டு குட்டிகளும் என் காலடியில் சுற்றிச் சுழல்கின்றன. நான் தெரிவு செய்யும் பொறுப்பைத் தங்கையிடம் ஒப்படைக்கின்றேன். “தங்கச்சி... உனக்கு விருப்பமானதைச் சொல்லு.”

அவள் நோவரை வைத்திருக்க விரும்புகிறாள். நான் நேயனை மீண்டும் அதே உரப்பையில் பிடித்து விடுகிறேன். அம்மா கூறுகிறார்: “தம்பியா, தெரிஞ்சாக்களுக்குக் குடுக்கேலாமல் போனால் பிடிச்ச இடத்திலேயே விட்டிட்டுவா. உன்னைப் போல வேறே ஆராவது பொடியள் கொண்டு போய் வளப்பாங்கள்”. நான் உடன்படுகிறேன். வீட்டை விட்டு வெளியேறி, அறிந்தவர்களை நாடி விசாரிக்கிறேன். எவருக்கும் தேவைப்படவில்லை. இறுதியில் ஆலடிச்சந்தைக்கு அருகேயே அதை விட்டு விடுகிறேன். நேயன் கீக்... என்று கத்திக் கொண்டே வீதியோரப் பூவரசோடு ஒதுங்குகிறது.

மறுநாள் பாடசாலைக்குச் செல்லும் போது நேயனை விட்ட இடத்தில் தேடுகிறேன். கண்ணுக்கு எட்டியவரை அதைக் காணக்கிடைக்கவில்லை. யாராவது வளர்க்கக் கொண்டு போய் இருப்பார்கள் என்றெண்ணித் திருப்தியோடு பாடசாலை நோக்கிச்

சைக்கிளை மிதிக்கிறேன்.

நாளாந்தம் அவ்வீதி வழியே சென்று வரும் போது ரேயனைக் கண்களால் தேடுவதை வழக்கமாக்கிக் கொள்கிறேன். ரேயனுக்கும் எனக்குமான பந்தம் வெறும் மூன்று மணிநேரம் தான். எனினும் அதை இலகுவில் என்னால் கடந்து விட இயலாது இருக்கிறது.

இதற்கிடையில் ரோவரின் நிலையோ வேறு விதமாக இருக்கிறது. அது சோறு உண்ண ஆரம்பிக்கும் வரையில் அம்மா பால்மா கரைத்து வைத்தார். பிறகு மூன்று வேளையும் சமைத்த உணவு அதற்குக் கிடைக்கிறது. நாளொரு மேனியும் பொழுது தொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வருகின்றது. கிழமைக்கு இருறை அதைக் கிணற்று நீரில் குளிப்பாட்டுகிறேன். மாதத்திற்கு ஒருமுறை கடற்கரைக்குக் கூட்டிச் சென்று கடல் நீரில் நீந்த விட்டுக் குளிப்பாட்டுகின்றேன். பார்ப்ப வருக்கு அழகாகவும், அச்சத்தை ஊட்டுவதாகவும் அது நல்ல மொடுவாக நிற்கிறது. ரோவரோடு பழகும் நேரம் எல்லாம் எனக்கு ரேயனின் ஞாபகம் தவறாது வந்து போகும்.

எம் வீட்டுத் தெருவிற்கு சைக்கிள் வியாபாரி ஒருவர் வழமையாக வந்து மீன் விற்பனை செய்வார். இன்று அவர் வரவில்லை. ஆகையால் சந்தைக்குச் சென்று மீன் வாங்கி வருமாறு அம்மா என்னை அனுப்பி வைக்கிறார். சந்தைக்குள் பத்திற்கு மேற்பட்ட நாய்களும் சில பூனைகளும் நடமாடித்திரிகின்றன. அவற்றுள் ரேயனைப் போன்ற நிறத்திலும் ஒரு நாய் நிற்கின்றது. துணுக்குற்று உற்றுப் பார்க்கிறேன். சந்தைகமில்லை! அது ரேயேனே தான். உடலில் கடி காயங்களோடு, தெரியனாகக் குட்டை பிடித்திருக்க, மீன் வெட்டிக் கொண்டிருக்கும் பெண் ஒருத்திக்கு முன்பாக முன்கால்களை நீட்டியவாறு படுத்திருக்கின்றது. அப்பெண் வீசியெறியும் மீன்குடல்களை அவாவோடு பிய்த்துப் பிடுங்கித் தின்று கொண்டிருக்கிறது. நான் ரேயனின் அருகே செல்கிறேன். அது என்னை அடையாளம் காணவில்லை. அப்பெண் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து, “தம்பி... மீன் வாங்கவோ வந்தனீ? நல்ல முரல் இருக்குது; சீலாவும் இருக்குது. உடன் மீன் இஞ்சை பார்” என மீன்களின் பூவை விரித்து காட்டுகிறார். நான் ஒருமுறை அதைக் கவனித்து விட்டு, மீண்டும் ரேயனை பார்த்தபடி, “இந்த நாய் கனகாலமாக இஞ்சையோ நிக் குது?” என அவரிடம் கேட்கிறேன்.

“ஓ... உது குட்டியில் இருந்து இஞ்சை தான் நிக் குது”

போதியளவு உணவு மீன் சந்தையில் கிடைக்கும். எனினும் ரேயன் மெலிந்து எலும்பும் தோலுமாகவே கிடக்கிறது. சந்தைகத்தை அப் பெண்ணிடமே கேட்கிறேன். “அது தம்பி. மீன் கழிவுகளைப் பச்சையாய் சாப்பிடுறதால் மொடுவா வராது. இப்பிடிக்கேவலமாத் தான் இருக்கும். மற்ற நாய் பூனையளையும் பாரன்... அப்பிடித்தான் கிடக்கு.” என்கிறார். நான் ஏனையவற்றையும் பார்க்கிறேன். அவர் கூறுவது சரிதான். இவற்றிற்கெல்லாம் யார் சமைத்த உணவு கொடுப்பார்கள? ரேயனுக்கும் ஒரு போதும் சமைத்த உணவு கிடைத்திருக்காது அது குட்டியாக இருந்தபோது அம்மா கொடுத்த ஒருசிரட்டை பால் தான் அது இறுதியாகச் சாப்பிட்ட வீட்டு உணவாக

இருக்கக் கூடும். படுத்துக்கிடக்கும் ரேயனுக்கு அருகே குந்து கிறேன். அது ஒரு முறை திரும்பி என்னைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் மீன் கழிவுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. வீட்டு நாய்கள் தெரிந்தவரைக் கண்டால் வாலைக் குழைக்கும்; தெரியாதவரைக் கண்டால் குரைக்கும், அல்லது பயந்தோடும். ஆனால், சந்தையில் இருக்கும் நாய்களோ தெரிந்தவர் தெரியாதவர் என்று யாரையும் பிரித்துப் பார்க்காது. யாரையுமே அது பொருட்படுத்துவது கிடையாது. மனிதர்களைப் பார்த்து ஒரு போதும் குரைக்காது. எல்லா மனிதர்களையும் தன் எஜமானர்களாகவே பார்க்கும். ரேயனும் அந்நிலைக்கு வந்திருக்கின்றது.

“ரேயன்... ஓ... ரேயன்...” என விளிக்கிறேன். ரேயன் அதை பொருட்படுத்தியவாறு தெரியவில்லை. ரேயனின் காது மடல்கள் உண்ணிகளின் சமையால் தொங்கிக் கிடக்கின்றன. குட்டை படர்ந்த இடங்களில் மயிர் உதிர்ந்து காணப்படுகின்றன. ரேயனைப் போலவே ஒரு தடவை ரோவருக்கும் குட்டை பிடித்து இருந்தது. தேங்காய் எண்ணெயில் கந்தகத்தை கலந்து பூசிய போது அக்குட்டை குணமாகியது. ரேயனுக்கு மருந்து பூச யார் இருக்கின்றனர்? மன வருத்தமாக இருக்கிறது. “தம்பி... மீனைப்பார்.” அப்பெண் கவனத்தை ஈர்க்கிறார். நான் அவரிடமே மீனை வாங்கிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வருகின்றேன்.

சில நாள்களின் பின், ஒருமுறை நான் பாடசாலை யில் இருந்து திரும்பி வரும் போது நகர சபைக்கு சொந்தமான நாய்க்கூண்டு பொருத்தப்பட்ட உழவு இயந்திரம் ஒன்று ஆலடிச் சந்தைக்கு முன்பாக உள்ள வீதியில் நிற்கிறது. அக் கூண்டினுள் பத்திற்கும் மேற்பட்ட நாய்கள் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்குள் ரேயனும் நிற்கின்றது. நான் அதைப் பார்த்த போது அதுவும் என்னைப் பார்க்கிறது.

வேறு சில நபர்களும் அங்கு நிற்கின்றனர். அவர்கள் தம்பிடையே பேசிக்கொள்வது என் காதிலும் விழுகின்றது. “கனநேரமா நிக் குது; சாப்பாடு குடுக்கேல்லை என்ன” என்கிறார் ஒருவர்.

“இப்ப கொஞ்ச நேரத்தில சாகிற நாயளுக்கு ஏன் சாப்பாடு போடப் போறாங்கள்.” என்கிறார் மற்றவர்.

“இப்ப கொல்லுவாங்களோ?”

“ஓ... உப்பிடியே கொண்டு போய் கூண்டோட கடலில் இறக்குவாங்கள். கொஞ்ச நேரம் அப்பிடியே விட எல்லாம் செத்துப் போகும்.”

அவர் கூறியதைக் கேட்டு என் நெஞ்சு கனக்கின்றது. அதில் ஒருவர், “இதைத்தான் ‘கூண்டோட கைலாயம்’ எண்டு கிறது” என்று சிரிக்கிறார்.

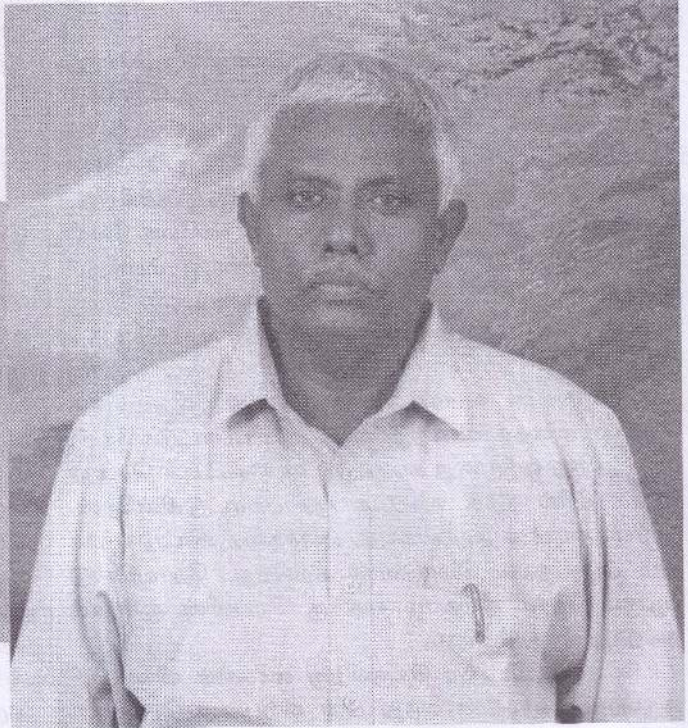
அப்போதைய என் மனநிலைக்கு அவரின் கருத்தும் சிரிப்பும் எனக்கு அரிகண்டமாக இருக்கின்றது. ரேயனைப் பரிதாபத்தோடு பார்க்கின்றேன்.

நகரசபை வாகனம் புறப்பட்டு, முடக்கில் மறைந்த போது நான் சைக்கிளை மிதிக்கிறேன். மனம் ஒரு மாதிரி இருக்கிறது. வீட்டுப் படலையைத் திறந்த போது அம்மா ரோவருக்குச் சாப்பாடு வைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறேன். சத்தம் கேட்டு ரோவர் ஒருமுறை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு மீண்டும் வாலைக் குழைத்துக் கொண்டு உணவை உண்கிறது. நான் விறாந்தையில் உள்ள கதிரையில் சோர்வோடு உட்கார்ந்து கொள்கிறேன்.

கரவெட்டி என்றொரு கிராமம்

இளையதம்பி இராகவன்
ஓய்வு நிலை அதிபர்
அவர்களுடனான

நேர்காணல் - 2

01. கரவெட்டிக்கிராமத்தின் பொதுவான பொருளாதாரநிலை 1900களின் முதல் இரண்டு, மூன்று தசாப்தங்களில் எவ்வாறு காணப்பட்டது...?

இதற்கு முன்னர் பெரும்பாலும் சுயநிறைவுப் பொருளாதாரநிலை காணப்பட்டது. சனத்தொகை அதிகரிப்பு ஏற்பட்ட போது தளம்பல் பொருளாதார நிலையாக மாற்றம் பெறத்தொடங்கியது. அதாவது குறிப்பிட்ட அளவில் இருந்த வயல், தோட்டம் என்பன வற்றால் முன்னர் இருந்த சுயநிறைவு படிப்படியாகக் குறையத் தொடங்கியது. வயல், தோட்ட நிலங்களை அதிகரிக்க முடியாத மட்டுப்படுத்தப்பட்ட கரவெட்டியின் புவியியல் நிலை தளம்பல் பொருளாதார நிலைக்கு இட்டுச்சென்றது.

02. மேற்படி தளம்பல் பொருளாதார நிலை எவ்வாறு வெற்றி கொள்ளப்பட்டது?

கரவெட்டிக் கிராமமானது விவசாய (நிலவுடமை) சமூகத்தில் இருந்து கல்விச் சமூகமாக மாற வேண்டிய நிலமையை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டது. கல்வி உயர்ச்சியின் மூலம் அரசாங்க தனியார் உத்தியோகங்கள் பெற்று இன்றும் கரவெட்டியில் பலர் வாழுகின்றனர். இவர்கள் தமது வயல் காணிகளில் ஒரு போக நெல் விதைப்பில் ஈடுபடுகின்றனர். சிலர் மரக்கறித் தோட்டமும் செய்கின்றனர்.

03. நிலவுடமை அல்லது விவசாயச் சமூக அமைப்பில் இருந்து கல்விச் சமூகமாக கரவெட்டி மாற்றம் பெறுவதற்கு ஆரம்பகால ஊற்றுக் கண்ணாய் இருந்தவை எவை?

எனக்கு தெரிந்தவரை 1800களில் கரவெட்டியில் திண்ணைப் பாடசாலைகள் மரபொன்று பல பகுதிகளில் உருவாகி சைவ சமயம், தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள், என்கணிதம்... எனக் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவர்களின் பெயர்களைக் கூற

முடியாவிட்டாலும் கரவெட்டி மேற்கில் சட்டாம்பியா வளவு, சட்டம்பியார்வளவு போன்ற பெயர்கள் இன்றும் காணி, வீட்டுவளவுப் பெயர்களாக நிலைத்துள்ளமை திண்ணைப் பாடசாலைகள் நடந்த இடங்களையே குறித்து நிற்கின்றன. இந்தத் திண்ணைப்பாடசாலை மரபானது கரவெட்டி சமூகத்தை கல்வி வளர்ச்சியின் அடுத்த கட்டத்துக்குக் கொண்டு சென்றது.

04. அடுத்த கட்டக் கல்வி வளர்ச்சி என்று தாங்கள் எதனைக் குறிப்பிடுகின்றீர்கள்?

சைவப்பாடசாலைகளை நிறுவி பரந்துபட்ட கல்வி வழங்கும் நிறுவன அமைப்புகள் உருவானதைக் குறிப்பிடுகிறேன். இதில் சித்தமணியம் என்கின்ற திரு.வீரவாகு சிற்றம்பலம் மணியகாரன் அவர்களின் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானது.

05. திரு. வீரவாகு சிற்றம்பலம் மணியகாரன் அவர்களின் கல்விப்பங்களிப்பு பற்றிக் கூறுங்கள்?

இவரை ஒரு தீர்க்க தரிசி என்றே கூறுவேன். கரவெட்டியில் சைவசமயச் சூழலில் பொதுமக்கள் கற்கக் கூடிய ஆரம்பப் பாடசாலைகள், ஆங்கில மொழி மூலமான உயர்தரப்பாடசாலை என்பவற்றை நிறுவினார். அத்துடன் பெண்களும் கற்க வேண்டும் என்ற தீர்க்க தரிசனத்துடன் பெண்களுக்கான ஆரம்பப்பாடசாலை யொன்றையும் நிறுவினார். அத்துடன் அக்காலகட்டத்து நிலமையைக் கருத்திற்கொண்டு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பிள்ளைகள் கல்விகற்பதற்காக விநாயகர் வித்தியாலயம் என்ற பாடசாலையையும் நிறுவினார். இப்பாடசாலையில் பல்வேறு சமூகமக்களும் ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றனர். அந்நாளில் கரவெட்டியின் புகழ்பெற்ற ஆசிரியர்கள் இப்பாடசாலையில் கல்விகற்பித்தனர். மேலும் 1913ஆம் ஆண்டு கரவெட்டி வாழ் கத்தோலிக்க

மக்களின் ஊக்கமும், ஆக்கமும் காரணமாக ஆங்கில மொழி மூலமான பாடசாலையாக திரு இருதயக் கல்லூரி (Sacred Heart college) உருவானது. இந்தக் கல்லூரியின் உருவாக்க உந்துதலால் 1917ல் சைவ சமயச் சூழலில் சைவசமயப்பிள்ளைகள் ஆங்கில மொழி மூலமாக உயர் கல்வி கற்பதற்காக கரவெட்டி விக் கினேஸ் வராக் கல்லூரியை திரு. வீரவாகு சிற்றம்பலம் மணியகாரன் அவர்கள் உருவாக்கினார். இவர் கரவெட்டியில் நான்கு பாடசாலைகளை நிறுவிடப்பட்டன.

1. மாணிக்கவாசகர் வித்தியாலயம் - 1901
2. சரஸ்வதி பெண்கள் பாடசாலை 1907
3. விக் கினேஸ்வராக் கல்லூரி 1917
4. விநாயகர் வித்தியாலயம் - 1932

06. கரவெட்டிக் கிராமத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு இன்றுவரை கைகொடுத்து வரும் கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளின் பெயர்களைக் கூறுங்கள்?

1. கட்டைவேலி மெதடிஸ்தமிஷன் பாடசாலை 1832
2. வதிரிறோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலை (R.C)
3. திரு இருதயக்கல்லூரி 1913
4. கரவெட்டி மேற்கு R.C.T.M.S (தற்போது அழிந்து விட்டது)

(இவற்றுள் இறுதியாகக் கூறப்பட்ட மூன்று பாடசாலைகளும் நோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலைகளாகும்)

07. மேற்படி கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகள் கல்வியூடாக கரவெட்டியின் சமூக முன்னேற்றத்துக்கு உதவியுள்ளனவா?

நிச்சயமாக. மேற்படி பாடசாலைகள் கல்வியூடாக சமூக முன்னேற்றத்துக்கு இன்றுவரை உதவி வருகின்றன. கிறிஸ்தவ மதச்சூழல் கல்வியும், முன்னாளில் மதமாற்றமும் சைவசமயிகளிடையே விரும்பப்படாத ஒன்றாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

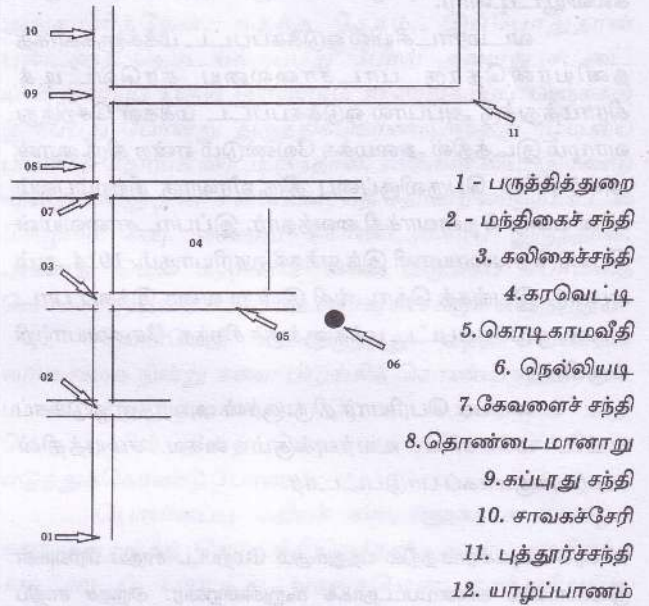
கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் முன்னாளில் சாதி அடுக்கமைவு அதிகம் பேணப்படவில்லை என்பது முக்கியமான விடயமாகும்.

கரவெட்டியில் உள்ள நோமன் கத்தோலிக்க, மெதடிஸ்தமிஷன் பாடசாலைகளில் கரவெட்டி சைவசமய மக்களும், அயற்கிராமங்களில் இருந்து வந்த சைவ மக்களும் கல்விகற்று இன்று உயர்நிலையில் வாழ்கின்றனர்.

08. பருத்தித்துறையில் அமைந்த புகழ்பெற்ற ஹாட்லிக் கல்லூரியின் மூலம் கரவெட்டியில் உள்ள குறிப்பிட்ட ஒரு பாடசாலை என்று கூறப்படுகின்றதே?

ஆம். கட்டைவேலி மெதடிஸ்தமிஷன் தமிழ் மொழி மூலமான ஆரம்பப்பாடசாலையின் வளவில் ஆங்கில மொழி மூலமான பாடசாலையொன்றும் அமைக்கப்பட்டது. இந்தப் பாடசாலையையே வண. பீற்றர் பேர்சிவல் அடிகளால் பருத்தித்துறைக்குக் கொண்டு சென்று புதிய பாடசாலையாக நிறுவினார். இப்பாடசாலையே இன்று புகழ் பூத்த ஹாட்லிக் கல்லூரியாகும்.

முன்னாளில் பருத்தித்துறை - யாழ்ப்பாணம் பயன்பாடு

09. கரவெட்டியில் அமைந்துள்ள கட்டைவேலி மொடிஸ்த மிஷன் பாடசாலையில் சோழர் காலத்துச் சிவன் கோயில் இருந்ததாகவும், இன்று இதன் எச்சங்கள் காணப்படுவதாகவும் கூறப்படுகிறதே...?

கரவெட்டியில் முன்னாளில் சிவன்கோயில் ஒன்று இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இக்கோயில் போர்த்துக் கேயரால் இடித்தழிக்கப்பட்டு கிறிஸ்தவ தேவாலயம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டதாகவும், பின்னர் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் புரட்டஸ்தாந்து (Non.R.C) தேவாலயமாக மாற்றப்பட்டதாகவும், ஆங்கிலேயர் காலத்தில் மெதடிஸ்த திருச்சபையினர் இந்த இடத்தில் ஒரு பாடசாலையை உருவாக்கினார்கள். இப்பாடசாலை கட்டைவேலி மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலை என்ற பெயரில் இயங்கிவருகிறது.

இந்தப் பாடசாலை வளவில் இடித்து அழிக்கப்பட்ட சிவன் கோயிலின் அத்திபார்க்கட்டின் எச்சங்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. முறைமையான தொல்லியல், வரலாற்று ஆய்வுகள் ஊடாகவே இது சம்பந்தமான பல விடயங்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவரலாம்.

10. திரு. வீரவாகு சிற்றம்பலம் மணியகாரன் அவர்களுக்கும் சைவப்பெரியார் திரு.கூரன் அவர்களுக்கும் இடையிலான உறவு மற்றும் சமூகப் பயன்பாடுபற்றி...?

சைவப்பெரியார் திரு.கூரன் அவர்கள் முற்போக்கு எண்ணம் கொண்டவர். திரு வீரவாகு சிற்றம்பலம் அவர்கள் கட்டிய பாடசாலைகளுக்கு கூரை வேலைக்கான ஆட்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொடுத்தவர். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சைவசமயச் சூழலில் கல்வி கற்று

முன்னேற வேண்டும் என்ற பெருவிருப்புடன் செயலாற்றியவர்.

சைவப் பெரியார் திரு.சூரன் அவர்கள் கரவெட்டி மாணிக்கவாசகர் வித்தியாலயத்தில் சிலகாலம் ஆசிரியராக பணியாற்றி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குச் சிறந்த முறையில் ஆரம்பக் கல்வியூட்டினார்.

வடமராட்சியில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகத் தனியானதொரு பாடசாலையை கரவெட்டிக் கிராமத்துக்கு அப்பால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் செறிந்து வாழும் இடத்தில் அமைக்க வேண்டும் என்ற திரு.சூரன் அவர்களின் பெருவிருப்பை திரு.வீரவாகு சிற்றம்பலம் மணியகாரன் நனவாக்கி வைத்தார். இப்பாடசாலையின் பெயர் தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரியாகும். 1914 ஆம் ஆண்டு இயங்கத் தொடங்கி இன்று வரை இந்தப் பாடசாலை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குச் சிறந்த சேவையாற்றி வருகிறது.

சைவப் பெரியார் திரு.சூரன் அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உயர்வுக்கும் சைவ சமயத்தின் உயர்வுக்குமாகப் பாடுபட்டார்.

11. கரவெட்டிக்கிராமத்தில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட சாதிப் பிரிவுகள் முன்னாளில் காணப்பட்டதாகக் கூறுகின்றனர். அந்தச் சாதிப் பிரிவுகளைக் குறிப்பிடுங்கள்?

கரவெட்டிக் கிராமமானது வகைமாதிரியான நிலவுடமைச் சமூகமாக 20ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை (1900களின் முற்பகுதி) காணப்பட்டது. மேற்படி சமூக அமைப்பின் வெளிப்பாடுகளாகவே சாதிப்பிரிவுகள் அமைந்திருந்தன. இக்கிராமத்தில் இருந்த சாதிப்பிரிவுகளாவன, வேளாளர், நளவர், கோவியர், கரையார், செட்டியார், மடத்தார், ஓடாவி யார், பள்ளர், தச்சர், கொல்லர், நாவிதர், பறையர், சலவைத்தொழிலாளர், செங்குந்தர்

12. இந்து சமயத்தவரின் வெவ்வேறு சாதிப்பிரிவினருக்கான கூடலைகள் தனித்தனியாகக் கரவெட்டியில் காணப்படுகின்றதே. அந்த இடங்களையும், அங்கு எரிக்கப்படும் சாதிப் பிரிவினர் களையும் குறிப்பிடுங்கள்?

1. கரவெட்டி மேற்குச் கூடலை வேளாளர், கோவியர், மடத்தார் சனங்களுக்குரியது
2. கல்லோலை வேருண்டைச்சூடலை செட்டியார், கொல்லர், தச்சர் சமூகத்தவர்களுக்குரியது.
3. கரவெட்டி கிழக்குச் கூடலை கரையார், நளவர், ஏனைய சமூகக்குழுக்களுக்குரியது.

13. முன்னாளில் கரவெட்டிக் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்டு ஏழு (07) மடங்கள் அமைந்திருந்ததாக கூறப்படுகிறது. அந்த மடங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுங்கள்?

அந்தமடங்கள் அமைந்திருந்த இடங்களைக் கொண்டு மடங்களின் பெயர்கள் அமைந்திருந்தன. தாளங்குழிமடம், கிராய்மடம், தம்பான் மடம், விராலி மடம், நாவலர்மடம், சேனாந்தைமடம் (சேனாசந்தை

மடம் - நெல்லியடி), கப்புதூமடம் என்பனவாகும்

14. மேற்படி ஏழு (07) மடங்களின் வசதிகள், கட்டுப்பாடுகள் பற்றிச் சிறிது கூறுங்கள்?

முன்னாளில் நடைசாரியாகவும், மாட்டு வண்டில்கள் மூலமும் பயணங்கள் நடைபெற்றன. பயணிகளும், மாடுகளும் இளைப்பாறிச் செல்லவும், தாகத்தைத் தீர்க்கக்கிணறு, நீர்தொட்டி, கேணி வசதிகள் காணப்பட்டன. மடங்களின் அயவில் வசிப்போர் பயணிகளின் உணவுத் தேவையைக் கவனித்தனர். நீராடிச்செல்ல கிணறுகள், குளம் என்பனவும் காணப்பட்டன.

சுமைகளை இறக்கிவைக்கச் சுமைதாங்கிகளும், மாடுகள் தினவெடுக்க ஆவுரோஞ்சிக்கற்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

சாதி வேறுபாடின்றி எவரும் மேற்படி மடங்களில் தங்கிச் செல்லலாம்

மேற்படி மடங்களில் தங்குவோர் மதுபானம் அருந்தக் கூடாது. தர்க்கங்கள், சண்டைகள் செய்யக் கூடாது.

மேற்படி மடங்களில் தங்குவோரிடம் பெயர், குடும்பவிபரம்... போன்ற எதுவும் கேட்கக்கூடாது. என்ன உதவிவேண்டும் என்று மட்டும் கேட்கலாம். மடத்தை அழுக்காக்கக்கூடாது. போகும் போது துப்பரவாக்கி விட்டுச் செல்ல வேண்டும்.

15. மேற்படி ஏழு (07) மடங்களையும் அமைத்தவர் யார்?

கரவைவேலன் கோவை என்ற கரவெட்டியுடன் தொடர்பான இலக்கியத்தின் பாட்டுடைத் தலைவரின் பரம்பரையில் வந்த ஒருவருக்கு ஏழு (07) பெண்பிள்ளைகள் பிறந்ததாகவும், அந்த ஏழு பிள்ளைகளின் சிறப்பான எதிர்கால வாழ்வுக்காக மேற்படி ஏழு மடங்களையும் அமைத்ததாக அறிய முடிகிறது.

இவ்வாறு வழிப்போக்கர்கள் தங்குவதற்காக அமைக்கப்பட்ட மடங்களில் ஒன்றான தாளங்குழிமடம் - கரவெட்டியில் நான் பிறந்து வளர்ந்த கிராமமான மத்தொனிக்கு அண்மையில் அமைந்திருந்தது. மடத்தில் தங்குவோரும், ஊரவரும் வழிபடுவதற்காக ஒரு கோயிலும் அமைக்கப்பட்டது. இது தாளங்குழி முருகன் கோயிலாகும். முன்னாளில் மடாலயக்கோயிலாக இருந்தது. பின்னாளில் ஆலயத்துக்குரிய பரம்பரையினராலும், ஊரவர்களாலும் பெரிய கோயிலாக மாற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

16. வல்லை வெளியூடாகப் பாதை அமைக்கப்படுவதற்கு முன்னர் வடமராட்சி யாழ்ப்பாணம் போக்குவரத்து பாதையின் இடையில் கரவெட்டிக்கிராமம் முக்கியமானதொரு இடமாக இருந்துள்ளது. அது சார்ந்து தாங்கள் அறிந்துள்ள விடயங்களைக் கூறுங்கள்?

முன்னாளில் பெரும்பாலான வடமராட்சி மக்கள் யாழ்ப்பாணம் செல்ல வேண்டுமெனின் பருத்தித்துறை சாவகச்சேரி வீதியூடாகப் பயணித்து கேவளைச்ச சந்திக்கு வந்து பின் மேலும் பயணித்து கப்புதூ, வாதரவத்தை

வழியாக புத்தூர் சந்திக்கு வந்து தெற்குப்பக்கமாகப் பயணித்து யாழ்ப்பாணத்தை அடைவார்கள் வடமராட்சியில் இப்பாதையின் வழியே கரவெட்டிக் கிராமம் முக்கிய இடமாக அமைந்திருந்தது. கரவெட்டியில் அமைந்த மடங்கள், கிணறுகள், கேணிகள், சமை தாங்கிகள் என்பன பயணிகளுக்கும், வண்டில் மாடுகளுக்கும் உதவியாய் இருந்தன.

மேலும் கொடிகாமத்தில் புகையிரத நிலையம் அமைக்கப்படு முன்னர் பருத்தித்துறை கொடிகாம வீதியும் அமைக்கப்படவில்லை கொடிகாமம் முதலான தென்மராட்சிப் பகுதிகளுக்கும், கொடிகாமத்தூடாக வன்னிப் பகுதிகளுக்கும் சென்றுவர மேற்படி பாதையூடாகச் சென்று கரவெட்டி கேவளைச் சந்ததியில் இடது புறம் கிழக்காகத் திரும்பிப் பயணிக்க வேண்டும். (இதேவேளை பருத்தித்துறை தும்பளை நெல்லண்டைப் பத்திரகாளி கோயிலடிப்பகுதியில் இருந்து மருதங்கேணி வீதி வழியாக வடமராட்சி கிழக்கின் கிராமங்கள் பல தாண்டி ஆனையிறவுக்குச் சென்று பின் வன்னிப் பகுதிக்குச் செல்லும் பாதையும் பயன்பாட்டில் இருந்தது)

17. தாங்கள் அறிந்த கரவெட்டியின் தமிழ் புலமையாளர்கள் சிலரைக் குறிப்பிடுங்கள்?

திரு.கார்த்திகேசபிள்ளை, திரு.க.சிற்றம்பல உபாத்தியாயர், திரு.க.பொன்னம்பல உபாத்தியாயர், பண்டிதர் க.சின்னத்தம்பி, கரவைக்கிழார், பண்டிதர்.த. பொ.கார்த்திகேசு, வித்துவான் நடராசா, திரு.க.கணபதிப்பிள்ளை, திரு.வ.கணபதிப்பிள்ளை, திரு.சி.ஆழ்வாப்பிள்ளை உபாத்தியாயர், திரு.பொ.சிவ ராமலிங்கம், பேராசிரியர்.கா.சிவத்தம்பி, பேராசிரியர்.சி.சிவலிங்கராசா, பண்டிதர்.க.வீரகத்தி, பண்டிதை தம்பிமுத்து மாலோகமணி தாரகை நாப் பண்தண்மதி வ.சிவராசசிங்கம், பண்டிதர்.க. மயில் வாகனம், வித்துவான் சிவப்பிரகாசம், பண்டிதர்.க.கனக சபை, திரு.ஆ.கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர்.ஆ.தங்க

மயில்... எனப்பலரைக் குறிப்பிடலாம்.

18. கரவெட்டியின் கலைத்துறை சார்ந்த பிரபல்யங்களில் தாங்கள் அறிந்துள்ளவர்களின் பெயர்களைக் கூறுங்கள்?

கிருஷ்ணாழ்வார், கரவெட்டி நற்குணம் திரு.செ.கதிர்காமநாதன், திரு.எஸ்.ரஞ்சகாமார், மீரா பாரதி, கூட்டுறவாளர் எஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன், திரு.வீ.சுப்பிரமணியம் (தவம்) சிரித்திரன்.சிவஞானசுந்தரம், திருமதி.யோகா.பாலச் சந்திரன். மன்னவன் கந்தப்பு, திரு.த.ஆனந்தமயில், திரு.கருணா(ஓவியர்), திரு.ஏ.கே.கருணாகரன் (சங்கீத வித்துவான்) திரு.கே.மார்க்கண்டன் கரவைச்செல்வம், திரு.கோ.கைலாசநாதன், நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன்... இன்னும் புதிய தலைமுறையினர் பல்வேறு இடங்கள், தேசங்களில் இருக்கலாம்.

19. கரவெட்டிக் கிராமத்தின் இன்றைய நிலைப்பற்றிக் கூறுங்கள்?

கரவெட்டிக் கிராமமானது பல்வேறு சமூகக் குழுக்கள் வாழ்ந்துவரும் பெரியதொரு கிராமமாகும். இக்கிராமத்தில் சிறிய கிராமங்கள் பல உள்ளன. நிலவுடமை சார்ந்த விவசாயக் கிராமமாக இருந்து கல்வியால் உயர்நிலை பெற்ற கல்விச் சமூகங்கள் கொண்ட கிராமமாக விளங்குகின்றது. கல்வியால் உயர்நிலையில் உள்ளவர்களும் மாரிகால விவசாயம், தோட்டம் என்பனவற்றில் ஈடுபடுகின்றார்கள்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் கல்வி கற்று கரவெட்டியிலும் இலங்கையின் பல இடங்களிலும், புலம்பெயர் தேசங்களிலும் உன்னத நிலையில் வாழுகின்றார்கள்.

இங்கு சைவசமயத்தவரும், கிறிஸ்தவ சமயத்தவரும், ஏனைய சமூகக்குழுவினரும் மிக நெருக்கமான நட்பு நிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அனைவரும் கரவெட்டியின் அபிவிருத்திக்கு தங்களால் இயன்ற பங்களிப்பை நல்கி வருகின்றனர். கரவெட்டிக் கிராமமானது ஏனைய கிராமங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டான கிராமமாக இன்று மிளிர்ந்து நிற்கிறது.

கவித்துளிகள்

குயவன்

கைகளின் அபிநயத்தின்
சாதனைகளுடன்
ஒரு வாணிபக் கலைஞன்.

வறுமை

வரையறுத்த எல்லைக் கோட்டால்
விதைக்கப்பட்ட
பெரும்போக விளைச்சல்

அநாதைகள்

அக்கறைகள்
அலட்சியப்படுத்தப்பட்டதில்
அவலம் தத்தெடுத்த உயிர்கள்

விதி

எதிர்காலம் முன்குறித்து
எழுதப்பட்ட எடுகோள்கள்

இருள்

திரி தீண்ட மறுக்கும்
விரல்களின் மடந்தை

மழை

தாகம் கொண்ட பூமித்தாய்க்காக
தவித்து அழும் மேகங்களின்
தொடர் நீர்க்கோர்வை

தென்றல்

என்னை விட உயர்வாக
வளர்ந்து விட்ட கர்வத்தில்
கைதட்டி மகிழ்கின்றன மரங்கள்.

சருகுகள்

முதுமையின் சுமையால் வெயிலிடம்
தோற்று
மரத்தின் அடியில் இளைப்பாறு நாரைகள்.

டேபொறா நிரோஜினி சுகிர்தன்
வட்டுக்கோட்டை

வெள்ளை துணியென விரிந்து கிடக்கும் மேகக் கூட்டங்களை ஆடையென அணிந்தபடி படுவான் கரையில் ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கின்றன மலை தொடர்ச்சிகள். அதன் குகைக்குள் கடுவன் பூனையென கொடுகிச் சுருண்டு படுத்திருந்த பருதி நெட்டி முறித்தெழும் சப்தம் கேட்டு போர்வைக்குள் புதைந்து கிடந்த நானும் துயில் கலைந்து சோம்பல் முறித்து எழுகிறேன்.

பரிதியின் முதல் கதிர்கள் எனது வீட்டின் இமைகளினூடாக அத்துமீறி நுழைந்து வரவேற்பு மண்டபத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் சோபாவில் கால்மேல் கால் போட்டு சாவகாசமாக அமர்ந்திருக்கிறது. அவைகளை திருப்பி அனுப்பவோ விசாரிக்கவோ கதைகள் பரிமாறவோ எனக்கு அவகாசமில்லை. அதனோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்க ஹயாவின் பொம்மைகளை அமர்த்துகிறேன்.

பறவைகள் கூடுகளை விட்டும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இரை தேடிச் செல்கின்றன. நானும் பாடசாலைக்குச் செல்லவென அவசரவசரமாக என்னை தயார்ப்படுத்துகிறேன். பிள்ளைகளின் உம்மா சபகு தொழுத பின்னர் எனக்கான தேநீரையும் தயாரித்து வைத்து விட்டு ஆழ்ந்து உறங்குகிறாள். அவளை எழுப்புவது மனதிற்கு சரியாகப்படவில்லை. தூங்கும்போது இடையில் யாராவது விலிந்து எழுப்பினால் ஏற்படும் அசௌகரியங்களையும் நம்மை அறியாது பெருக்கெடுக்கும் கோபத்தையும் நானும் அனுபவித்திருக்கிறேன்

இதில் அவள் மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன!

பிள்ளைகள் நான் வேலைக்குச் சென்ற பிறகு தான் எழுந்து காலைக் கடன்களை அடிபடிப்பட்டு ஒருவாறு முடித்து பாடசாலைக்குச் செல்வார்கள். இதனை

அவர்கள் வழக்கமாகவும் கொண்டிருந்தார்கள். அது சுவாரஸ்யமாகவும் இருக்கும். அவர்கள் பள்ளி செல்லும் அழகை எனது கண்கள் பார்த்து ரசித்த சந்தர்ப்பங்கள் அனேகமாக அரிதாகவே இருக்கும். அவர்களோடு தினமும் போராடுவது உம்மா மட்டும் தான் என்று சொன்னால் அது மிகையல்ல.

சாலை மருங்கினில் சடைத்து வளர்ந்து நிற்கும் புல்லின் நுனிகளில் பூத்து கண் சிமிண்டு கின்றன பனிக் குடங்கள். காற்றோடு புரண்டு வரும் காலைக்குளிரில் கொடுகியபடி கொங்கிறீற் சாலை வழியாக பாடசாலைக்கு செல்கிறேன். இரவு பூத்திருந்த சாலை மின் விளக்குகள் இன்னும் உதிர வில்லை. அரசின் சொத்துக்கள் வீணாக ஆலிசமாகிறது. பொறுப்பு வாய்ந்தவர்கள் வந்து தங்களது கடமைகளை செய்யட்டும் என்று என் பாட்டில் கடந்து செல்ல மனம் வரவில்லை. உடன் இறங்கி அவைகளின் மின் இணைப்பை துண்டித்து விடுகிறேன். அது எனக்கு ஆத்ம திருப்தியும் தருகிறது. இப்பணியினை தவறாமல் செய்வதனை நான் வழக்கமாகவும் கொண்டிருந்தேன்.

மணி ஓசை கேட்கும் அயல் கிராமங்களிலிருந்து தினக்கூலிக்காய் தொழில் புரியும் மேசன், மரம் வெட்டி, மீன், கருவாடு, அத்தோடு மரக்கறி வியாபாரிகளுமாக ஆண்கள் பெண்களென்று ஊரின் குறுக்கும் மறுக்கமான சந்துகளை ஆக்கிரமித்திருந்தனர். இறங்கிச் சென்று அவைகளை வாங்கி மனைவியிடம் கொடுத்து விட்டு வர எனக்கு அவகாசங்கள் இல்லை. இருந்தும் அவர்கள் எனது வீட்டுக்கும் கொண்டு விற்பார்கள் என்ற திடமான நம்பிக்கையில் அவர்களை கடந்து செல்கிறேன். அவர்கள் ஊருக்குள் வரவில்லையென்றால் மின் கம்பியில் சிக்கி உயிர் அறுந்து விழுந்து கிடக்கும் முலையூட்டிப் பறவையென ஊர் உறங்கிப்போய் கிடக்கும்.

மதத்தால் வேறு பட்டாலும் பரிசுத்தமான கலப்படமற்ற அன்பொன்று ஆதியிலிருந்து எங்களுக்கிடையில் வளர்ந்து வருகிறது. நாங்கள் பேசித் திருமணங்கள் முடிக்கவில்லை என்றாலும் காதலித்து திருமணம் முடித்து வாழ்ந்து வருகிறோம். இது வரலாறு நெடுகிலும் நிகழ்ந்து வருகிறது பிட்டும் தேங்காய் பூவுமென இப்போதும் பிணைந்திருக்கிறோம்.

எனது சைக்கிளின் மக்காட் கடகடக்கும் சப்தம் கேட்டு அயர்ந்து தூங்கும் சிலர் எழுந்து தங்களது கடமைகளை செய்வதுமுண்டு அப்படி சாலை தோறும் எனது சைக்கிள் சப்தம் துளித் துளியாக உதிர்ந்து வரும்.

பாடசாலைக்குச் சென்றதும் தாமதியாது என்மீது சுமத்தப்பட்ட கடமைகளை செவ்வனே நிறைவேற்றிய கையோடு வேலை செய்த களைப்பை போக்க தினமும் இஞ்சி போட்டு ஆவி பறக்க சுடச்சுட தேநீர் அருந்துவேன்.

இன்றும் அருந்துவதற்காக பாடசாலை வாயில் முன்பாக இருக்கும் தேநீர் கடையினை நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன் அது இன்னும் திற்படவில்லை. எனக்கு ஆச்சர்யமாகவும் பெருந்த ஏமாற்றமாகவும் இருந்தது.

பாடசாலை எல்லைச் சுவரில் தேநீர் கடை முதலாளி பகிரும் இரவு மிஞ்சிய வெதுப்பக துண்டுகளுக்காக காகங்கள் வழமை போன்று அங்குமிங்கும் தாவித் தாவி தொண்டை பிய்ய ஓயாது கத்திக் கொண்டிருந்தன. அவைகளின் அலைச்சல்களைக் கண்டதும் எனக்கது

வலசை

ஜமீல்

பெரும் கவலையை அளித்தன.

வானொலியில் தினமும் ஒலிக்கும் இடைக் காலப் பாடல்கள் எதுவுமே கேட்கவில்லை. கடை முன்றலில் நிற்கும் காயா மரத்திலிருந்து உதிர்ந்த சருகுகளால் குப்பைக் காடாய் கிடந்து கடை முன்றல். புயலுக்கு பின்னான அமைதி போன்று வெறிச்சோடிக் கிடந்தது சாலையும் எனது மனசும் அவன் கடை திறக்காதது எனக்கு பெரும் ஏமாற்றத்தை தந்தது அது எனக்கு மட்டுமல்ல பாடசாலை அனைத்து ஆசிரியர் களுக்கும் ஏற்படலாம். அப்படி உடன் பிறந்த ஒரு சகோதரன் போன்று எங்களோடு நேசமாக பழகிக் கழித்தவன் அவன்.

சுத்தமானதும் சுவை மீந்ததும் மிக மலிவான தும் மனதிற்கு திருப்தியானதுமாக இருக்கும் அவன் சமைத்து வழங்கும் சாப்பாடு. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவன் சாப்பாட்டோடு சேர்த்து பரிமாறும் அன்பு மிகச் சுவையாக இருக்கும் அத்தனை கலப்படமற்ற இனம் பரியா நேசம் அவனுடையது.

சில முதலாளிமார்கள் வியாபாரம் போக வேண்டும் என்பதற்காக நேசிப்பதுபோல் குழைந்து குழைந்து பேசி நடிப்பார்கள். அவர்களுக்கு எப்படியும் கல்லா நிரம்பினால் போதும். அதற்காக எந்த எல்லை வரைக்கும் சென்று காய் நகர்த்துவார்கள். ஆனால் இவன் அதிலிருந்து முற்றிலும் வித்தியாசமாக செயற்படுபவன். நுகர்வோரின் வயிறும் மனதும் நிரம்ப வேண்டுமென்று அதற்காக கடுமையாக உழைப்பான்.

நேற்றும் காலைச் சாப்பாடு உண்ணும் போது என்னோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தான் பாடசாலை இல்ல விளையாட்டுப் போட்டியின் இறுதி நிகழ்வு எப்போது நடக்கும். அது சம்மந்தமாக மட்டுமே விடுத்து விடுத்து விசாரித்தான் பிள்ளைகளினதும் பெற்றோர்களினதும் எதிர்பார்ப்புகள் இந்த அருவமற்ற கொறோனா வைரஸ் உயிர் கொல்லியின் அச்சுறுத்த லினாலும் பீதியினாலும் அரசின் திடீர் அறிவிப்பால் அப்படியே தவிடுபொடியாகிவிட்டது மனம் வருந்தி பேசிக்கொள்வான். இடைக்கிடை தனது கடையின் வாடகைக் காலம் முடிவடையின்னும் சொற்ப காலம் இருப்பதாக சொல்லத் தவறவில்லை நான்தான் அதனை காதில் வாங்கவில்லை.

அவனது கடையில் அரிசிமா பிட்டும் பாற் சொதியும் விசேடமான சாப்பாடாக இருக்கும். அதனை காலை உணவாக வாங்குவதற்கு ஊரின் எல்லையிலிருந்தும் வந்து அடிபுடிப்பட்டு வாங்கிச் செல்வார்கள். அப்படி உப்பும உறைப்பும் அளவோடு இட்டு கருவாடும் கிழங்கும் சேர்த்து பால் திரையாமல் தாழித்து ருசிபத மாக கறியை சமைத்திருப்பான். இனி அந்தக் கறியை எப்போது நாலூற ருசிப்போமோ தெரிய வில்லை.

பாடசாலை ஆரம்பித்து பாடங்கள் செவ்வனே நடந்து கொண்டிருந்தன அவனை காணாது மனம் உடைந்து போனேன். அவனது நினைவுகள் எனக்குள் அலையென ஆர்ப்பரித்த வண்ணமிருந்தன.

உடன் அதிபரிடம் ஒரு குறுகிய விடுமுறையை முறையாக எடுத்துக் கொண்டு அவனது தேநீர்க்கடை வாடகைக்கு கொடுத்த ஓணரைசென்று விசாரித்தேன். அவரும் என்னைப் போன்று கவலையில் தோய்ந்திருந் தார். என்னிடம் எதுவுமே சொல்லவில்லை வாடகைக்

கான ஒப்பந்த காலம் முடிவடைவதற்கு இன்னும் சரியாக ஒரு மாதம்மீதமிருக்கு இரவோடு இரவாக கணக்கு வளக்கை பாக்கி இல்லாமல் முடிந்து விட்டு எல்லா வற்றையும்கட்டிக் கொண்டு சென்று விட்டான் என்று மனம் வருந்திச் சொன்னவர் உங்களிடம் கொடுக்கச் சொல்லி இந்தப் பணத்தையும் தந்தான் என்று என்னிடம் ஒப்படைத்தார்.

கடலில் கரைவலை தோணி தள்ளி அம்பாப் பாடலுடன் வலை இழுக்கும்சப்தம் மறக்க முடியாப் பாடல் போன்று காற்றிடை பரவி எனக்கு கேட்கிறது. வலை கரை சேர்ந்த பின்னர் காலைச் சாப்பாடு உண்ண கடை நோக்கி மீனவர்கள் உப்புத்தண்ணி படிந்த உடலு டனும் கவுச்சிவாசத்துடனும் வருவார்களே! அவர்களை எப்படி சமாளித்துசாந்தப்படுத்தி திருப்பி அனுப்புவது என்று புரியாமல் பிதுங்கிப் போயிருந்தார் ஓணர்.

பாடசாலையில் ஆசிரியர்கள் அனைவரது பேச்சிலும் தேனீர்க் கடை காரனின் உணவின் வாசமும் மறக்க முடியா மெல்லிய புன்சிரிப்பும் விரவிக் கிடந்தது.

அவன் இடம் பெயர்ந்து சென்று இன்றோடு ஒரு வாரம் கடந்து விட்டது. காங்கன் அவன் கடை திறந்து தங்களுக்கான மீதமான வெதுப்பக பண்டங் களை துண்டு துண்டாக பிய்த்து பகிர்ந்தளிப்பான் என்னும் மாபெரும் நம்பிக்கையில் தவறாது ஒவ்வொரு காலையும் பாடசாலை எல்லைச் சவரிலும் கடை முன்றலில் ராட்சத குடையென விரிந்து நிற்கும் காயா மரத்திலுமாக தாவித் தாவி கத்தத் தவறவில்லை.

அவனிடமிருந்து எந்த தொடர்புகளும் வர வில்லை தொலைபேசி அழைப்பும் நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் அவனைப் பிரிந்து தவிப்புறும் இன்னேரம் அவன் எங்கு இருக்கிறானோ! எந்த ஊரில் தெருத் தெருவாக அலைந்து திரிந்து கடை வாடகைக்கு தேடி அலைவறுகிறானோ எதுவும் புரியவில்லை.

இருந்தும் அவன் தனது பிரச்சினைகளை என்னிடமோ கடை வாடகைக்கு கொடுத்த ஓணரிடமோ பகிர்ந்து கொள்ளாமல் இரவோடு இரவாக இடம் பெயர்ந்து சென்றதன் வருத்தமும் கவலையும் மனசில் இல்லாமல் இல்லை.

அவன்தான் இடம் பெயர்ந்து சென்றிருக்கிறான் ஆனால் அவனது நினைவுகள் மட்டும் இன்னும் இடப் பெயராமல் தேநீர் தயாரிக்கும் கவுண்டரிலும் எங்களதும் காங்கனின் மனசுகளிலும் அப்படியே சம்மார மிட்டிருக்கிறது.

பறவை விலங்குகள் கடும் வரட்சியின் நிமித்தம் தான் பிறந்து வளர்ந்த காட்டை விட்டும் அதன் பசுமை யான நினைவுகளை நெஞ்சினில் சுமந்தபடி புலம் பெயர்ந்து செல்கின்றன. உக்கிரப் போர் இயற்கை அழிவுகள் அதன் வலி இழப்பு போன்றவற்றால் தனது பூர்வீக மண்ணை விட்டும் மனிதன் அகதியாக புலம் பெயர்ந்து செல்கிறான்.

வரலாறு நெடுகிலும் இது போன்ற இடப் பெயர்வுகள் திட்டமிட்டோ எதிர்பாராமலோ நிகழ்ந்து கொண்டு வருகிறதுதான் அது தவிர்க்க முடியாததும் துயர் மிக்கதுமாகும் இருந்தும் இந்தத் தேநீர் கடைக் காறன் போன்று இதயத் திற்கு மிக நெருக்கமானவர்கள் யாரேனும் இடம் பெயர்ந்து செல்லும் போது மட்டும் அதனை மனசு ஏனோ ஏற்க மறுக்கிறது.

பல்துறை இலக்கியப் படைப்பாளி கலைமாமணி கா. தவபாலன்

பல்வேறு இலக்கிய விருதுகளுக்குச் சொந்தக் காரனாகிய திரு கா. தவபாலன் 1964ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் என்னிடம் கல்வி பயின்ற மாணவன் என்பதை நினைக்கும்போது மிகவும் பெருமையாக இருக்கின்றது. இவர் வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமும் (மருதம்) கடலும் கடல் சார்ந்த நிலமும் (நெய்தல்) காடும் காடு சார்ந்த நிலமும் (முல்லை) கை கோர்த்திருக்கும் முல்லைத்தீவு மண்ணிலே நாவலாசிரியர் அ. பாலமனோகரன் போன்ற கலைப் புரவலர்களை ஈன்ற கணுக்கேணி கிழக்கு எனும் கலை மலிந்த பூமியிலே கல்லடிக்குடா இளையதம்பியின் பரம்பரையிலே காசிப்பிள்ளை சுபத்திரை தம்பதிகளின் தவப்புதல்வனாக 1947ம் ஆண்டிற் பிறந்தவர். இவ்வாறு பிரபலமான விவசாயக் குடும்பத்திற் பிறந்த இவர் கல்வி பல கற்று அரசாங்கத் துக்கு வருமானம் ஈட்டிக் கொடுக்கும் உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத்திலே 1970ம் ஆண்டில் உத்தியோகத்தராக நியமனம் பெற்றார். முப்பத்தேழு வருட அரச சேவையின் பின்பு ஓய்வு பெற்று எழுத்துத் துறையில் கால் பதித்தார். இவர் ஒரு பத்திரிகை எழுத்தாளராக உருவாவதற்கு அனுசரனை வழங்கியோர் தினக்குரல் பிரதம ஆசிரியர் திரு வீ. தனபாலசிங்கம், திரு பாரதி இராசநாயகம் ஆகியோர் ஆவர். இதன்பின்பு இவர் இலக்கியவாதியாக உருவாவதற்கு வழி காட்டியவர் ஞானம் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியர் டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் அவர்களாவார். முதற் கட்டமாகத் தினக்குரலில் கட்டுரைகளை எழுதிப் பிரபலம் பெற்ற இவர் அடுத்த கட்டமாக ஞானம் சஞ்சிகையில் சிறுகதைகளையும் குறுங்கதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதிப் புகழ் பெற்றார். ஜீவநதி சஞ்சிகையில் நிறைய இவரது சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் பிரசுரித்ததன் மூலமும் இவரது நான்கு நூல்களை ஒன்றின் பின் ஒன்றாக வெளியிட்டதன் மூலமாகவும் திரு தவபாலனின் இலக்கியப் பயணத்திலும் வளர்ச்சியிலும் ஜீவநதி பிரதம ஆசிரியர் திரு க. பரணீதரனுக்கும் நியாயமான பங்கு இருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. மல்லிகை, பூங்காவனம், நீங்களும் எழுதலாம், தாயக ஒலி, சுவைத்திரள், செங்கதிர் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியதால் தவபாலனுடைய எழுத்து முயற்சிகள் வேகம் பெற்றன என்றுதான் கூறவேண்டும். இவர் எழுதிய நூல்களின்

“என்னுரை” பகுதியில் மேற் சொன்ன அனைவருக்கும் சிற்றிதழ் ஆசிரியர்களுக்கு நன்றி கூறியுள்ளமை பாராட்டுக்குரிய இவரது நற்பண்புகளில் ஒன்றாகும். மதுவருந்தாமை அடக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைக்காக வாதாடுதல் பெரியோருக்கு மதிப்புக் கொடுத்தல் போன்ற பல நற்பண்புகள் இவரிடம் குடி கொண்டிருப்பதை நான் நீண்ட காலமாக அறிந்து வைத்துள்ளேன்.

யுத்த காலத்தில் எம் மக்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சனைகள் துன்ப துயரங்கள் அவலங்கள் போன்றன வற்றை உலகறிய உரத்துக் கூறித் தீர்வுக்கான உபாயங்களையும் அவ்வப்போது ஆணித்தரமாக எழுதி வந்தார். மக்கள் சாதி மத குல பேதங்களைக் கைவிட்டுச் சுதந்திரம் சமத்துவம் சகோதரத்துவம் என்பனவற்றைத் தாரக மந்திரமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்ற கருப்பொருளை முன்வைத்து ஆக்கங்களைப் படைத்து

ஒட்டுமொத்த தமிழ்ச் சமூகத்தையே திரும்பிப் பார்க்க வைத்தவர் தவபாலன். இவர் 2016ம் ஆண்டு தொடக்கம் தொடர்ச்சியாக ஐந்து நூல்களை எழுதி ஜீவநதி பதிப்பகம் ஊடாக அவற்றை வெளியீடு செய்துள்ளார். அவற்றின் விபரம் பின்வருமாறு.

இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் வரலாறும் வாழ்வியலும் - கட்டுரைத் தொகுப்பு 2016, சுதந்திரக் காற்று - கவிதைத் தொகுப்பு 2017, தாயக பூமி - சிறுகதைத் தொகுப்பு 2017, குரலற்ற மனிதர்கள் - நாவல் - 2018, கண்ணீர் நிற கரைகிறது காலம் - கவிதைத் தொகுப்பு - 2019

இவரது இலக்கிய சேவையை நயந்து பாராட்டி இவருக்குப் பின்வரும் விருதுகள் வழங்கிக் கௌரவம் அளிக்கப்பட்டது.

கலாபூஷணம் விருது - 2016 - மத்திய அரசு மட்டம் கலைமாமணி விருது - 2019 - மத்திய அரசு மட்டம் முல்லைப் பேரொளி விருது 2017 - மாவட்ட மட்டம் முல்லை இலக்கியச் சுடர் விருது - 2018 - மாவட்ட மட்டம், செந்தமிழ்ச் செல்வன் என்ற பட்டம் குரும்பசிட்டி வளர்மதி சனசமூக நிலையத்தால் 2018ம் ஆண்டில் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டது. 2017ம் ஆண்டில் இலங்கை சாகித்திய சபையால் அகில இலங்கை ரீதியாக நடத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசை வென்றமைக்காக 2018ல் சான்றிதழும் தங்கப் பதக்கமும் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். திரு தவபாலன் எழுதிய "இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் வரலாறும் வாழ்வியலும்" எனும் பெயரிலான கட்டுரை நூலில் வடகிழக்கிலும் மலையகத்திலும் வாழும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகள் நன்கு ஆராயப்பட்டுள்ளன. மலையக மக்களின் தனித்துவமான பிரச்சனைகள் அக்குவேறு ஆணி வேறாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. இந்நூலுக்குப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்கள் அணிந்துரை வழங்கியது சிறப்பம்சமாக அமைந்தது.

இவரது தாயக பூமி எனும் சிறுகதை நூலுக்குத் தமிழறிஞர் கலாநிதி நா.தர்மராஜா (அகலாங்கன்) அவர்கள் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். மக்கள் அகதிகளாக மாறியமை அவர்களுக்கு வெளிநாட்டு உறவுகள் அனுப்பிய பணம் இடைத் தரக்களால் மோசடி செய்யப்பட்டமை சீதனப் பிரச்சனை, காதல் தோல்வி, கலப்புத் திருமணம், மோட்டார் சைக்கிள் கொள்ளையர்கள் பெண்களின் நகைகளை அறுத்துக் கொண்டு ஓடுதல், மக்கள் எரிச்சல் பொறாமை காரணமாக மற்றவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்தல், மதுவருந்தும் கணவர்மார் வீட்டில் குழப்பங்களை ஏற்படுத்தல் போன்றனவற்றைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

குரலற்ற மனிதர்கள் எனும் பெயரிலான நாவலுக்கு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் கலாநிதி ம. இரகுநாதன் அவர்கள் அணிந்துரை எழுதியுள்ளார். கணுக் கேணியைச் சேர்ந்த ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த

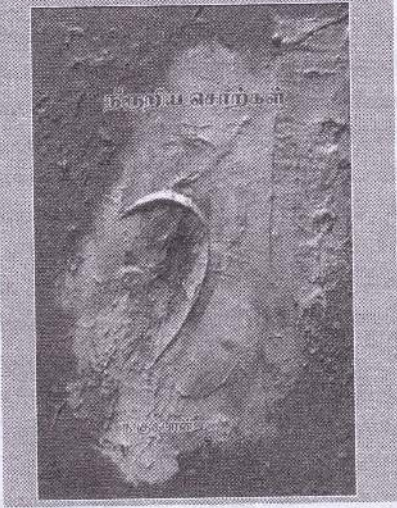
சகோதரர்களே இந் நாவலின் கதாபாத்திரங்கள். இவர்கள் இறுதி யுத்தத்தின்போது இடம் பெயர்ந்து பல இடங்களிற் தங்கி அல்லற்பட்டு இறுதியாக முள்ளிவாய்க் காலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததாகக் கதை போகிறது. யுத்த முடிவில் இராணுவம் வந்து மக்களைச் செட்டிசூனம் அகதி முகாமுக்குக் கூட்டிச் சென்றதாகவும் மக்கள் வெளிநாட்டு உறவுகள் அனுப்பிய பணத்தில் பொருட்களை வாங்கித் தாமே சமைத்துச் சாப்பிட்டதாகவும் ஐந்தாறு மாதங்களின் பின்புதான் மக்கள் தத்தம் ஊர்களுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டதாகவும் கதை நிறைவு பெறுகின்றது. இறுதி யுத்தத்தை நேரில் காணாத மக்களுக்கு இந்த நூல் ஒரு வரலாற்று ஆவணமாகப் பயன்படும் என்பது திண்ணம்.

பாட்டுத் திறத்தாலே இந்த வையகத்தைப் பாலித்திட வேண்டும் என்று மகாகவி பாரதியார் பாடியதற்கிணங்கத் திறமான கவிதைகள் பலவற்றைத் திரு கா. தவபாலன் பாடியுள்ளார். "இழந்துபோன எங்கள் அழகான ஊர்களும் வீடு வாசல்களும் எம் கைகளுக்கு மீண்டும் எப்ப வரும் என்று ஏங்குகிறார் எம் மக்கள்" என்று கண்ணீர்நிற கரைகிறது காலம் என்ற கவிதை நூலில் 9ம் இலக்கக் கவிதையிலே கூறுகின்றார். இந் நூலுக்கு யாழ்பல்கலைக் கழக வாழ்நாள் பேராசிரியர் முனைவர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள். அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். இந் நூலிற் காணப்படும் ஏனைய முக்கியமான கவிதை வரிகள் பின்வருமாறு.

சீனட்டி வயலினிலே சீராய் நடந்து வந்து குமாரபுரம் குமரனை நான் கும்பிடும் நான் எந்நாளோ? - கவிதை இலக்கம் 11 பொய் சொல்லக்கூடாது அடுத்தவர் சொத்துக்கு ஆசைப்படக்கூடாது - க. இ 13 இளைஞனே மதுவையும் சிகரட்டையும் போதைவஸ்தும் பாவனையையும் விட்டொழிப்பாய் - க.இ 22 இன்றைய தமிழினத்தின் முன்னோடிகள் குமரிக் கண்ட மக்களே - க. இ 25 முதற் சங்கமும் இடைச் சங்கமும் குமரிக் கண்டத்தில் அமைந்திருந்தன - க. இ 42 சமத்துவ சமுதாயம் உருவாக வேண்டும். - க.இ 50 சிங்களர் தமிழர் முஸ்லிம் ஒற்றுமை ஒங்கவேண்டும். - க. இ 69

இவரது கவிதைகளும் ஏனைய ஆக்கங்களும் பண்டிதருக்கு மட்டுமன்றிப் பாமரருக்கும் விளங்கும் வகையில் இலகு நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பதும் எழுத்துப் பிழை இலக்கணப் பிழை இன்றி அழகான தமிழில் அச்சிடப்பட்டிருப்பதும் விசேட அம்சங்களாகும். தனது புத்தகங்களுக்கான ரைப்பெற்றிங் வேலைகளைத் தானே செய்துகொடுப்பது இவரது வழக்கமாகும் என்றும் அறியக்கிடைத்தது.

கலைப் பட்டதாரியும் ஓய்வு நிலை வரிமதிப் பாளருமாகிய திரு கா. தவபாலன் இன்று கதாசிரியராகவும் கவிஞராகவும் நாவலாசிரியராகவும் இலக்கிய உலகில் இயங்கி வருகின்றார். தனது 74ம் அகவையைக் கடந்த பங்குனி மாதத்தில் நிறைவு செய்துள்ள இவர் நிறைசெல்வம் உயர்புகழ் மெய்ஞானம் பெற்று நீழீழி வாழ்ந்து இலக்கிய சேவையும் சமூகசேவையும் தொடர்ந்து செய்யவேண்டுமென்று அன்புடன் வாழ்த்தி ஆசிசூறுவதில் மன நிறைவு அடைகின்றேன்.

“நீர்நுறிய கவி உள்ளம்”

ந.குமாரனின் “நீர்நுறிய சொற்கள்”

கவிதைத் தொகுதி குறித்து...

த.கலாமணி

உணர்வுகளின் வெளிப்பாடே கவிதை என்பர். இவ்வெளிப்பாட்டுத் தன்மை கலைகளுக்குப் பொதுவானது. நாட்டியம், நாடகம், நடிப்பு போன்ற கலைகளில் உணர்வு வெளிப்பாட்டுத்தளங்கள் ஆற்றுகையாளரின் மெய்ப்பாடுகளே. ஆனால், கவிதையில் அவ்வாறன்று கவிஞனின் உணர்வு வெளிப்பாடு சொற்களில் நிகழ வேண்டும். வெறும் வரிவடிவங்களான எழுத்துக்களை ஒழுங்காக்கி சொற்களாகக் கி அச்சொற்களுக்கு அர்த்தங்கள் வழங்கியதால் எழுத்து மொழி பிறந்தது. சொற்களுக்கான அர்த்தங்கள் மனிதனால் கற்பிக்கப்பட்டவை. இதே சொற்களில் உணர்வுவெளிப்பாட்டை நிகழ்த்திக் காட்டும் போது கவிஞன் இரசவாதி ஆகிறான். சொற்களும் வரிகளும் புது அர்த்தம் பெறும் இரசவாதம் கவிதையில் நிகழ்கிறது. இந்நிலையில் இச்சொற்களும் வரிகளும் காட்சிப்படிமங்களாய் விரிகின்றன. இக்காட்சிப் படிமங்கள் கவிதையைப் படிப்போரின் நெஞ்சங்களிலும் கவிஞனின் உணர்வுகளைத் தொற்றவைத்து, ஒத்துணர்வு (empathy) பெறச் செய்கின்றன. ஒத்துணர்வு பெறுதல் நாடகங்களுக்கே சிறப்பானது. ஆயினும் கவிதைகளிலும் காட்சிகளைத் தரிசனம் பெறுகையில் “ஒத்துணர்வு” சாத்தியமாகிறது.

ந.குமாரனின் “நீர்நுறிய சொற்கள்” எனும் கவிதைத் தொகுதியைப் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில்

“துன்பியல் நாடகம்” (Tragedy) ஒன்றில் பார்வையாளனாக இருந்து பெறும் ஒத்துணர்வு நிலையிலேயே நான் இருந்தேன். சொற்செட்டுடன் கூடிய கவிதைவரிகள் அவரின் தரிசன வெளியில் என்னையும் கூடவே பயணிக்க வைத்தன. கற்பனா வெளியிலன்றி நிகழ்காட்சி வெளியிலான சஞ்சாரத்திலும் ஒரு சுகம் இருந்ததை உணர்ந்தேன். வாழ்வியலில் துன்பியல் நிகழ்வுகள் தரும் “நனவிடை தோய்தலும்” ஒரு சுகம் தானே. இதுவே சமூக மெய்மையும் கூட.

இக் கவிதைத் தொகுதிக்கு “நீர்நுறிய சொற்கள்” எனத் தலைப்பிடப் பட்டிருப்பது உள்ளடக்கத்தின் உட்பொருளை உணர்த்துவதாயுள்ளது. நீர்மை என்பது நீரின் தன்மையைக் குறிப்பது. இத்தன்மை பொதுவாக இரக்க குணவியல்பை - குறிப்பாக தாய்மையின் இயல்பை உருவகப்படுத்துவது. “நீர்நுறிய சொற்கள்” என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் குகபரனின் இரக்க சுபாவத்தையும் உயிர்கள் மீதான பற்றுதலையும் காட்டுவன. கவிஞரின் இச்சுபாவமும் பற்றுதலும் படிப்போரிடத்திலும் ஈரக்கசிவை ஏற்படுத்தும் நீர்நுறிய சொற்களாகிய தன்மையை இந்நூல் வெளிப்படுத்துகின்றது.

குகபரனின் கவிதைகளின் பேசுபொருள் சாதாரண வாழ்வில் பெறும் அனுபவங்கள் முதல் அரசியற் களம் வரை நீள்கிறது. இந்நீட்சி குகபரனின் தரிசன வெளியின் அகற்சியைக் காட்டுவது. பஸ் யன்னலினூடு துப்பப்படு எச்சில், இருக்கைகளுக்கிடையேயான பொதுவான கைப்பிடி, கழிவுகள் கொட்டப்படும் கல்லுண்டாய் வெளி, பஞ்சமித் திதியில் இறந்தவரின் சடலத்தோடு எடுத்துச் செல்லப்படும் கோழிக்குஞ்சு, சக்கரத்தினுள் சிக்கிய அணிற்குஞ்சு, சிவன்கோவில் கிணற்றடி, நாற்சார்வீடு... என கவிதைகளின் பேசுபொருள் விரிகிறது. இப்பேசுபொருள்களில் கவிந்து கப்பியிருக்கும் சோகத்தை கவிதையில் “நீர்நுறிய சொற்கள்” படிமங்களாய் - பிரதிமைகளாய் - படிப்போரின் நெஞ்சங்களில் விதைத்துவிடுகின்றன.

குகபரனின் கவிதைகளின் சிறப்புகளில் ஒன்று ஆரம்பவரிகளிலேயே படிப்போரைப் பிணித்துக் கொள்வது.

பற்றைகளால் மூண்டு கிடக்கிறது

சிதறுண்ட பெருங்கனவு

ஓலிகள் ஓய்ந்த மழையிரவு

வார்த்தைகளில் சூட்டுக்காயங்கள்

மயானத்தின் தகிப்பில்

ஊழியின் நிழல் கவிகிறது

நறுக்குத் தறித்தாற் போன்ற இவ்வரிகள் படிப்போரின் கவனத்தைக் குவியச் செய்வது மட்டுமல்லாமல் கவிதைக்கான கட்டியங்குறலாகவும் அமைந்து விடுகின்றன. அதேவேளை, இறுதிவரிகள் முத்தாய்ப்பாக அமைந்தாலும் கவிதையை மீண்டும் படிக்கத் தூண்டும் தொடக்கப் புள்ளியாகவும்

வெளிப்படுகின்றன.

நடந்தாய் வாழி காவேரி

எங்கோ ஒரு குழியில்

பூங்குன்றனின் முனகலும்

மெல்லக்கேட்டபடியே

இவ்வரிகளை இறுதிவரிகளாகக் கொள்ளாமல்
தொடக்கமாகக் கொண்டும் கவிதையை மீண்டும்
படிக்கலாம்

கவிதைக்கு அழகு தருவன சொற்சிக்கனமும்
உருவகமும் படிமமும் என்பர். குகபரனின் கவிதைகளில்
பயன்படுத்தப்படும் உருவகங்களும் படிமங்களும்
கவித்துவப் பொருண்மை உடையன.

பயத்தைப் போர்த்திச்

சுருண்டு கிடக்கும் பிஞ்சுகள்

உறிஞ்ச முடியாத மழை நீரைச்

சொட்டும் கூரையைப் போல

கண்ணீர்

நிழல் இறைத்த குடையின் சாட்சியாக

எஞ்சியிருக்கும் கம்பியைப் போல்

உருச்சிதைந்த கிளை

இந்த உருவகங்களும் படிமங்களும் துயரத்தின்
சாட்சிகளாய் அமைந்து விடுவதும் கவிதைகளுக்கான
அழகே. குகபரனின் அரசியற் பிரதிகளாய் அமையும்
கவிதைகள் பொருள் பொதிந்தவை. இப்பிரதிகளில்
வெளிப்படாது மறைந்து நின்று மௌனம் காக்கும் வரிகள்
அரசியல் விமர்சனங்களாகும். உள்ளூர் அரசியல்
தொடங்கி உலக அரசியல் ஈறாக இவை பேசுகின்றன.
“பூங்குன்றனின் முனகல்”, “கிருமிகளின் காலம்”,
“இருளைக் காக்கும் உலகு” போன்றவை மௌன
மாகவே ஒலிக்கின்றன. ஆனாலும், சிந்தனைத்
தெறிப்புகளையும் ஏற்படுத்துகின்றன.

“நீரூறிய சொற்கள்” குகபரனின் முதலாவது
கவிதைத்தொகுதியெனினும் நயப்பதற்கும் சிந்தனைக்
கிளறலுக்கும் இடமளிக்கின்றமை சிறப்பாகும்.

எனது பிஞ்சுக் கால்களுடன்

தளர்நடை பயின்ற

ஊர்மண் தரையில்,

ஒவ்வொரு அடியினையும்

எடுத்து வைக்கும்போது

கால்கள் சிதறிப் போகலாம்

என்ற அச்ச உணர்வுடன்

நத்தைையைப் போல் நகர்கின்றேன்

எனது அம்மாவின்

புதைகுழியையாவது

பார்த்துவிடவேண்டும்

என்ற பரிதவிப்புடன்.

நிலத்தினில் பொறிவெடிகள்

இடைவெளியில் எறிகணைகள்

தூரத்தில்

ஒற்றனின் சினைப்பர் “கண்கள்”

எந்த நேரத்திலும்

எதுவும் நடக்கலாம்

என்ற மரண அச்சத்துடன்

பதுங்கு குழிக்குள்

வாழ்தலின் வலியினை,

எழுதி அணுப்பிவிட்டு,

எனது உணர்வுகளுக்கு

நெருக்கமான நண்பனின்

உருக்கமான

பதிலுக்காகக் காத்திருந்தேன்.

மரத்தில் பழுத்த தேங்காய்

விழத்தான் செய்யும்

பார்த்துப் போ!

பற்றை நிலத்தில் முள்ளிருக்கும்

பார்த்து நட!

என்பதுவே

அவனது பதிலாய் இருந்தது.

எனது நிலைமையினை

எப்படி எடுத்துரைப்பேன்

காலங்கள் பல கரைந்தன

எமது தொடர்பாடல்கள்

அறுந்தறுந்து தொடர்ந்தன

ஒட்டியும் ஒட்டாமலும்.

எனது கடந்தகால வாழ்வின்

உணர்வுத் தூறலை

எடுத்துரைக்க உவமையின்றி

எனது எழுதுகோல்

உறங்குநிலை வித்தாய்க்கிடந்தது.

உறங்கிக் கிடந்த

எனது எழுதுகோல்

வீறுகொண்டு எழுதுகின்றது

யுத்துத்துள் வாழ்தல்

திசைதெரியாத

உருத்தெரியாத

கொரோனா வைரசுடன்

மரண பயத்துடன்

வாழ்தல் போலென்று

புதிய உவமையுடன்

எனது கடிதம்

கொரோனா வேள்வி

■ இதயராசன்

படைப்பாற்றல் பெறுகின்றது.

எனதருமை நண்பனுக்கு

அவனது அச்சத்துடன்

எனது அச்சத்தையும்

எடுத்துச் சொல்லி

ஆற்றுதல் செய்து

மரண பயத்தினை

பகிர்ந்து கொள்கின்றேன்.

ஓ! கொரோனா தேவதையே!

முள்முடி தரித்த - நீ

சதிராடி நடாத்தும்

நர வேள்வித் தீயில்

சமூக நீதியுடன்

“ஜனாசாக்களும்” ஆகுதியாகின்றன

இரத்தின சூத்திர மந்திரங்கள்

ஒங்கி ஒலிக்கின்றன

தனிமனித இடைவெளியுடன்

சமூக உறவுகளும்

கருக்கப்படுகின்றன.

ஓ! கொரோனா தேவதையே!

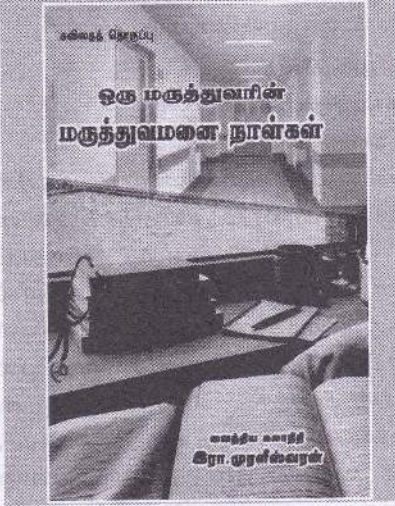
உனது “போகிப்” பண்டிகையின்

பங்குதாரர்களை

இறுக அணைத்துக்கொள்

உன்னைச் சுட்டெரிக்கும்

சூரியன் எழுகின்றான்.

வைத்திய கலாநிதி இரா. முரளிஸ்வரனின் ஒரு மருத்துவரின் மருத்துவமனை நாட்கள்

எம்.கே.முருகானந்தன்

மு க ப் பு த் த க த் தை திறந்தால் கவிதைகள், சிற்றிதழ் நிரப்பும் கவிதைகள், வார மஞ்சரிகளிலும் கவிதைகள், போதாக்குறைக்கு தொலைக்காட்சிகளிலும் கவிதைகள். கவிதை என பெயர் சொன்னால் தான் கவிதையாகும் கவிதைகளே எங்கும் எப்போதும் சலிக்கிறது வாசிப்பு.

அப்படியல்ல இவை!

மருத்துவ வாழ்வின் அனுபவ சாறாக, தன் வாழ்விலும், நோயுற்றோர் பாடுகளிலும், தொழில்சார் நிகழ்வுகளிலும் சுயமாய் எழுந்த மனக்குகை ஓவியங்கள் கவிதைகளாக உயிர் பெறுகின்றன மருத்துவர் இரா.முரளிதரனின் காலவெளிப் பெட்டகத்திலிருந்து.

அவர் பேனா சிந்தும் தீந்தை மொழிவது எவைபற்றி?

நோய்கள் பற்றிப் பாடுகிறார். நோய் படுத்தும் பாடுகளைப் பேசுகிறார். நோய் வருவதால் நோயுற்றோர் படிக்கும் பாடங்களும் கவிதைகளாகின்றன. நீரிழிவு, கொலஸ்ரோல், பிரசர், இருதய நோய், பக்கவாதம், அத்தீத எடை போன்ற ஏதாவது ஒரு நோயால் நீங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால் அவை உங்களுக்கான பாடல் போலிருந்திருக்குமே.

சீனியைக் குறைக்க நான்கே கேட்கும் சிகரட் குறைத்திட சுவாசம் கேட்கும் ஊழ்ப்பைக்குறைத்திட நாட்கள்கேட்கும் தினமும் நடந்திட கால்கள் கேட்கும்.

உண்மைதானே! இவற்றைக் கடைப்பிடிக்காவிட்டால் நோய் அதிகரித்து விடுவதை அனுபவத்தில் உணர்ந்திருப்பீர்கள் அல்லவா?

நோயாளர் வரும்போது அவர்கள் துயர் கேட்டு, நாடி

பிடித்து, குழாய் வைத்து நோயைக் கண்டறிதல் மருத்துவர் வாழ்வின் முதற் பணி. என்ன நோய் வந்ததென அவருடன் பகிர்தல் அடுத்த படி. ஆபத்தான நோயெனில், நோயாளிக்கு அதைப் பகிர்தல் சங்கடமானது, ஆனால் சொல்லாமலும் விட முடியாத இக்கட்டான நிலை. மருத்துவர் மனம் சஞ்சலப்படும். அதே நேரம் அதை காது கொடுத்துக் கேட்பது நோயாளிக்கும் சஞ்சலமளிக்கும்.

நோயுற்ற செய்தி/சொல்லுதல் கடினம்/நோயுற்ற செய்தி/கேட்டலும் கடினம் மற்றொரு கவிதையில்

ஒரு நேயின் தீவிரம் சொல்ல/ஒரு வலிக்கு ஆறுதல் சொல்ல/பல தருணங்களில்/வார்த்தைகள் கிடைப்பதில்லை/பல தருணங்களில்/நேரங்களும் கிடைப்பதில்லை என்று சொல்லும்போது மனிதாபிமான உணர்வு கொண்ட ஒரு மருத்துவனின் உள்ளக்கிடக்கை ஏக்கமாக வெளிப்படுகிறது. வார்த்தைகள் கிடைப்பதில்லை என்று சொல்லிய அதே கவிஞனின் படைப்புகளில் உள்ள சொல்லியமானது ஒரு மருத்துவனிடமா இப்படி என வியக்க வைக்கிறது

அவரது உள்ளத்து கிடக்கைகள் மட்டும் கவிதைகளாகப் பிரவாகிக்க வில்லை. நோயாளர்களையும், கூட வருபவர்களையும், கூடிய பணியாற்றுவர்களையும் அவதானிக்கிறார். அவர்களது எண்ணங்களையும் செயற்பாடுகளையும் உணர்வுகளையும் கவனத்தில் எடுக்கிறார். இவர்கள் மருத்துவ மனை வரும்போது உள்ள மனநிலை, நோயாளியாகக் கிடக்கும்போது பெறும் அனுபவங்கள், சிகிச்சை முடிந்து நலமுடன் வெளியேறும் போதுள்ள மனநிலை, சிகிச்சை பலனளிக்காது மரணம் ஏற்படுதல், மரணம் பற்றிய அவர்களது உணர்வுகள் யாவுமே உணர்வுகளின் சாறுகளாக புத்துயிர் பெறுகின்றன.

உயிர்த்தலில் புகழ்களையும் மரணத்தில் தூற்றுதல்களை காதில் போட்டபடி மருத்துவமனைகள் அசமந்து கிடக்கின்றன. அவைபற்றிய வரிகள் அற்புதமானவை.

மருத்துவமனைக்கே பிரேதபரிசோதனை/மரணவீட்டில் நடந்து முடியும்/கடைசி வரைக்கும் உயிரை மீட்க/போரிட்ட உண்மைகள்/மூச்சின்றி மடியும்

மருத்துவன் வாழ்வின் நித்திய தரிசனங்களான மரணப்பூங்காக்கள் பல கவிதைகளில் சிந்தனை ஊற்றுக்களின் திறவுகோலாக அமைந்து விடுகின்றன. அதே நேரம் வேண்டித் தேடும் வேண்டாத மரணமான தற்கொலை பற்றி எச்சரிக்கவும் செய்கிறது “அந்த அறையை எட்டிப் பார்க்காதே” என்ற கவிதையில். சமூக நோக்கில்லாதவன் நல்ல மருத்துவனாக முடியாது. சமூகப் பார்வை இல்லாதவன் நல்ல படைப்பாளியாகவும் முடியாது. இவை உள்ளதால்தான் முரளிதரனால் இரண்டு துறைகளிலும் தடம் பதிக்க முடிகிறது. அனுபவத்தோடு கூடிய கற்பனை நயம் இவரது கவிதைகளை நயந்து இரசிக்க வைக்கிறது. அவரது அனுபவங்களும் எனது அனுபவங்களும் ஒன்றாய் இருப்பது போன்ற உணர்வு. ஏனைய மருத்துவர்களும் உணர்வர் அப்படியே. உங்கள் அனுபவங்களும் கைகோர்த்து நிற்கும்.

வித்தியாசமான உணர்வுகளைக் கொடுக்கும் அவரது கவிதை வரிகளை படித்து பாருங்கள். ரசிப்பீர்கள், நிச்சயமாக.

அயலாள் தர்மினி
கவிதைகள்

இது கனவின் மொழி
“அயலாள் தர்மினி கவிதைகள்”
வாசிப்பு அனுபவத்தில் குறிக்க
முடிந்த சில பதிவுகள்

வேலணையூர் தாள்

இது கனவின் மொழி,
மொழியின் கட்டற்ற
சுதந்திரம் செயற்படுகின்ற களம்

மொழியின் விடுதலை
அவாவிய கவிதை குரல்.

தன்னோடு பேசி நம்மைப்
பேசாமல் இருக்க வைத்து மிதக்க
செய்கிற ஒரு புதுவித செய்கை முறை.

இதை கவிதைகள் என்று மட்டும்
தான் கொள்ள வேண்டிய தில்லை.

“விரையும் காலத்தை தாண்டிச்
செல்ல கனவு திறப்பில் ஒரு வழி”
என்கிற: கவிதையின் இறுதி வரி
நூலுக்குள் நம்மை கைப்பிடித்து
சத்தம் போடாமல் மெதுவாக
அழைத்துச் செல்கிறது...

தர்மினியின் மனதோடு
பேசியபடி நீங்கள் தூங்கலாம்,
இடையிடையே விழித்தெழலாம்,
எங்கெங்கோ போகலாம் அதற்
கான சாத்தியங்கள் இங்கே நிறைய
உண்டு.

தர்மினி தன்னுடைய மூன்
றாவது கவிதையில் சொல்வது போல
“மண்ணில் எழுதிப் பழகிய மொழி ஒன்று.
அகதியாக அறிந்திருப்பது இன்னொன்று
அம் மொழிகளை மீறி
என் கனவுகளின் மொழி வேறொன்று
இம்மொழி ஒலிகள் அற்றது...”

ஆமாம் நீங்கள் இதுவரை
அறிந்திராத ஒரு மொழியை அறிய
ஆரம்பிக்கிறீர்கள்... அது தர்மினி
யின் மனதை படித்தல் அல்லது
அயலாளை நெருங்கி இருத்தல்
என்றும் சொல்லலாம்.

ஒரு சிலர் இது புரியாது
சலிப்படைந்து புத்தகத்தை மூடு
கிறார்கள், பலர் வியக்கிறார்கள்,
சந்தோஷப்படுகிறார்கள், தங்களை
கிள்ளிப்பார்க்கிறார்கள், அடிக்கடி சிரிச்
கிறார்கள், ஏன் சிலர் அழவும் கூடும்.

“கணப்பற்ற வீடு” என்ற கவிதையில்
தான் வந்து சேர்ந்த புகலிடத்தில் ஒரு குளிர் நாளில் உங்களை
போர்வை இன்றி அழைத்துப் போகிறார்.

“அதற்கிடையில் ஏழு மணி கொஞ்ச நேரம் உறங்கட்டும் மகள்” இந்த
இடத்தில் தன் மகளை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்கிறார்.

மம் இன்னும் கனவு முடியவில்லை
அதாவது கவிதையின் இறுதி வரி கனவின் தொடர்ச்சியை இப்படிச்
சொல்கிறது “நதி நடுவில் தோணியை தள்ளிவிடுகிறது ஏறுவதும்
இறங்குவதுமாக நடுங்குகிறது நிலவு”

“குத்திவிடும் குரூரத்தை கற்பனையின் வன்மத்தை
அமைதியான பெண் நான் என்ன செய்வேன்
கணினி முன் போயிருந்து நட்பு நீக்க தொடங்குகிறேன்”

இப்படி தொடர்கிறது ஒரு கவிதை முகநூலின் எதார்த்தத்தை
நீங்களும் உணர்கிறீர்கள் இப்பொழுது புத்தகத்தை மூடிவிட்டு போய்
நீங்களும் சிலரை நட்பு நீக்கம் செய்கிறீர்கள்

இன்னுமொரு கவிதை இப்படி தொடங்குகிறது
“மகள் கேட்கிறாள் பனி உறைந்திருக்கும் இம்மரத்தில் கோடை
காலத்தில் புறவைகள் கூடுகட்டி இருந்தனவே இப்போது எங்கு போயின
பழங்களையும் தானியங்களையும் எங்கே சேமித்தன”...

வாழ்வின் எதார்த்தமும் பாரமும் சில கற்பனை சார்ந்த கேள்விகளுக்கு
குப்பதிலளிக்க முடியாமல் தர்மினியை சலிப்படைய வைக்கிறது நீங்களும்
உங்கள் குழந்தைகள் கேட்கும் சில கேள்விகளை இப்போது நினைத்துப்
பார்க்கிறீர்கள். அதற்கான விடைகளையும் சொல்லிப்பார்க்கிறீர்கள்.

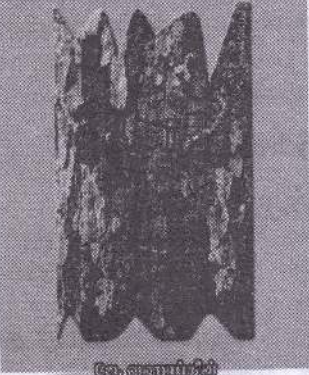
“எழுகின்ற வாசனை பசும் சாறு உடலினா மனதிலா
பசும் தோடங்காய் மணம்
அம்மா நகருக்கு போய் வருகையில் பொன் போன்று கையில் ஒன்று கொண்டு
வருவார் புளிப்பும இனிப்பும கலந்தொரு ருசிப்பு”

..இங்கே தர்மினி தாயகத்தில் தான் வாழ்ந்த நாட்களுக்கு வந்து திரும்புகிறார்
தாயின் கரங்களால் தோடம்பழம் அருந்தும் கனவில் திளைக்கிறார்.

உங்களுக்கும் பழைய ஞாபகங்கள் அந்த பசும் தோடங்காய் வாசம்
வந்து போகிறது சிலர் உங்கள் அம்மாளை நினைத்துக் கண்களைத்
துடைத்துக் கொள்கிறீர்கள். ஊரிகள், சிப்பிகள், உறைந்த நட்ச்சத்திர
மீன்கள், இராவணன் மீசைகள், தாளங்காய்கள், குஞ்சு நண்டுகள், பாசிகள்,
படகுகள் உங்களை 77களில் இருந்த தீவகத்தின் கடற்கரைக்கு அழைத்து
செல்கிறார் தர்மினி நீங்களும் செல்லலாம்.

இன்னும் இன்னும்... உங்களை இதற்குள் அழைத்துச் சென்றால்
புத்தகத்தை புதிதாக படிக்கின்ற ஆர்வம் குறைந்துவிடும், எனக்கும் கொஞ்சம்
வேலை இருக்கிறது. கவிதைகள் எப்படி இருக்கிறது இருண்மையா எளிமையா
தரமானதா என்பதைப் பற்றி நான் எதுவும் சொல்லப் போவதில்லை அதற்கு
எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது அதற்குரிய முழு சுதந்திரமும்
தர்மினிக்குரியது.

வெயிலில் ஒரு வீரப்பழம்

ஜே.வஹாப்தீனி

ஜே. வஹாப்தீனின் “வெயிலில் ஒரு வீரப்பழம்”

பேராசிரியர் செ.யோகராசா

முதன் முதலாக வெளி வரும் பிரதேச இலக்கியம் சார்ந்த கவிதைத் தொகுப்பு:

“வெயிலில் ஒரு வீரப்பழம்”

ஜே.வஹாப்தீன் தந்துள்ள “வெயிலில் ஒரு வீரப்பழம்” என்ற இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பின் சில சிறப்புக்களை பிற கவிதைத் தொகுப்புகளுடன் ஒப்பிட்டுமே வேண்டிய இடத்து பிற இலக்கிய வடிவங்களுடன் ஒப்பிட்டுமே சில கருத்துக்களை கூறுவது பயனுடையது.

ஈழத்திலே பிரதேச இலக்கியமென்று அவதானிக்கின்ற போது பலரும் புனைகதை இலக்கியங்களையே கவனத்திற்குட்படுத்துவது வழக்கமாகும். அவ்வாறு எடுத்துக்காட்டத்தக்க விதத்திலான கவிதைகள் எவையும் வெளிவராமையே அதற்குக் காரணமாகும்.

இந்நிலை நின்று நோக்கும் போது இத்தொகுப்பிலுள்ள ஒப்பாரி என்ற பிரிவிலும் பிற இடங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ள பல கவிதைகளினூடாக முதன் முதலாக அம்பாறை மாவட்டத்திலிருந்து வெளிவருகின்ற பிரதேச இலக்கியம் சார்ந்த கவிதைத் தொகுப்பு இது என்று பெருமைப்பட வாய்ப்புள்ளது.

ஒலுவில் கிராம மக்களது வாழ்வியல் மனதைத் தொடும் வண்ணம் இலக்கியமாகியுள்ளது.

மேலும் ஒலுவில் ஒப்பாரி என்ற தலைப்பிலும் வேறு சில கவிதைகளிலும் தழுவிய சார்

பிரச்சினைகள் விரிவாகப் பேசப் பட்டிருப்பதும் கவனத்திற்குரியது. தமிழ் நாட்டுப்படைப்பாளிகளை அதிகம் கவர்ந்துள்ள இவ்விடயம் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளை பெருமளவு கவரவில்லை என்ற ஆதங்கமும் இத்தொகுப்பினூடாக நீங்கும் வாய்ப்பிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தொகுப்பின் மற்றுமொரு முக்கியமான பேசுபொருள் கல்வி உலகு சார்ந்தது. அதாவது ஆசிரியர் - மாணவர் தொடர்பு முதலான விடயங்களை பல கோணங்களில் பேசுகின்ற தொகுப்பாகவும் இது மிளர்கின்றது.

இத்தொகுப்பின் மேற்குறித்த பேசுபொருள்களாயினும் சரி, பேசாப்பொருள்களாயினும் சரி இவற்றின் அடிச்சரடாக மனிதநேயம், விமர்சனப்பார்வை இழையோடுவது பற்றியும் இவ்வேளை குறிப்பிட்டாக வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக “வெயிலில் ஒரு வீரப்பழம்” என்ற கவிதையில் இவ்விருபண்புகளும் சங்கமித்துள்ளன.

இக்கவிதையில் சிந்திக்கும்போது மூத்த தலைமுறைக் கவிஞர்களான எம்.ஏ. நுஃமானின் “இலைக்கறிக்காரி”, அ.யேசுராசாவின் “நல்லம்மாவின் நெருப்புச்சட்டி” என்பனவும் புதிய தலைமுறைக் கவிஞரான ராம்கியின் “சோளம் விற்கும் பெண்ணும்” நினைவுக்கு வருவது தடுக்க முடியாதுள்ளது.

மனித நேயத்தின் உன்னத சான்றுகளாக

அணில் குஞ்சின் விபத்து”

“கறிவேப்பிலை” என்பன அமைகின்றன.

இவற்றுள் “அணில் குஞ்சின் விபத்தை” வாசிக்கும்போது ஓரளவு மகாகவியின் “புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி” நிச்சயமாக நினைவில் எழும்.

சில கவிதைகளின் தலைப்புக்களும் ஈர்ப்புடையன; வலுவும் வளமும் கொண்டன. பாளைக்குள் பூரான், சுண்டெலி, நாக்கு நடனம், அவனது கண்கள் உம்மாதான்” நெஞ்சுவெடித்தல் முதலியன அத்தகையன.

பேசுபொருள், பேசாப்பொருள் சார்ந்த கவிதைகள் சிலவற்றின் எடுத்துரைப்பு முறைகளும் கவனத்திற்குரியது.

அஃறிணைப்பொருட்கள் அவை நேரடியாகவோ, உவமை, உருவகம், படிமம் குறியீடாகவோ வெளிப்படுவதும் அவற்றுக்கிடையிலான ஊடாட்டமும் சில இடங்களில் புதிய - புதுமையான விதங்களிலே வெளிப்பட்டு இத்தொகுப்புக் கவிதைகள் சிலவற்றை சுவை புதிது ஆக்குகின்றன.

இத்தியாதி எடுத்துரைப்பு முறைமையும் பேசாப்பொருளின் அகற்சியும் அடுத்து வரும் தொகுப்புக்களிலே பெரும் பாய்ச்சலை ஏற்படுத்துவனவாக பரிணாமம் பெறும் என்று நம்புவோமாக.

இளையராஜா இசையில் “ட்ரம்ஸ்”

நேசித்தவர்கள் குறைந்தளவே இருப்பார்கள்.

“டிக்கடிக்க” திரைப்படத்திலே இடம்பெறும் “இது ஒரு நிலாக்காலம்” பாடல் குதூகலமான ரம்மிய உணர் வினை ஏற்படுத்தவல்லது. ட்ரம்ஸ் ஆரம்ப இசையாக ஒலிக்கும் அப்பாடல் பூரணமாகவே “ட்ரம்ஸ்” கருவியின் ஆக்கிரமிப்போடு காணப்படும். “நாஹ்ருதன தீரனை தீரனை” என்ற ஜதியோடு ட்ரம்ஸ் போட்டி போடுகின்ற இடம் இரசனை கொண்டது. இரண்டாவது சரணம் முடியும் சந்தர்ப்பத்தில் மௌனித்து சிறு இடைவெளிக்கு பிறகு சத்தமிடும் ட்ரம்ஸ் இசையினை அவ்வளவு சீக்கிரம் மறக்க முடியாது.

காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்த பின்னரான உதடுகளின் சேர்க்கையை முழுப்பாடலில் காட்சிப் படுத்துவதாக ஓம் நமஹா (இதயத்தைத் திருடாதே) பாடல் காணப்படுகின்றது. காதலர்களின் இதய ஓலியான “லப்டப்” ஓசையை ட்ரம்ஸ் கருவியில் வெளிப்படுத்தி பாடல் முழுக்க ஒலிக்கவிட்ட இசைஞானியின் நுட்பம் அருமையானது.

மெல்லிசைத் தன்மையோடு அமைகின்ற பல பாடல்களிலும் ட்ரம்ஸ் இசையின் அட்டகாசத்தைக் காணமுடியும். நின்னுக்கோரி வர்ணம் (அக்னி நட்சத்திரம்) என்ற மோகன ராகப் பாடலில் பல்லவிக்கும் முதலாவது சரணத்திற்கும் இடையில் இத்தகைய அட்டகாசமான இசைச் சேர்க்கையை ரசிக்கலாம். என் வானிலே ஒரே வெண்ணிலா (ஜானி) பூங்காவனம் மது வனம் (அக்னி நட்சத்திரம்) காதல் ஓவியம் (அலைகள் ஓய்வதில்லை) சந்தனக்காற்றே (தனிக்காட்டு ராஜா) சங்கீத மேகம் (உதயகீதம்) போன்ற மெல்லுணர்வுப் பாடல்களிலும் இசைஞானியின் ட்ரம்ஸ் சிறப்பாக உள்ளது. அதே போன்று ஆசை நூறுவகை (அடுத்த வாரிசு) வச்சுக்கவா உன்னமட்டும் (நல்லவனுக்கு நல்லவன்) அடியே மனம் நிலன்னா (நீங்கள் கேட்டவை) ஆகிய துள்ளிசைப்பாடல்களிலும் ட்ரம்ஸ் புகுந்து விளையாடியிருக்கும்.

தமிழ்த்திரைப்படங்களின் பல பாடல்களின் ஆயுளை கூட்டியதில் ட்ரம்ஸ் இசையின் வகிபாகமும் குறிப்பிடத்தக்கது இன்னும் என்னை என்ன (சிங்கார வேலன்) ராஜா ராஜாதி ராஜன் (அக்னி நட்சத்திரம்) குருவாயூரப்பா (புதுப்புது அர்த்தங்கள்) என்னம்மா கண்ணு (Mr.பாரத்) போன்று பலபாடல்களைச் சொல்லலாம். பாடற்காட்சியில் நடிக-நடிகைகளின் உடல் அசைவுகளை ட்ரம்ஸ் ஓசையே பெரும்பாலும் தீர்மானித்துள்ளது. நையாண்டி மேளத்தைக்கூட ட்ரம்ஸ் மூலம் வெளிப்படுத்திய இசை மேதையாக ஞானி காணப்படுகிறார்.

ஒவ்வொரு இசைக்கருவியும் ஒவ்வொரு ஞாபகப்படிமத்தையும், பண்பாட்டுத் தளத்தையும் பிராந்திய அடையாளத்தையும் கொண்டமைகிறது. இவற்றினைத் தனித்தனியே புரிந்து அழகியல் அடுக்குகளாக்கித் தருகின்ற ஆற்றல் மிக்கவர் இளைய ராஜா அவர்கள். மரபுக்குள் நின்று மரபினை உடைத்தும் நவீன கலப்பிசையினை நமக்கெல்லாம் தந்தவர். அவரது இசையில் “ட்ரம்ஸ்” என்ற கருவியின் பங்களிப்பினை இச்சிறு கட்டுரையில் மதிப்பிட முயல்கிறேன்.

நூதன முரசுத் தொகுதியென தமிழிலே சொல்லப்படுகின்ற “ட்ரம்ஸ்” இசைக் கருவிகளின் கூட்டமைப்பானது பாடலின் நேர இடைவெளியைப் பராமரிக்க இசைக்கப்படுகின்றது. பாடலின் தூங்கல் நகர்வுக்கும் துள்ளல் நகர்வுக்கும் உதவுகின்றது. இந்த இசைக் கருவிகளின் தொகுதியினை இசைஞானி அவர்கள் மிகத்திறமையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார் பாண்டியராஜன் ராமராஜன் போன்ற மெல்லியல்பு நடிகர்களுக்கான சண்டைக் காட்சியினை வன் பண்புக்கு மாற்றியமைக்க “ட்ரம்ஸ்” ஓசையினை பாவித்திருப்பதைப் பலபடங்களிலே காணமுடியும்.

தமிழ்சினிமாவின் புதிய அலைப்படங்களுக்கான இடத்தினைக் கபளீகரம் செய்த வணிகத் திரைப்படாக “சகலகலாவல்லவன்” உறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு புதுவருடப்பிறப்பிலும் S.P.B அவர்களின் குரலில் ஒலிக்கும் Happy New Year வாழ்த்தினை இலகுவில் மறக்க முடியுமா? அவ்வாழ்த்தினை “ட்ரம்ஸ்” இசையினைத் தொடர்தே வெளிப்படுத்துகிறார். “இளமை இதோ இதோ...” என்ற அப்பாடலில் ட்ரம்ஸ் தருகின்ற துள்ளல் இன்பத்தையும் “நான் தான் சகலகலா வல்லவன்” என்ற வரிகளைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு தடவையும் சத்தமிடும் விபுணவி ஜால்ராவின் (Drum Kit Cymbals) அதிர்வினையும்

கொஞ்சம் தண்ணி பாவிப்போம் தான். அதனால் ஓனக்கென்ன?" என்றிடபிச்சை தனது டியூனை உடனே மாற்றி "என்னா ஓய் சும்மா ஒரு வெளையாட்டுக்கு ஒன்னோட கதைச்சா இப்புடி கோவிச்சுக்கிறீயே! நா எப்போதும் எல்லோரையும் தமாஸாத்தானே கதைப்பேன் இதுக்கெல்லாம் கோவிச்சுக்கிறலாமா?"

பஸ் கம்பியை பிடித்து தொங்கி நிற்க முடியாமல் பெலன்ஸ் பண்ண இயலால் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தான் பிச்சமுத்து அவனுக்கு பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு சகோதர இன நபரை இடித்து இடித்து தள்ளியவாறு தொடர்ந்து அவன் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தான் இதைக் கண்டும் காணாதும் தெரிந்தும் தெரியாதவாறும் "அஜஸ்ட்" பண்ணியவாறு அந்த அன்பர்தனது பயணத்தை தொடர்ந்த வண்ணமிருந்தார்.

பெயரால் வெல் அருகில் முன்னே ஒரு லொறி வேகமாக வர டிரைவர் திடீரென பிரேக் ஒன்றை போட்டார் நிலை தடுமாறி பிச்சைமுத்து நாட்டாமி தடுமாறி போய் அமர்ந்திருந்த நல்லையா காலடியில்

சமூகப்பித்தன்

■ மொழிவரதன் ■

"சாமிய கண்டா கையெடுத்து கும்பிடுங்கடா. அது ஏண்டா வீட்டில இருந்து "அத" தூக்கிசாமிக்கு காட்டுரீங்க. இந்த புள்ளையார, முனியாண்டிய காளிய கும்பிடுறவங்கே எல்லாம் இப்படித்தான்.."

பிச்சமுத்து பஸ் கம்பிய பிடித்து தொங்கிய வாறே இவ்வாறு கத்திக் கொண்டிருந்தான். யாரும் பஸ்சில அவனது பேச்சுக்கு பதில் கூறவில்லை. மெலிந்த உருவம் அரைகுறை முடிகளுடனான சொட்டைத்தலை எந்நேரமும் போதையில் சிவந்து போயிருக்கும் கண்கள். தள்ளாடும் நடை என்ற அங்க அடையாளங்களுடனான உருவமே அது.

பிச்சமுத்து பேச்சுக்கு மத்தியில் அவனது தோட்டத்தில் வசிக்கிற நல்லையா, சிவக்குமார், நல்லக் கண்ணு ஆகியோரையும் இடையிடையே வம்புக்கு இழுத்த வண்ணமிருந்தான்.

"என்னடா நல்லக்கண்ணு பத்தாந்தேதி சம்பளம் போட்டவுடனேயே போத்தல் வாங்க டவுனுக்கு வந்தியா? எத்தனை சாராயப் போத்த வாங்குனே? கண்டம்ன் எத்தனை வாங்குன?" ... என்ற வாறு அவர்களது யூரியா பேக்கு சரளை தடவினான்.

"டேய். பிச்ச இந்தா நீ சும்மா என்னோட அக்ராதி பண்ணாத. ஓ மாதிரி மூட்டைய தூக்கிட்டு முழு நாளும் தண்ணிபோடர ஆளா நா? அண்ணைக்கி நீ தண்ணிய போட்டிட்டு நம்ம பண்டார மாத்தியா ஹோட்டலுக்கு முன் கான்ல கெட நீதாக்க ஊரே சொல்லிச்சு... நாங்க சம்பளம் போட்டா அல்லது நல்லது கெட்டதுக்கு புள்ளைய குட்டியளோட

வீழ்ந்தான் நல்லையா அவனை தூக்கி தனது இருக்கையில் இருத்தி

"அண்ணே உட்கார்ந்து வாங்கண்ணே" என்றான்.

"நீ நல்லையா. நல்ல ஜயா தான். எவனாவது எனக்கு உட்கார எடம் கொடுத்தானா மத்தவங்களுக்கு முடியாதவங்களுக்கு எளந்தாரிய எடம் குடுக்கனும் நீ அந்த அழகம்மா மகேன் தானே? நீ நல்லா இருக்கனும்"... என்று கை கூப்பியவாறு வணங்கினான். பக்கத்திலிருந்த சிவக்குமார் தோட்டத்து திருவிழா பற்றி கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ஆமா இந்த மொற செறப்பா பூசைய போடனும். மேல் டிவிஸன் காரன் செஞ்சதை விட மேலும் செறப்பா செய்யணும். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மேளம், நாதசுரம் கொண்டுவரனும். காவடி, சுரகாட்டம் என எல்லம் செய்யனும் டவுண்ல அந்த டிரவேட் தோட்டத்து ஜயரை கொண்டுவர சில பேரு சொன்னாங்க. அவரை கொண்டு வரனும்..." எனபரபரப்பாக சிவக்குமார் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

இதற்குள் மூக்கை நுழைத்த விச்சைமுத்து

"அட ஏண்டா நீங்க...? ஒங்களுக்கெல்லாம் என்னடா காசை, மாடு, ஆடு எல்லாம் இங்கிற நல்லா தண்ணிய போடுற நீயெல்லாம் கோயில் கொமிட்டி வேட்டிய கட்டிக்கிட்டு நெத்தியில் பட்டை அடிச்சிட்டா நீ எல்லாம் என்ன பக்தனா?... என்றவாறு

"யாரை எங்கே வைப்பதென்று யாருக்கும் தெரியல... என்ற சினிமா பாட்டை பாடினான். அவ்வாறு இரண்டொரு அடிகளை பாடு அவன் பின்னர் வேறொரு

பாட்டுக்கு செல்வான் இது அவனது பழக்கம் பழைய பாடல்கள் பல அவனுக்கு ஞாபகத்தினுள்ளன ஆனால் அவன் அதனை அரைகுறையாகவே பாடுவான் ஆனால் எந்த இடத்தில் என்ன விடயமோ பிரச்சினையோ அதற்கேற்றாற் போல நக்கலாகவும் நையாண்டியாகவும் பாடுவான்.

பஸ் ஓடிக் கொண்டிருந்தது, பிச்சைமுத்து கோயில் பூசாரி, ஐயர்மார்கள், கோயில் நிர்வாகக் குழுவினரான கோயில் கொமிட்டிகள் போன்றோர்கள் பற்றி ஏசிக் கொண்டே வந்தான் திடீரென பராசக்தியில் சிவாஜிகணேசன் பேசிய வசனங்களை அரைகுறையாக பேசினான். பஸ் சற்றே அமைதியானது.

“நான் கோயிலை குறை சொல்லவில்லை ஆங்கே பூசாரி செய்யும் அநியாயங்களைத் தான் கூறு கிறேன். அவர்கள் செய்யும் கொள்ளை கற்பழிப்பைத் தான் குற்றம் சொல்லுகிறேன்.” என்றவன் “ஆமாண்டா இங்கே யாருடா கோயிலை கட்டிப்படிச்சிக்கிட்டு கிடக் கிறது எல்லாம் பெரிய பெரிய தலைகள் தான் பூசைக்கு நூறு ரூபாய்க்கு மேல கோயில்ல கணக்குப் புள்ளே டிக்கெட்டுக்கு காசு கேட்கிறார். ஏழைக்கு இது சரிவருமா எல்லாம் கோயிலுக்குள்ள போகலாம்... பஸ்ஸலயில காசு கேட்கிறானா...? சர்ச்சில காசு கேட்கிறானா...? எனக்கு அது தெரியல. காசு உள்ள ஆசாமிய அது பணத்தைக் கொட்டுங்க எல்லாரும் சாமி கும்பிட சும்மா விடுங்க... என்றவன்.

“காசேதான் கடவுள் பா... அந்தக் கடவுளுக்கும் அது தெரியும்பா...”

“பணம் பந்தியில குணம் குப்பையில...” இதை அறியாதவர் யாரும் மனிதரில்லே” என்று கிறுக்கன் போல பாடிக் கொண்டிருந்தான்.

பஸ் கண்டக்டர் மணி “யாரது சத்தம்” என்றவாறு உள்ளே சற்று வந்து நோட்டமிட்டான்.

“அடவாப்பா பெரிய காசப்பேன் மகனே நீ. பஸ்சிலரேடியோ போட்டியா? இல்லயே அது தான் நான் பாட்டுப் பாடுறேன். யோசிக்காத தம்பி நான் கருத்தான பாட்டுத் தான் பாடுவேன். ரஜனியும் பஸ் கண்டக்டராக இருந்து தான் நடிகரானாரு. மணி நீயும் ஒரு நாளைக்கு சினிமா நடிகர் ஆவே...” என்று கூறியவாறு கலகலவென சிரித்தான். இதற்கு மணி ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. அவனுக்கு பிச்சமுத்தைப் பற்றி நன்கு தெரியும். அதிகாலை எழும்பி 7.30 மணியளவில் சிறிய சேனை நகர் வந்து விஜேசிங்க ஹோட்டலில் பிளேன்டி ஒன்று தருமாறு கேட்பான் அந்த சிங்கள முதலாளிக்கு இவன் கதை தெரியும் ஏனெனில் சில வேளை அவன் வீடு திரும்பும் போது அஜேசிங்க ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்து ஏதாவது கையில் பணமிருந்தால் கொடுத்து விட்டு குறுக்கு நோட்டுவழியாக தனது வீடு நோக்கி நடப்பான்.

பிச்சமுத்து வாழ்வில் இதெல்லாம் அவ்வப்போது நடப்பதுதான். சிலவேளை பணம் ஒன்று மில்லாது காலையில் பாணும், பருப்பும், பிளேன்டியும் அல்லது “ஏதாவது உண்பதற்கு” காலையில் வந்து கேட்பான் விஜேசிங்க ஹோட்டலில் விறகு வந்தால்

இறக்குதல், மாழமுட்டைகள் வந்தால் இறக்குதல், விறகு வெட்டுதல் இப்படியானவற்றை செய்து கொடுப்பான். பணம், கூலி எல்லாம் மிகக் கரராக கேட்க மாட்டான். மேலும் அதே விஜேசிங்க ஹோட்டலில் உள்ளே கனவாக வீறிடும் சாராயத்தையும் ஏத்திக் கொள்வான்.

இதே பாணியிலேயே மணி வேலை செய்யும் பஸ்சில் அதிகாலை ஏழு, ஏழறை மணியளவில் “சும்மா” ஏறிடவுன் வருவான் அவனை பஸ்சில் ஏற்றாவிட்டால்.

“டேய் நம்ம பலாந்ல நீ எப்படி பஸ்சு நிறுத்திறனு இருடி பார்ப்போம்” என சும்மா வாய்ச்சவடால் விடுவான். பஸ் டிரைவரோ கண்டக்டரோ பஸ்சினுள் பிரயாணிகளோ இதையெல்லாம் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளுவதில்லை. இதெல்லாம் வெறும் வெத்து வேட்டு என பஸ்டிரைவர் கூனில் அறிவான்.

மலைத்தோட்டத்திலே பேர் பதிந்து வேலை செய்து வந்த பிச்ச முத்துவுக்கு மனைவி காளியம்மாள் உள்ளாள், இரண்டு பிள்ளைகள் உள்ளனர்.

தோட்ட நிருவாகத்தோடு, கண்டக்டர் துரையோடு வாக்கு வாதப்பட்டு இறுதியில் பிச்சை முத்துவை வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டனர். காளியம்மா, பிள்ளைகள் நலன் கருதி அவர்கள் லயன் அறையிலிருக்க நிருவாகம் அனுமதித்தது. அதே வேளை பிச்சைமுத்து “அட போனால் போகட்டும் போடா” என்றவாறு

“நாயி எங்க போனாலும் நக்கித்தான் தண்ணி குடிக்கலாம் என்பாங்கே நான் டவுனுக்கு (போயி நக்கி பொனடிக்கிறேன்) என்றவாறு டவுனில் ஒரு மூட்டை தூக்கியானான்.

“இந்த உருப்படாத மனுஷன் தோட்டத்த விட்டு போறதே நல்லது என எண்ணிய காளியம்மாவும், பிள்ளைகளும் தோட்டத்தொழிலாளர்களாகத் தமது வாழ்வை கடத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

பிச்சை முத்து என்ற இந்த கதாபாத்திரம் ஆசிரியர் பிரேம்குமாரினாலும் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒன்றாகவே இருந்ததை பலரிடம் கூறி உள்ளார் குடியும் தள்ளாட்டமுமாய் அந்த பிச்சைமுத்து இருந்தாலும் தில்லும்ல்லு இல்லாத ஒரு மனிதன் என கூறலாம். அவனது பழைய தத்துவப்பாடல்கள், நக்கல்கள் இச் சமூகத்தின் சிலரது ஊழல்கள், இடாம்பகம், போலித்தனம், ஏமாற்றுத் தன்மை, அறியாமை, மடமை மீதான ஒருவகை தாக்குதல்களாகவே வெளிப்பட்டன.

“ஏண்டா நீங்க எல்லாம் கோயிலுக்கு சேவை செய்ய போறீங்க... நீ எல்லாம் சைவனா? நல்ல தண்ணிய போட்டு திருவிழாவில் ஆடுறீங்க. கேட்டா காவடி யாட்டம், மயிலாட்டம், குயிலாட்டம் என சொல்லுறீங்க சாராய நெடியோட சாராய முதலாளிக்கு சாமரை வீசு ரீங்க... அவனுக்கெல்லாம் “உபயம்” குடுக்கிறீங்க... டிவிசனுக்கு ஒரு கோயிலு எந்தச் சாதிக்காரேன் கூட இருக்கானோ அவனுக்கு ஒரு கோயிலு என்றவாறு பிச்சைமுத்து பேசிக் கொண்டுந்நான்.

பஸ் ஓடிக் கொண்டிருந்தது அவரவர் எண்ணக் களில் ஆழ்ந்து கிடந்தனர். பெரிய நகரத்தை கடந்து ஒரு சிறிய நகரமான சேனையூர் நகரத்தை அடைந்தது

இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் பிச்சைமுத்து அவனது வீட்டை அடைந்து விடுவான்.

பிச்சை முத்து என்ற இந்த மனிதன் பற்றி ஒரு குறிப்பொன்றை கந்தசாமி சேர் சொல்லிய வேளை அவரோடு கடமைபுரிந்த சிவலிங்கம் சேர், வெற்றிவேல் சேர் போன்றோர்களும் அந்த உரையாடலில் கலந்து கொண்டிருந்தனர் பிச்சை முத்து பற்றிய அந்தக் குறிப்புகள் அவன் யார்? என்பதையும் அவனது பிறப்பு, வளர்ப்பு, வாழ்வியல், சுற்ற கல்விப்பின்புலம் எனப் பலவாறான விடயங்கள் விசாலமாக புரியலாயின. பிச்சை முத்து தனது ஆரம்ப காலத்தில் நல்ல திறமையானவனாகவும், கல்வியில் ஈடுபாடும் திறமையும் உள்ளவனாகவும் விளங்கி உள்ளான்.

மலைத்தோட்ட பாடசாலையில் தனது ஆரம்ப கல்வியைத் தொடங்கி கந்தையா சேரினால் தரம் ஐந்துக்கு பின்னர் வாணிதமிழ் மகாவித்தியாலயத்தில் படிப்பைத் தொடர்ந்துள்ளான். அங்கு அவன் ஒரு பிரபல் யமானவனாகவும் அங்கு கடமையாற்றிய இளமுருகன் ஆசிரியருடன் தமிழ்மொழி இலக்கியம், தீராவிடப் பற்றுடனான உரைகள் என்பனவற்றில் ஆர்வம் உள்ளவனாக உள்ளான். பகுத்தறிவுவாதம், பொதுமை கருத்து என்பன உள்ளடங்கலான ஆசிரியர் இளமுருகனின் மேடைப் பேச்சு உரைகள் பிச்சை முத்து வினால் இலக்கிய காட்டங்களில் நிகழ்த்தப் பட்டுள்ளன.

தமிழ் மொழித்தின போட்டிகள், ஏனைய பிற சமூகக்கல்வி போன்ற தொடர்பான போட்டிகள் என்பனவற்றில் பங்கேற்று பல பரிசில்களை பாடசாலைக்கு கொணர்ந்துள்ளான்.

இந்தப் பின்னணியில் மது அருந்தாமை, பெண்ணியம், சமூக சீர்திருத்தம் என்பன பற்றிய பல நல்ல சிந்தனைகள் அவனுள் தூவப்பட்டுவிட்டன. இந்த நல்ல விளை நிலம் கபொத சாதாரணதரத்துடன் படிப்பை முடித்திட வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப் பட்டது அவனது தகப்பனின் செயல்களால் தான் என சிவலிங்கம் சேர் கூறினார்.

ஆம் மலையகத்துக்கே விசேட மாக் உரித்தான, சவாலான குடிப்பழக்கம் அவனது அப்பாவான கடலை முத்துவை பிடித்து வசப்படுத்தி விட்டது. கிழமைக்கு ஒருமுறை குடித்து பின்னர் இடையிடையே குடித்து அடுத்து காலையிலேயே சாராயத்தில் முகம் கழவிடும் நிலைக்கு சாராய மது போத்தல் தனது வினைத்திறனை வெளிக்காட்டியது.

கடலை முத்து எனும் குடும்பத்து தலைமை வேர் சுருண்டு நரம்புத் தளர்ச்சி என்ற பெயருடன் படுக்கையில் வீழ்ந்தது குடும்ப வருமானம் குன்றியது. இந்தப்பின்னணியில் பிச்சை முத்து தோட்டத்தில் பெயர் பதிதல் வேண்டும் அல்லது கொழும்புக்கு வேலைக்கு செல்லுதல் வேண்டும் என்றொரு இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

மலைத்தோட்டத்தில் கண்டக்டராக கடமையாற்றிய கருப்பையா அவனுடன் கதைத்து தொரைக்கு சொல்லி “சுப்பவைசர்” வேலைக்கு வேலைப்பழக

ஒழுங்கு செய்தார்.

வேலை பழகி வேலைக்கு வந்த பிச்சை முத்து வாழ்வின் யதார்த்தங்களையும், நிதர்சனங்களையும் கண்டு வெகுண்டான்.

தேயிலைக் கொழுந்தில் இராத்தலை குறைத்து சொல்லு மாறும் துண்டு கொடுக்குமாறும் அதே மலைத் தோட்டத்தில் கண்டக்டர், சின்னதுரை எல்லாம் சொன்னபோது அதிர்ந்து போனான். தனது தொழிலால் தான் ஒரு கோடரிக்காம்பாக விரும்பாத அவன் அதனை எதிர்த்தான் தனது சகோதரங்களுக்கு தானே முத்த இலை என்று கூறி கழிவுக்காக கிலோ 2 கிலோ பச்சைத் தேயிலையை கிழிப்பதென்பது எமது கண்ணிலே நாமே குத்திக் கொள்வது போல ஆகாதா? அவமரியாதையாக திட்டிவது, ஏசுவது, சிறிது கணக்கத்திற்காக அரைப்பேர் போடுவது துரை கண்டக்டர் வீட்டிற்காக புல் அறுப்போர்களுக்காகவும் சலுகையார் இயேசு வேலை கொடுப்பது அல்லது சும்மா பேர் பேடுவது வீவு கொடுப்பது பச்சைத் தேயிலையின் இராத்தலை கட்டுப்போடுவது என இன்னோரன்ன விடயங்கள் அவன் சுற்ற தத்துவார்த்த தர்மங்களுக்கும் மனசாட்சிக்கும் மாறானதாக இருந்தன.

இளமையான அவனது இரத்தம் கொதித்தது தாறுமாறாக வார்த்தைகளை துரையிடமும், கண்டக்டரிடமும் மேலிடங்களிலும் அள்ளி வீசினான் அவனது நீதிக்கான அந்தக் தனல் அவனது வேலையை பிடிங்கிடும் சுடு நெருப்பானது. அவன் வேலையை பிடுங்கிடும் சுடு நெருப்பானது அவன் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டான்.

ஒரு காலனித்துவ நிர்வாகக் கட்டமைப்பில் தொடரும் பெருந்தோட்ட முறைமைக்குள் விதிக்கப் பட்ட எழுதப்பட்ட யாப்பிற்குள் உள்வராத நடைமுறையிலான சட்டங்கள் பல இன்றும் தொடர்கின்றன என்பதை அவனது வேலை நீக்கம் பறைசாற்றியது.

தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள் பலர் உண்மையாக தொழிலாளர் நலன் சார்ந்து செயற்பட்டாலும் அதற்குள்ளும் தனது சுய நலன் லாபம் சார்ந்து காமைத்துவத்துடன் சமரசம் செய்து தனது கட்சிக்காரருக்கு (Clint) துரோகம் செய்யும் பிரதிநிதிகளும் உள்ளனர் என்பதை பிச்சை முத்து தனது வேலை நீக்கம் விடயத்தின் ஊடாக தெரிந்து கொண்டான்.

தொழில் ஆணையாளருடன் இடம் பெற்ற விசாரணையின் போது தனக்காக பேசிய பிரதிநிதி மாலையில் பெரிய ஹோட்டலில் மது, பிரியாணி களுடன் துரையோடு சமமாக காணப்படுகின்றான் என்ற செய்தி ஒன்றை ஆபிஸில் வேலை செய்யும் ஒரு கிளார்க்கர் பிச்சைமுத்துவின் காதுகளில் கசியவிட்டு

“நான் சொன்னதாக சொல்லாதே, ஆனா போய்ப்பாரு” என்று தீயை மூட்டி விட்டு சென்று விட்டார். ஹோட்டலில் அவன் கண்ட காட்சி சாரய போத்தலை எடுத்து உடைத்து இரண்டு பேருக்கும் சொருக வேண்டும் என்று வெறியைத் தூண்டியது ஆங்கே தகராறு பட்ட அவன் அடிக்கப்போய் ஹோட்டல் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தரால் பிடிக்கப் பட்டு பொலிஸில் ஒப்படைக்கப்பட்டான்.

பிச்சை முத்துவின் நியாயம் சிறை கம்பி களுக்குள் உந்தள்ளப்பட்டு பூட்டுப்போட்டு பூட்டப் பட்டது.

வாழ்வின் இளமைக்காலத்தினை சிறையில் கழித்து வெளியே வந்த வேளையில்

“பொழைக்கத் தெரியாதவன்”

“மலைத்தோட்டத்தை நிமிர்த்திடுவரு”

“எவன் எப்படி போனா என்ன? பிச்சை முத்து நமக்கேன் சோலி தொரட்டுனு இருந்திரு அப்பா.”

போன்ற முன்னைய அல்லது காலனித்துவ பரம்பரையின் அடிமைத்தன சிந்தனைகளும் விலங்கிடப்பட்ட அடிமைத்தனத்தின் மீதுள்ள ஒரு சுகானுபவமும் பிச்சைமுத்துவுக்கு முரணான பெரிய கேள்விகளாக இருந்தன. இதே நேரம் அவன் செய்தது சரி. தட்டிக் கேட்க வேண்டியதை தட்டித்தான் கேட்கனும் குட்ட குட்ட குனியிரவனும் மடையன் குனிய குனியக் குட்டுறவனும் மடையன் கள்ளத்தராசிலயும் நிறுக்கிற சில தில்லுமுள்ளுகளும் உள்ளன இதையெல்லாம் எவராவது கேட்க வேணா? என்றவாறு ஒரு புதிய தலைமுறைபேசத்தான் செய்தது. தோட்ட நிருவாக கெடுபிடி, நாட்கூலி இப்படி தொடரும் அவலத்தாறும் எந்த வித முன்னேற்றகரமான புதிய பயிற்செய்கை முறைமைகளும் இந்தப் பயிற்செய்கைக்குள் உள் வாங்கப்பட்டாலும், பாரம்பரிய பழைய முறையே தொடர்கின்றது. ஒரு சில விடயங்கள் மாற்றம் பெற்றாலும் வாழ்வியல் சமூக அந்தஸ்த்தின் நிலைமை இழிவான பார்வைகாரணமாகவும் பல புதிய தலைமுறையினர் இதிலிருந்து விடுபட்டுச்செல்லும் போக்கின் காட்டத்தின் ஒரு குறியீடாக பிச்சை முத்துவும் விளங்கினான்.

கொழும்புக்குச் சென்று கடைகளில் நின்று அங்கும் அவனுக்கு முரண்பாடுகள் தோன்றி மன உளைச்சலுக்கு உள்ளாகினான். வாழ்க்கையில் நியாயங்களுக்காக எந்த விலையையும் கொடுக்கத் துணிந்த அவன், நடைமுறை இவ்வமைப்பின் போக்கிற்கு சற்றேனும் சமரசம் செய்யாதவனாகவே வாழ்ந்து விட்டான்.

விரக்தி, வேதனை, ஒரு முனைப்பான போக்கு ஏமாற்றம் அவனை தடைகளை தாண்டும் ஒருவனாக்கினாலும் மறுபுறம் குடி எனும் கோர பூதத்தின் மடி சாய்ந்த ஒரு மனிதனானான்.

காலம் உருண்டோடியது. அது ஏன் நிற்கப் போகின்றது? உலக இயக்கம் அப்படி மாற்றங்கள் புதுமைகள் புதிய அலைகள் இவ்வலகின் நியதி அதில் பிச்சைமுத்துவும் ஒருவன் ஆனான்.

கொழும்பிலிருந்து திரும்பிய அவன் நாளும் மூட்டைத்தூக்கும் ஒரு மூட்டைத்தூக்கி ஆனான். தண்ணி அடிப்பது வழக்கமானது இளமைக் கால சிந்தனைகளுக்குள் முளைக்குள் நுழைந்து பதிந்து குழ்ந்து போன பழைய பாடல்கள் அவனது ஆத்ம மீட்சிக்கான சீதங்களாயின

உண்மைக்கான அவனது தேடல்கள் உரத்த குரல்கள் சிறை பிடிக்கப்பட்டு பூட்டிடிப்பட்டு உறங்கின

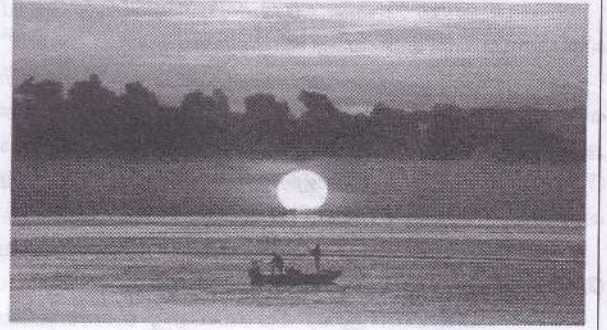
என்றாலும் மலைத்தோட்டத்தில் அவன் வழியில் சிலர் குரல்கள் எழுப்பாமல் இல்லை தொழிற்சங்கங்கள் கடக்கிகள் மெளனிக்கும் வேளைகளில் எல்லாம் மலைத் தோட்டத்தில் தானாக எழுந்து மக்களோடு குரல் எழும் பும் ஓர்கூட்டம் எழுந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது.

பிச்சைமுத்து இதோ அதிகாலை விஜேசிங்க ஹோட்டலில் பிளேன்டியுடன் பொல் ரொட்டி (தேங்காய்ப்பு, ரொட்டி) சம்பல் சாப்பிடுகிறான் அவனது ரூட் இப்படியே தொடர்கின்றது.

அந்த மலைத் தோட்டத்திலிருந்து எழும் குரல்கள் உயர்ந்து தேன் பூச்சித் தோட்டமலைகளில் ஒலித்து மறுபுறம் தெரியும் சிங்க மலைத்தோட்டத் தொடரிலும் எதிரொலிப்பது பிச்சை முத்துவுக்கும் காதில் விழுகாதிலிருந்த ஒரு பீடியை பற்றவைத்து இழுத்த வாறு “மணியன் பல்சை” பார்த்தவாறு நிற்கின்றான்.

குவியல் குவியல்களாக வாய்க்குள்ளிருந்து வெளிக்கிளம்பும் புனைக காற்றோடு கலந்து எங்கோ சென்றடைகின்றது மெல்லெனத் தொட்டுச் செல்லும் காற்றின் ஊடாகவும் காற்றலைகள் ஊடாகவும் உரத்த ஒலியாகவும் ஒரே கூற்றாகவும் குரல்கள் வந்த வண்ணம் உள்ளன.

ஏதோ விடிகிறது

காய்ந்துதிர்ந்து காற்றில் சிக்குண்டு
கடந்துபோன காலச் சருகுகளில்
காணாமற்போன கனவுகளைத் தேடி
ஊர்ந்து செல்கின்றது மனச்சாரை

நிறமிழந்த நாட்களின் நகர்வுறுத்த
தரைதோட்டகல மறுத்துறைகின்றன சுவடுகள்
சுவரொட்டிச் சத்தமிடும் பல்லியை
வெறுத்தபடி வெளியேறுகின்றது உடல்

தொலைவில் தொணிக்கும் மணியோசையில்
நம்பிக்கையின் நாதம் நலிவுற்றுவிட்டது
திசைகள் வெளித்துவிட்டன
இதக்கூடு இருள்கவ்வியே கிடக்கிறது

ஆன்மீகச் சலவையிலும் ஆங்கே
தப்பிப்பிழைக்கும் சில ஆழக்கெண்ணங்கள்
ஆட்சிப்பீடமேறி ஆட்கொள்கிறது
அடங்கப்போகும் வாழ்வுதனை.

- கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

எலி எலியைக் கடித்துவிட்டது

“என்ன இந்த மனுசனுக்கு மூளை கீளை தட்டிவிட்டுதோ. அர்த்தமில்லாமல் தாறு மாறா பேசுது. உலகத்திலை நடக்கிறது நடக்காதது தெரியாது போலை கிடக்கு. நடக்க முடியாததை நடந்ததாகச் சொல்லுது.

இவர் சொன்ன மாதிரி நடக்க சாத்தியமே இல்லையே!”

இல்லாததை இருக்கிறது போல காண்கிறது, கேட்கிறது உணருகிறது எல்லாம் மனப்பிறழ்வு (schizophrenia) நோயிலைதான். தான் கண்டது சரியென்று அடம் பிடிப்பார்கள் தான் பிடிச்ச முயலுக்கு மூண்டு கால் என்பது போல. எவ்வளவு சொன்னாலும் சரி, இல்லை வடிவா விளங்கப்படுத்தினாலும் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டினம். ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டினம். வீண் சந்தேகம் கொள்ளுவினம். காண்பது, கேட்பது, உணர்வது செயற்படுவது யாவுமே மாறுபாடாகத்தான் இருக்கும்.

ஆனால் ஆளைப் பார்த்தால் அப்படித் தெரிய வில்லையே என என் அனுபவம் மறுதலித்தது.

நல்ல உயரம். ஆறடிக்கு மேலை இருக்கும். வாட்டசாட்டமான உடம்பு. வட்ட முகம். தடித்த மீசை. அவரது முகத்தில் சற்றுப் பதற்றம் தெரிந்தாலும் மன நோய்க்கு ஆளானவரது அடையாளமே தெரிய வில்லை.

எதற்கும் கூட வந்த அவரது மனைவியிடம் பேசிப்பார்க்கலாம் என முடிவெடுத்தேன்.

“என்னம்மா இவர் சொல்லிறது உண்மையே. உண்மையாக இருந்தாலும் இவர் எப்படி அதைக் கண்டு பிடிச்சார்”

“உண்மைதான் டொக்டர் நானும் பார்த்த னான்” சற்று தலையைக் குனிந்து, நாணப்படுவது போலச் சொன்னான். இதைச் சொல்லவும் நாணமோ! வெக்கடையான பிள்ளை போல இருக்கு.

அது கிடக்கட்டும். இவ தானும் பார்த்தது என்று சொல்கிறாவே! இவ பார்க்கும் வரை அதுகள் காத்துக் கொண்டு நிண்டதுகளோ. என்ன பேய்க் கதையாக் கிடக்கு என்று மனம் சொன்னது. ஆனாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல் கேள்வியைத் தொடர்ந்தேன்.

“அதாலை இவருக்கு என்ன பிரச்சனை”

“சரியாப் பயப்படுகிறார். கொஞ்சம் வேதனையும் இருக்கும் தானே டொக்டர்”

அதுகள் கடிபட்டால் இவருக்கு ஏன் வேதனை வந்தது!

இப்ப எனக்கு என் மீதுதான் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. இவர் சொன்னதை நான்தான் சரியாகக் காதிலை விழுத்தவில்லை போல கிடக்கு. அவதானக் குறைவு என என்னை நானே கடிந்து கொண்டேன்.

“என்ன கடித்தது? எப்ப கடித்தது?” மீண்டும்

கேட்டேன், தெளிவு பெறுவதற்காக.

“நேற்று ராத்திரிதான். எலி எலியைக் கடித்து விட்டது. காலமைதான் கண்டன். பாத்தும் போகேக்கை தான் கண்டனான்” எலி கடித்தது கூடத் தெரியாத அளவு கும்பகரணத் தூக்கம் தூங்கியிருக்கிறார்.

“ஏன் எலிசெத்துப் போய் அங்கை கிடந்ததோ?”

“இல்லை ஐயா...” சற்று சங்கடத்தோடு நெளிந்தவரது தொடைகள் சற்று அகன்று விரிந்ததை அவதானித்தபோது, எனக்கு சற்று வெளிச்சம் அடித்தது போல இருந்தது. அவரது ரிப்பூப் லைட்டிலிருந்து ஒளிர்வது கண்களைக் கூசவைக்கும் வெளிச்சம் அல்ல அது. எனது மூளை நரம்புகளுக்கு தெளிவூட்டும் வெளிச்சம்.

அவரது அடுத்த கூற்று அதைத் தெளிவு படுத்தியது.

“எலி என்றை எலியைத்தான் கடித்துப் போட்டுது. அதுதான் பயமாக் கிடக்கு. என்ன செய்யுமோ தெரியல்லை. அதுதான் உங்களிட்டை காட்டி ஆலோசனை பெறுவம் என்று வந்தனாங்கள்”

“ஏற்பு ஊசியும் போடோனுமோ தெரியல்லை” என்று அவரது மனைவி குறுக்கிட்டாள்.

கால், கை, காது, மூக்கு என்று வெளியாலை நீட்டிக் கொண்டிருக்கிற இடங்களை எல்லாம் விட்டிட்டு சாரத்துக்குள்ளை ஒளிஞ்சு கிடக்கிற இவரது எலியை ஏன் எலி தேடிக்கடித்தது?

இல்லை! அவிட்ட சாரத்தை “கூடின” களைப் பிலை கட்ட மறந்து போய் தூங்கிவிட்டாரோ என நினைக்க மனதிற்குள் சிரிப்பு வந்தது. அந்த திரவத்தின் மணத்திற்குத்தான் எலி தேடி வந்ததோ என்று கேட்கவா முடியுமா?

“உங்கடை எலிக்கு தேன் பூசிப்போட்டுப் படுத்தனீங்களோ? எலி ஏன் தேடி அங்கை கடிச்சது” பகடியாகக் கேட்டேன்.

“தெரியல்லை டொக்டர், ஆனால் கோடு கோடாக கீறின மாதிரிக் கடிச்சிருக்கு”

“ஓம் டொக்டர் ஆழமில்லாத வெட்டுக்காயம் மாதிரி பல்லாலை கீறிக் கிழிச்ச மாதிரிக் கிடக்கு” என்று மனைவி விளக்கம் தந்தார்.

எனக்கு “டக்” கென்று மனதிற்குள் காரணம் வெளித்தது.

அதை உறுதிப்படுத்த அவரைப் படுக்கையில் படுக்கவிட்டு கையுறை போட்ட கைகளால் அவரது ஆண் உறுப்பை பரிசோதித்துப் பார்த்தேன். அவரது ஆணுறுப்பின் மொட்டு முனைத்தோல் சற்று வீங்கியிருந்தது. ஈரலிப்பாகவும் இருந்தது. அத்துடன் பாலாடை லேசாகப் படர்ந்தது போல வெளிர்ந்த துகள்களும் தெரிந்தன.

நிச்சயமாக இது எலி கடித்த காயம் அல்ல. ஒரு நோயினால் வந்தது.

கண்டிடா Candida என்ற பங்கஸ் கிருமி தொற்றுவதால் மொட்டு முனைத்தோலில் ஏற்பட்ட நோய். ஆண்குறியின் முனையையும் சற்று பாதிக்கும். Balanoposthitis என்று மருத்துவத்தில் சொல்லுவார்கள்.

திருமணத்திற்கு அப்பாலான தப்பான பாலுறவுகளால் வந்த பாலியல் தொற்றுநோய் என்று தப்புக் கணக்குப் போட வேண்டாம்.

அப்ப இது ஏன் வருகிறது?

குளுக்கோமீற்றரைக் கொண்டு வந்து இவருக்கு இரத்தத்தை ஒருக்கால் “செக்” பண்ணிப் பாருங்கள் என்றேன்.

குளுக்கோமீற்றர் கருவியைக் கொண்டு வந்து அவரது விரல் நுனியிலிருந்து ஒரு துளி இரத்தத்தை எடுத்துப் பரிசோதித்தார்கள். 400 என்று காட்டியது. மிக அதிகமாக இருக்கிறது.

அவருக்கு நீரிழிவு நோய் இருப்பது நிச்சயமாகத் தெரிந்தது.

இவ்வளவு காலமும் தனக்கு நீரிழிவு இருப்பதை அவர் அறியாமல் இருந்திருக்கிறார். நிச்சயமாக நீண்ட காலம் மறைந்திருந்திருக்க வேண்டும். ஆனாலும் அவருக்கு தனது குருதிச் சீனியின் அளவைப் பரிசோதித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அக்கறை இருக்கவில்லை. அதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தெரிந்தும் இருக்கவில்லை.

ஏனெனில் பலரும் நினைப்பது தாகம், அடிக்கடி சிறுநீர் கழித்தல் போன்ற அறிகுறிகள் இருந்தால்தான் நீரிழிவு இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. ஆரம்பத்தில் பெரிதாக எதுவும் இருக்காது. எனவேதான் வேறு காரணங்களுக்காக மருத்துவர்களிடம் செல்லும் போதும் அவர்கள் சீனியின் அளவைச் சோதிப்பதுண்டு.

மருத்துவரிடம் செல்லாவிட்டாலும் கூட, வருடம் ஒரு முறையாவது தங்களுக்கு நீரிழிவு இருக்கிறதா என எவரும் இரத்தப் பரிசோதனை செய்வது நல்லது. நீங்களும் தான்.

“உங்களுக்கு எலி கடிக்கவில்லை. சீனிதான் எலியைக் கடித்துவிட்டது!...”

“உங்களுக்கு நீரிழிவு நோய் இருக்கிறது. அதனால்தான் தோலில் பங்கஸ் கிருமி தொற்றி தோல் வெடித்திருக்கிறது.”

வாகனச் சாரதி வேலையாம். போற வாற இடத்திலை எல்லாம் சோடா, ஜீஸ், நொறுக்குத் தீனி எண்டு கண்டபாட்டுக்கு வயித்தை நிறைச்சிருப்பார். நீரிழிவு நோய் குட்டி போட்டுப் பெருகியிருக்கும்.

பங்கசை ஒழிக்க கிரீம் மருந்தும் நீரிழிவைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான உணவு முறை ஆலோசனை களுடன் மருந்தும் கொடுத்தேன்.

நீங்களும் உங்கள் எலியை எலி கடிக்காமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள்.

தீராத பிரக்ஞை 02

01.

தீராத ஒன்றைச் சுமந்து செல்கிறது
நீண்ட காலத்தில் தோய்ந்த பிரக்ஞை

அது

ஆதியுரில் வாழும்

எழுதப்படாத ஒன்று

விழுதுபோல் வளர்ந்து நிற்கிறது

இறக்கி அழித்து விட முடியாத

வீரியத்தின் கூறு

பழமையின் மீது முகிழ்ந்து பரவுகிறது

யதார்த்தங்களை விலக்கி வடியும்

வலியினால் ஆனதொன்று

மனதில் இறுக்கமான ஒன்றாக படிந்துவிட்டது

நாணல்போல் இசைந்து விடாது

ஒரு கூறிய வடிவத்தினை அடைந்து விட்டது

வாசித்துவிட்டு புறந்தள்ளிவிடுவதற்கில்லை.

நாள் முழுதும் ஊர்ந்து செல்கிறது

ஒரு வைரஸ் கிருமிபோல

02.

எதிரில் ஒளிரும் கண்ணாடி விம்பம்

என்னை ஆக்கிரமித்து நகர்கின்ற புனைவு ஒன்று

உண்மையின் மீதான நெடிய பிரக்ஞையை

வரைந்து கொண்டிருக்கும் போதும்

அது இடையிடையே அறுந்து விடுகிறது

என் காதலின் தீராத பிரக்ஞையாக

அது மலரும்

சினேக வெளிச்சத்தின்

ஒரு குரலாக நிமிரும்

இரு கரங்களிலும் செருகப்பட்ட

கடந்த நூற்றாண்டின் பழமை நிரம்பிய

ஒரு அதிகாரப் பிரக்ஞை

உள்வீட்டுக்குள் அடைகாக்கும்

கிளர்ந்து ஓடும் நதி

வெள்ளப் பெருக்கின் ஒரு புராணம்

பின்காலநித்துவத்தின் இன்னொரு படிமம்

பிறகொரு மருவிச் சிதையும் நம்பிக்கை

- எஸ். வளம் அக்ரம்

பேசும் இதயங்கள்

ஆசிரியர்.
கீவந்தி.
அல்வாய்.

2020 மார்ச்சு இதழில் வெளியான - இதயராசன் எழுதிய - உறவுக்கும் அப்பால் என்ற சிறுகதையை வாசித்த போது, முதலில் சிரிப்பும் பிறகு எரிச்சலும் தான் வந்தன.

ஒரு நல்ல படைப்பு, முருகையன் குறிப்பிடும், "அருபவ வெண்கூட்டின் வெளிப்பாடாக அமைய வேண்டும்; ஆனால் இக்கதை, முற்கற்பிதங்களாலான சில கருத்துக்களைக் கொட்டு வதற்காகத் "தயாரிக்கப்பட்டுள்ளமை, அதன் முக்கிய பலவீன மாயுள்ளது! ; கதையின் முடிவு, சாதி "உயர் அடுக்கு நிலை"யை அங்கீகரிப்ப தாக உள்ளமையும் அபத்தமாயுள்ளது!! தவிர, சிங்களவர் - தமிழர் மனப்பாங்கு, தமிழ் மக்களின் போராட்டம் - அதன் இலக்குப்பற்றியெல்லாம், பிறழ்வான - கொச்சையான கருத்துக்களே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

1. //அந்த வீட்டுக்கார அன்றி, "துவ" என்று தாய்மைக் குரிய பாசத்துடன் விளித்து அழைத்தபோது, ஆச்சரியத்தில் (விதுஷா) உறைந்துபோனாள். //

சிங்களவர் நல்லவர்கள்; தமிழர் அப்படியல்ல!

நல்லவரும் கெட்டவரும் இரண்டு இனங்களிலு முள்ளனர். தனிப்பட்ட உறவில் நல்லவராயுள்ள சிங்களவர் பலரும், அரசியல் என்று வருகையில், தமிழருக்கெதிரான நிலைப்பாட்டிலேயே உள்ளனர். ஏன், "இடதுசாரிகள்" என்பவர்கள் மத்தியிலும் இருக்கும் இத்துவேஷம், முரண்நகையைத் தரும் பிறிதொரு கசப்பான யதார்த்தம்!

//விதுஷாவுக்குத் தலை சுற்றியது. நமது தமிழரிடம் இவ்வளவு கீழ்த்தரமான சிந்தனைகளும் வழக்காறுகளும் உள்ளனவா?//

சிங்களவரிடமும் ஏராளமான சாதிப் பிரிவுகள் உள்ளன; அங்கு துவேஷங்களும் பாரபட்சங்களும் இருப்பதை, ஆசிரியரால் சும்மா "வெள்ளையடித்துவிட" முடியுமா?

2. தமிழரின் போராட்டம் அடிப்படையில் - பேரினவாதக் கருத்தியலோடு ஒடுக்குமுறைகளைச் செய்யும் அரசாங்கங்களுக்கு எதிரானது; சிங்கள மக்களுக்கு எதிரானதல்ல! ஆனால், தமிழர்மீது கூடுதலான ஒடுக்குமுறைகளை மேற்கொள்ளும் கட்சிப் பிரிவினருக்கே, காலாதிகாலமாக சிங்கள மக்களின் ஆதரவு!

3. தமிழர் என்ற இன அடையாளத்தில், எல்லாச் சாதிப் பிரிவினரும் தான் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு உள்ளாகின்றனர்; இவ்வொடுக்குமுறைகள் இல்லாமலாக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான், போராட்டத்தின் இலக்கு. இது இதயராசனுக்குத் தெரியாமலில்லை; ஆனால், அவர் தந்திரோபாயத் "திரிபுவாதி" யாகிறார்! அதனால் தான், "ஆண்ட இனம், மீண்டும் ஒருமுறை ஆள நினைப்ப தில் தவறென்ன?" என்பதைச் சொல்லி, அதனைச் சாதி மேலாண்மையைப் பேணுவதற்கானதே எனவும் காட்டுகிறார்! //தமிழர் வந்தேறு குடிகள், சோழ ஆக்கிரமிப்பாளரின் எச்சங்கள், சிங்களப் பெரு மரத்தின் மீது படரும் வெறும் கொடிகள் // என்ற - சிங்கள இனவாதிகளின் தவறான கூற்றுக்களுக்குப் பதிலாக, இலங்கையின் உண்மையான ஆதி வரலாறுகளிலிருந்து, எமது வரலாற்று நிலையைச் சுட்டுவதே அவ்வரிகள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

**

தேசிய இனப் பிரச்சினை தொடர்பான தமது தவறான நிலைப்பாடுகளால், தமிழ் மக்களிடமிருந்து (எல்லாச் சாதிப் பிரிவினரிடமிருந்தும்) அந்நியப்பட்டு - கழுகை தேய்ந்து கட்டெறும் பாக- சிறுசஞ்சிகைச் செயற்பாட்டாளர் போலவே, இடதுசாரிக் கட்சிகள் பலவும் தமிழர் பகுதிகளில் உள்ளன! ; அவற்றுள் சில, சாதியை முன்னிறுத்திப் பலத்தைப் பெருக்க, தந்திரோபாய "முன்னணி"களையும் அமைக்கின்றன. சாதியையும் - இனப் பிரச்சினையையும் இணைத்து, பிறழ்நிலைக் கருத்துக் களை முன்வைத்து இக்கதையை ஆசிரியர் "தயாரித்"திருப்பதும், இப்பின்னணியிலாகலாம்!

- அ. யேசுராசா
25. 04. 2021

**northern
PC Park**

வடக்கின் கணினிப் பூங்கா

Hot Line : 077771545

0215675566
0212229581
0212222050
0212220388
0777570124
0773366443
0755557327
0717772377

**கணினி உலகில் நம்பகமான
சேவையில் 10 வருடங்களுக்கு
மேலாக யாழ் மண்ணில்
தரமான கணினிகளைப்
பெற்றுக் கொள்ள நம்மை
நாடுங்கள்...**

10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna

www.pcpark.co

info@pcpark.co

Northern Pc Park NPcpark northernpcpark Northern Pc Park

*Crystal,
Box and*
DURO
FRAMES
AVAILABLE..!

#WORK FROM HOME

Treat your Loved Ones with the best personalized gifts...

PERFECT QUALITY | FINISHING TOUCH |
COMPETITOR PRICE | BEST SERVICES

AVAILABLE SIZES

- 10 x 08
- 10 x 12
- 10 x 15
- 12 x 16
- 12 x 18

**CRYSTAL &
DURO FRAMES
STARTING FROM**
1000/-

365 DAYS OPEN

- ✓ FULL COLOUR
- ✓ HIGH QUALITY
- ✓ LATEST PERFORMANCE
- ✓ BEST PRINTING SERVICES
- ✓ SATISFACTION GUARANTEE

**MATHI
COLOURS**

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
TEL : 021 222 9285
E-mail : mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE

+9476 096 4455